

Hív

a

szél

1. FEJEZET – A SORS ZEBRÁJA

Akiko a gondolataiba merülve ballagott a zsúfolt utcákon. De az is lehet, hogy csak kóborolt, mivel a leghalványabb sejtése sem akadt arról, hová is tart úgy igazából. Az utcák sarkain fordult jobbra, fordult balra, ahogy éppen a kedve hozta. Hiszen többé nem volt otthona, ahova haza mehetett volna. Hiába süllyedt már a nap egészen a horizont széléig, nem tudta, hol alszik aznap este.

–Vigyázz! – szakította ki a gondolatai közül egy rémült kiáltás.

Felemelte a fejét, és látta, hogy egy út közepén, egy üres zebrán áll. A fülébe végre betódult az út zaja. Ezzel együtt pedig a dudálás is, ami egy felé rohamosan közeledő kamiontól származott. A pirosban állt. Egy pillanatra úgy ledermedt, hogy mozdulni sem tudott. Ekkor egy kéz megragadta a csuklóját, és magával rántotta a biztonságos padka túloldalára, a gyalogosok helyére.

–Jól érzed magad? – állt meg mellette egy fiú. Iskolai egyenruhát és elegáns fekete kabátot hordott, amik Akiko-t a cseresznyevirágzás idején fújó szél illatára emlékeztették. – Nagyon megütötted magadat? Érted, amit mondok? Hívjak neked mentőt?

–Várj, te hozzám beszélsz? Látsz engem?

–Hát, téged mentetelek meg az előbb, nem? – nevetett rá kedvesen. Fekete haja, ártatlan arca, és kedves tekintete gyorsan meggyőzte, hogy egyrészt fogalma sincs, kivel beszél, másrészt nem akar rosszat.

Felállt, leporolta a szoknyáját és az ingét, kihúzta magát és lépett egyet hátra. Alaposan szemügyre véve a megmentőjét látta, hogy egy nagyjából vele egykorúnak tűnő, más szóval tizenéves srác. A táskáját ott fogta a bal kezében, tehát iskolából tartott hazafelé.

–Köszönöm, hogy megmentettél! – hajolt meg gyorsan – Az én nevem Akiko.

–Callum vagyok. Örvendek a találkozásnak. Ezek szerint jól vagy?

–Óh, hogyan. Csak kicsit zaklatott lettem. – nevetett zavartan, és kisöpörte szeméből hosszú haját. Nem akarta belekeverni, de a tekintete valahogy kihúzta belőle az igazat.

–Elkísérjelek valahova? Ilyen állapotban nem jó ötlet egyedül maradni.

Akiko egy pillanatra elgondolkozott. Callum élt, ez nyilvánvaló volt. Ellenben látta őt, megértették egymást, és nem félt tőle. Élőnek hiszi őt is. Vajon hogyan fogadná a hírt a könnyörtelen valóságról? Az sem biztos, hogy fel tudná dolgozni. Az élők szeretik úgy formázni a valóságot, hogy azt lássák, amit látni akarnak. Mégis... Callum tiszta, kék tekintetének nem tudott hazudni. Ilyet eddig csak egy személlyel tapasztalt meg.

–Nem tudsz. – hajtotta le a fejét.

–Hogyhogy?

–Nekem... Nekem nincs már többé otthonom. – nagyon igyekezett nem sírva fakadni. Az még egy ember előtt is szégyen. – Sajnálom, ha gondot okoztam neked. Bizonyára várnak haza a szüleid. Köszönöm a kedvességedet!

–Várj, Akiko! – fogta meg a kezét Callum, mielőtt egyet is léphetett volna – A nagyapám nemrégiben halt meg, és rám hagyta a dojo-ját. Ott meghúzhatod magad, míg lábra nem tudsz állni.

Akiko álla majdnem szó szerint leesett. Egy számára teljesen idegen húzta ki a legnagyobb csávából, amibe egész eddigi élete során került. Egy ember, aki nem ismerte, szállást kínált neki egy tíz perces beszélgetést követően. Nem tudta eldönteni, hogy naiv vagy önzetlen. De ezt akkor sem fogadhatta el. Új otthonra vágyott, új otthonra volt szüksége, és ezt Callum nem adhatta meg neki.

–Ezt nem fogadhatom el! Már így is az életemmel tartozom...

De hiába sorolta fel a világ összes észérvét, a fiú nem engedett. Alig negyedóra alatt meggyőzte, hogy jobb neki így, és máris egymás mellett gyalogoltak. Letérve a zajos főutakról békés, csendes, rendesen gondozott házak között lépkedtek némán. Akiko örült, hogy nem veszik körbe őket emberek. Eleve véletlenül keveredett a belvárosba, és így is a puszta szerencsének köszönhető, hogy a helyiek nem firtatják mások ügyeit, amikor vacsorázni tartanak haza. Különböznél szegény Callum-ot jópáran könnyedén elmebetegnek vagy örültnek nézhetnék volna. A levegőt megtöltötte a mellettük nyíló orgona bódító illata, és a hallgatag út békességet nyújtott reszkető lelkének. Nem is emlékezett, mikor maradt kinn sötétedéskor utoljára egyedül.

–Mondd csak, Akiko! – szólította meg a fiú, és csak akkor folytatta, amikor látta, hogy figyel rá – Hogy értetted, amikor azt kérdezted, látlak-e téged?

Akiko-ban megállt az ütő. Ettől a kérdéstől tartott egész úton. Elszólta magát, és nem sikerült elfogadható magyarázatot kitalálnia. Bár amúgy sem biztos, hogy ki tudta volna mondani. Utált hazudni, de ha rákényszerült, megtette. Most pedig egy épeszű gondolata sem maradt a valóságon kívül. Vagy elmondja a fiúnak, és az bolondnak nevezi, elküldi, vagy csodával határos módon megérti, és befogadja ezzel együtt is. Az utolsó pillanatban jutott csak eszébe, hogy esetleg kikerülheti a válaszadást.

–Az bonyolult. Ha nem muszáj, nem beszélnek róla. – rúgott arrébb egy kavicsot összekoszolódott cipője orrával, amit megvilágított a felgyúló utcai lámpa meleg fénye.

–Bocsáss meg! Nem akartam tolakodó lenni veled. Elfelejtettem, csak most ismertük meg egymást. Nagyon gyorsan történt minden. Nekem pedig mindig azt mondják, túl kíváncsi a természetem – nevetett zavartan, miközben megvakarta a tarkóját.

–Így is sokat kérek tőled azzal, hogy befogadsz néhány napra. Nem szeretnék a problémáimmal terhelni.

–Csak természetes, hogy segítek valakin. – Akiko elugrott a velük szemben érkező, száguldó biciklis útjából, és nekiütközött Callum vállának – Micsoda bunkóság! Majdnem elütött téged.

Akiko a nő után pillantott. Nem vette észre őt. A természet rendje nem borult fel, Callum mégis látta. Nem tudta mi, de valami nagyon nem stimmel a sráccal. Viszont az eset ráébresztette, hogy a fiú nem hiheti őt továbbra is közülük valónak. Ha nyilvános helyen, vagy netán a szülei előtt szól hozzá, máris megvan a baj. Ennyit kénytelen lesz elárulni neki.

–Callum – állt meg az utca sarkán egy kőkerítés mellett – Kérlek, közbevágás nélkül hallgass végig! Ez most színtiszta örülségnek hat majd, de hamar megérted.

A fiú bólintott, megállt vele szemben, lerakta iskolatászkáját, és keresztbe fonta karjait a mellkasa előtt. Akiko nagy levegőt vett, és kitisztította a fejét. Egészen néhány órával korábban komolyan megbüntették volna ezért, ám mostanra senkinek nem tartozott felelősséggel.

–Én egy lélek vagyok. Olyan entitás, aki halála után tiszta szívvel és fejjel döntött úgy, itt marad. Általában a halandók nem látnak minket, így az életünk nagyon magányos. De néhány szerencsés lélek családra lelhet egy védelmező mellett. Őket te is ismered, hisz hozzájuk fordultok, ha bajba kerültök. Ha egy lélek egy védelmező fegyverévé válik, boldog életet élhet a halála után is. Ám ha elbocsátanak, onnantól kezdve hontalanokká válunk. Velem pontosan ez történt. – eddig nem mert Callum-ra nézni, de mostanra muszáj volt. A fiú dermedten állt előtte. Karját teste mellé engedte, az álla leesve. – Az, hogy még itt vagy, jó jel. Hiszel nekem?

–Ohm... Azt nem mondanám. Őszintén, inkább azon gondolkozom, mikor is örültem meg. Vagy te verted be nagyon a fejed a balesetnél?

–Nem! Én igazat mondok. A többi ember nem lát engem. A biciklis úgy látta, az út szabad melletted. De várj! Bebizonyítom. A lelkek sokkal mozgékonyabbak a halandóknál!

Akiko körbenézett, majd miután felmérte a terepet, felugrott a kőfal tetejére, futott rajta egy kicsit, majd felugrott. A levegőben átfordult a fején, és stabil lábbal rugaszkodott el a villanyoszlop oldaláról, de csak azért, hogy a mellette álló tetején landoljon. Onnan lenézett az alatta álló fiúra, majd egy elegáns mozdulattal ismét a helyére pottyant.

Legnagyobb meglepetésére Callum ezek után sem menekült el fejvesztve. Ugyan az arcán látszott, hogy enyhén sokkos állapotba került, a helyén maradt. Először nem mert szólani, csak reménykedve nézett a srác szeméibe.

–Erre... – szólalt meg, ám a hangja elhalt. Megköszörülte a torkát, és újra kezdte. – Erre igazán nem számított, amikor reggel felkeltem.

–Szóval, most már elhiszed? – csillant fel a szeme.

–Ha tényleg csak én látlak, miért dudált rád a kamion sofőrje?

–Az nem nekem szólt, hanem neked. Odaugrottál értem. Ő csak téged látott, ahogy berohantál az üres út közepre.

–Neked van tested? Hogy érinthetek meg egy lelket? – simogatta meg áhítatos arccal a felkarját, de aztán gyorsan visszahúzódott. – Honnan tudjam, hogy nem egy gonosz lélek vagy?

–A megromlott lelkek lidércekké vagy kísértetekké változnak. Ellenük harcolnak a védelmezők. – mosolyodott el, ahogy visszagondolt előző gazdájának harcaira.

–Apropó védelmezők. Ők istenek?

–Istenek, szentek, jószellemek... Úgy hívod őket, ahogy szeretnéd. Más-más a nevük a világ különböző részein – vont a vállát, de belül elmosolyodott. Callum hitt neki, különben nem kérdezett volna ennyit.

–Szóval, vagy egy remekül hazudó akrobata vagy, vagy pedig igazat mondasz. – Callum lehuppant a kerítés tövébe. – De az is lehet, hogy simán megbolondultam. Nem... Nincs akkora fantáziám, hogy ezt mind kitaláljam.

–Örülök, hogy nem küldtél el. Később még felteheted megmaradt kérdéseidet, de a gazdátlan lelkek könnyedén magukhoz vonzhatják az éjszakai lidérceket. Jó lenne fedett helyre kerülnünk, mielőtt egy védelmező kell a megmentésünkhöz.

Akiko felhúzta Callum-ot a földről, és felvette a táskáját is. Kifújta a tüdejébe szorult levegőt, és a fiú mellé lépett. Azt hitte, ennél nehezebb lesz megértetni vele a kényes helyzetet. Érezte, sőt tudta, hogy Callum más, mint a többi halandó. Ám azt elképzelni sem merte volna, hogy felnőttes külseje, esze és szíve mellé még gyermeki hit is társul.

–A szálláslehetőség még áll – vette át a táskáját Callum, majd leporolta a ruháját, és lassan elindult – Már csak egy kérdésem maradt.

–És pedig?

–Hogy fogom mindezt tálalni a nagymamámnak?!

2. FEJEZET – FOGÓCSKA

Callum álmában sem gondolta volna, hogy egy átlagosan nehéz kedd után egy lélek fog lakni az otthona mellett. Reggel az első dolga volt ellenőrizni, hogy nem csak álmodta-e élete legnagyobb baromságát. De nem. Akiko ott aludt, ahol előző éjjel hagyta. Mint, akit alaposan fejbekólintottak.

Halkan visszaosont a házba, és nekiállt reggelit készíteni. Úgy csinálta, mint minden reggel, csak két adag helyett hármat készített. A konyha légtérét lassan finom illatok töltötték meg. Callum levett a szekrényből két tányért, és megterített. A nagymamája sokszor elaludt, és olyankor csak futva kapott be néhány falatot, mégis megterített neki minden áldott nap, reménykedve, hogy aznap lesz idejük közösen enni.

–Vajon a lelkek szoktak reggelizni? – állt meg félúton a konyhapult és a szekrény között a harmadik tányérral a kezében. Elfelejtette megkérdezni előző este.

Ámbár más, ennél akkor sokkal lényegesebbnek tűnő kérdések uralták a gondolatait. Hiszen egy élő mítoszt mentett meg. Amikor Akiko közölte, hogy egy túlvilági élőlény, azt hitte, megint sikerült kifognia. Szép is lett volna! Egy magányos lány, akit egy kamion elől kell elrántani, normális, rendes legyen? Valahol a mozik világában talán. Viszont amikor lazán ugrált kerítéseken meg oszlopokon, nem maradhatott kétsége.

Mélyen belül egy pillanatra úgy érezte, látott már ilyet korábban. Azért is hitte el, ahelyett, hogy a hazudós cirkuszi akrobata mellett döntött volna. Akiko sötét, ragyogó tekintetében is az igazság tükröződött. Bár, hogy ezt honnan tudta, arról fogalma sem volt.

–Még szép. Bár szükségünk nincs rá, az ízeket mi is érezzük. – Callum megfordulva Akiko-t látta a bejárati ajtóban. Pont úgy állt meg, hogy a felkelő nap beragyogta mögötte a teret. Hosszú, hullámozó hajával, elegáns, könnyed mozdulataival és kedves mosolyával egy kész jelenségnek is elment. Pontosan úgy nézett ki, mint amikor előző este lefeküdt. – Segíthetek valamiben?

–Nem észszerű. A nagyfi szívbajt kapna egy zöldséget szeletelő, lebegő késtől.

–Igaz, bocsánat. Hiába vagy másfél évszázada vagyok ilyen, nem tudom megszokni.

Callum visszafordult a pult felé, hogy elrejtse a reakcióját. Százötven év hosszú idő valaki szolgálatában. Mármost akkor, ha tényleg úgy történt. Előző este Akiko azt sem árulta el, kinek a fegyvereként szolgált. Egyáltalán egy ember, vagyis egy lélek miként lehet fegyver? Ránézésre még harcművésznek sem nézte volna. Ráadásul ott lógott a levegőben a kimondatlan kérdés: miért látja, amikor mások nem?

Callum megrázta a fejét. Valamilyen oknál fogva mindennek ellenére sem bánta, hogy segítséget nyújtott neki. A zebra mellett állva, a város villogó, erőszakos fényeiben pontosan olyan elveszettnek látta, mint önmagát két évvel korábban. Egyszerűen nem hagyhatta magára.

–Callum! – lépett ki a szobájából a nagymamája. Akárhány éves is volt valójában, pontosan olyan idősnek tűnt, mint az édesanyja. Kortalan arcán ráncoknak nyoma sem látszott, haja nem őszült és a szeme huncutul csillogott. – Megint késésben vagyok, viszont délután elmehetnénk a parkba.

–Persze, mama. Itt a reggelid, és jó munkát! – az utolsó szavát már a kocsiajtó csattanása tompította.

–Ez volt a nagyid? – huppant le a székről Akiko. Akkor ugorhatott fel, amikor nyílt az ajtó. – Alig tudtam elugrani az útjából.

–A reggel nálunk mindig ilyen – vont a vállát. Egy léleknek semmi köze ahhoz, hogy miért ilyen a helyzetük. Az asztalra rakta a két tányért, és elmormolt egy gyors imát. – Mit fogsz csinálni ma?

Akiko felkapott egy falatot, és megvonta a vállát.

–És te?

–A velem egykorú, földi halandók még iskolába járnak, rémlik?

–Igaz is... Oh, tudom már! Veled megyek!

Callum kezéből kiesett a kenyérdarabka. Az kizárt, hogy egy láthatatlan lánnyal flangáljon egész nap. Az kizárt. Kizárt...

A középiskola komor, robusztus épületébe valószínűleg még senki nem lépett be azelőtt olyan vidáman ugrálva, mint Akiko tette. Fekete szoknyája kisebb szélvihart kavart, amikor ismét mellé ugrott.

–Mikor jártál utoljára iskolában?

–Azt hiszem, három évvel ezelőtt. Egy lidérc megpróbált élő lelkeket rabolni, és én is jelen voltam a megállításánál. Elég durva csetepaté kerekedett belőle. Két osztálytermet és egy étkezőt döntöttek romba – ragadta meg a kilincset, majd belibbent az útjukat álló ajtón.

Callum elkapta a félfát, és igyekezett feltűnésmentesen suttozni. A folyosókon mit sem sejtő diákok lébecoltak, beszélgettek, rohantak vagy vihogtak csapatokban verődve. A levegőben kétszáz különböző parfüm és dezodor egyedi illata keveredett idegesítő kakofóniát alkotva. A diákság élte a szokásos zajos-szagos életét. Nem égette volna be magát a szokásosnál jobban azzal, hogy egy kitalált baráttal társalog. Hisz ki hinné el az örületet, ami tizenkét órája körbelengi?

Mégis akadt némi haszna ennek is. Bizonyítást nyert Akiko állítása. Mivel senki nem mutogatott vagy kérdezgetett egy új diáklány felől, és többször is majdnem elsodorták a kergemarha módjára siető pedálgépek, tényleg nem látta senki sem. Ennek az illúziónak a fenntartása miatt elhatározta, hogy onnantól kezdve csak a szája sarkából suttog hozzá.

–Várj csak! Ismerős ez az eset. – ugrott be neki egy hír, amit karácsony táján olvasott – A kéttannyelvű gimiben történt, igaz?

Akiko némi gondolkozás után rábólintott. Callum emlékezett arra, mekkora port kavart, hogy állítólag néhány diák több terem és az ebédlő padjait is széthajigálta, összetörte, és a falakon füstös égésnyomok díszeltek a képeken, ráadásul több ablak is szilánkjaira robbant. Az utóbbiról aznapig sem értette senki, hogy az üvegdarabok miképp kerülhettek az épületen belülre. Hisz ha az emeleti ablakokat a diákok törik össze, azt belülről teszik és az üveg kint landol. Így már minden érthetővé vált. Legalábbis neki.

–Callum!

Megfordulva szemben találta magát a padtársával és egyben legjobb barátjával, Chriszel. A teljes neve Christopher volt, de a morcos kedvű szülein és a tanárok egy részén kívül senki nem hívta így. A filmes szépfiúk tipikus szőke hajú, kék szemű, atletikus testalkatú kinézetével és a szellemirtók eszével bírt egyszerre. Ő maga személyesítette meg a népszerű diákok tankönyvi példáját.

–Ez meg ki? – pattant mellé Akiko védekező állásban. Úgy nézett ki, mint aki mindjárt egy köríves karaterúgással szedi le a fejét, ha fenyegetően mozdul.

–Chris! Azt hittem, neked ma nincs első órád – fogott vele kezét a sajátos módjukon.

–Nincs is. De a diáktanács rendkívüli ülést tart megint. Hiába vagyok képviselő évek óta, nem tudom megérteni, miért kell ennyi körben nekifutni valaminek. A kirándulás tervezetét immáron harmadszor fogjuk megszavazni – nézett a plafonra egy nagy sóhaj kíséretében, majd félrehúzta a fal mellé – Viszont most nem erről akartam beszélni veled.

Callum Akiko-val a válla mögött érdeklődve bámult a mindkettőjüket másfél fejjel leköröző kosarasra. Chris kétszer is körbepillantott, csak aztán szólalt meg.

–Valld meg őszintén! Mióta tanulsz bűvészkedni?

–Hogy mi?

–Ne titkolózz előttem! Láttalak az előbb az ajtóval! Még oda sem értél hozzá, máris kinyílt előtted, pedig senki nem ért hozzá – fonta karba a kezét.

Callum csak nehezen bírta türtőztetni magát, hogy ne bámuljon mérgesen a mellette álló lányra. Végül csak a szeme sarkából pillantott rá fenyegetően. Nem vette észre, hogy előtte ment be! Jól nevelt reflex-szel előre engedte, és le sem esett neki, ez hogy néz ki kívülről. Csakis a csengőnek köszönhette az életét. Olyan gyorsan húzott el a padtársa mellől, ahogy a lába bírta.

Az órák békésen teltek, eltekintve Akiko jelenlététől. A lány, vagy lélek...léleklány egyáltalán nem tudott nyugton maradni. Össze-vissza flangált a teremben, lelökdöste az osztálytársai tolltartóit, ceruzáit, arrébb tette a krétákat, és egyszer még az ablakot is kinyitotta. Szerencsére a tanár és mindenki más is elhitte neki, hogy elfelejtette bezárni, és a szél – ami nem fúj – lökte be.

Minden szünetben megkérte, és ő minden szünetben megígérte, hogy nem csinálja többet. De természetesen folytatta egészen ebédidőig.

–Hova megyünk? – kérdezte a folyosó szélre kihelyezett tárolók tetején sétálva, mintha csak gerendán lenne.

–Az ebédlőbe – intett az üveges, kétszárnyú ajtó felé, ami mögül csörömpölés, beszélgetés zaja hallatszott, és főtt kaja illata áradt – De ezúttal semmi rombolás, rendben? Komolyan!

–Hogyne, persze. Én sem szeretnék szellemjárást ren...

Mivel a szó közepén elhallgatott, Callum megállt, és visszanézett rá. Akiko ledermedve nézett az egyik hattáblás ablakra. Callum gyorsan megkereste, mit is néz annyira.

Az iskola előtti kikövezett udvar kellős közepén két alak tartott a főbejárat felé. Ebben persze semmi rendkívüli nem lett volna. De a két alak nem a délutáni szülőikre jött, abban biztosak lehettek. Az egyik úgy nézett ki, mint egy antropomorf létra kék, hajszálcsíkos öltönyben, bikaszarvakkal a fején; a másik pedig rózsaszín, frufruja alatt egy harmadik szemet rejtegetett, nem sok sikerrel. A magas férfi a jobb felkarján vastag, fekete szalagot viselt. Különösek voltak, de ez nem adott okot az Akiko arcára kiülő félelemre.

–Mi bajod?

–El tudnád halasztani az ebédet? – suttogta, miközben lebukott az ablakpárkány szintje alá.

–Mégis miért? Talán ismered őket?

–Nem, de el kell tűnnünk innen. Gyere!

–Ha nem tudod, kik ők, miért menekülsz? – fonta karba a kezét a mellkasa előtt.

–Én nem azt mondtam, hogy nem tudom, kik ők, hanem azt, hogy nem ismerem őket. A fekete karszalagon szereplő hét csillag a Lélekrendészet jelképe, viszont személy szerint nem vagyunk ismerősök azzal a kettővel. – hadarta Akiko – Most már indulhatunk?!

–Biztos, hogy miattad jönnek? – guggolt le mellé.

–Totál tuti biztos. Érezném, ha lenne akárcsak egy másik lélek is egy kilométeres körzetben. Kérlek, tűnjünk el innen, mielőtt ők is megéreznek engem!

–Mit akarnak tőled?

–Az most édes mindegy. Ha rájönnek, hogy halandóként látsz minket, nem csak engem vesznek célba. A rendészek elit lelkek, erősebbek a legtöbbünknél, nálad meg annál inkább.

Callum belátta, hogy többszáz vagy talán többezer éves lelkekkel szemben esélye sincs. Akiko megragadta a kezét, és kétrét görnyedve rohanni kezdtek. Fogalma sem volt, tudnak-e róluk vagy hogy hova lehet elmenekülni az effélék elől.

Kirohantak az iskola hátsó bejáratán, és egy kisebb mellékutcában futottak tovább. Callum tudta, hogy ha egyenesen mennek tovább, a város főterére lyukadnak ki. De ha ebből harc kerekedik, sokan megsérülnének. Hát akkor hova? Haza? Nem. Nem vezeti őket az otthonához.

–Az erdőbe! – kérte a falnak dőlve két köhögés között a léleklány. Mitől fáradt ki ennyire? Az arca verejtékben úszott, és a szeme furcsán csillogott. –E-el tudsz vinni oda?

Ha kést szorítanak a torkához sem tudta volna megmondani, honnan tudta, mire gondol, de jobb ötlete nem lévén ismét elkapta a csuklóját, és elsprintelt a megfelelő irányba. A népesebb utcákon picit megbámulták, mivel az ő szemükben a semmit vonszolva rohant fejvesztett tempóban. Nem mert hátra nézni, nehogy lelassuljon, de el tudta képzelni az arcukat, és ettől még idegesebb lett.

Az erdő nem feküdt olyan messze a város véget jelző táblától, így gyorsan elrejtőzhetek a lombos fák alatt. A tavasz beköszöntével már virágtakaró tarkított mindent, méhek és hasonló csíkos bogarak dongtak mindenhol, és az ázott, őszi megmaradt avar rothadó szagát elnyomta a nyíló virágok utánozhatatlan illata.

–Sikerült? – kérdezte kifulladásra, miközben leült egy fatörzsnek támaszkodva.

–Valószínűleg.

Akiko továbbra sem nézett ki túl jól. Alaposan lesápadt, még mindig fel-felköhögött, és valamiért eleredt az orra vére. Callum átadta neki az aranytartalék zsebkezdőjét.

–Jól vagy?

–Hülye kérdés. Egyáltalán minek teszitek fel, ha látjátok, hogy nem?

–Jogos. Talán beteg vagy? Egy lélek lehet beteg?

–Mi sem működünk sokkal másképpen, mint te, ifjú – szólalt meg mögötte egy férfihang.

Callum Akiko-val egyszerre pattant fel. A korábban látott két alak állt előttük teljes életnagyságban. Közelebről sem volt bizalomgerjesztőbb a kinézetük, mint messziről.

–Ez lehetetlen! Nem éreztem a jelenléteteket – kerekedett ki Akiko szeme a hitetlenkedéstől.

–A mi szintünkkel könnyedén elrejtjük egy haldokló volt fegyver elől – biccentett a rózsaszín hajú lány. Fiatalabbnak látszott nála, de már megtanulta, hogy a lelkek esetén nem jó ötlet kinézet alapján ítélni.

–Állj! Azt mondta, haldokló? – kapta fel a fejét, és Akiko sápadt arcára nézett. Tényleg... A lány összeroskadva ült a földön.

–Ő meg kicsoda, Akiko? Összeszedtél egy másik tiszta lelket?

–Nem, Xavier. Ő nem lélek – rángatta meg a zakója ujját a háromszemű.

–Én még élek – lépett hátra, hogy felsegítse Akiko-t. Remegett a keze. Mégis mitől betegedik meg ennyire egy lélek? Vagy bárki... – Fel tudsz állni?

–Azt erősen kétlem, de most nem veled van dolgunk. Akiko, tudod, mik a törvények! – szólt a férfi, majd felemelte a kezét, mire a mellette álló lány először ciklámen fénycsíkká, aztán egy hosszú lándzsává alakult a társa kezében.

Callum leesett állal bámult rájuk. Szóval így lehet fegyver egy lélek... A szó legszorosabb értelmében. Ez hogy lehetséges egyáltalán? Emberi lelkekkel csépelni a rosszakat? Örültség.

–Callum, fuss!

–Miért tennék ilyet? Nem hagyhatlak itt egy élőfegyveres alakkal! – értetlenkedett. Remegett a gyomra a félelemtől, de akkor sem hagyhatott magára egy védtelen lányt. Nem ilyenek nevelték. Ki ne félt volna egy fegyveres ürgével szemben?

–Nekem már túl késő. Állni is alig tudok, ráadásul nekik van igazuk – suttogta lassan, erőtlenül. Szeme alatt lila táskák jelentek meg, és össze-összerándult.

–Mi bajod neked? Nem adhatod fel ilyen könnyen! – ezt mondta, de arra gondolt: Nem hagyatsz egyedül vele!

–Hallgass rá, fiú! Már késő a megmentéséhez.

–E- ezt mégis hogy... Ez meg mit jelent?!

–Ha egy fegyver bármilyen úton-módon elveszíti a védelmezőt, akit szolgált, előbb-utóbb belehal ebbe – rezgett a lándzsa női hangon – Minél tovább szolgált, annál gyorsabban. Akiko ideje ezen a világon másodszor is lejárt.

Callum két lépést hátrált. Valahogy sikerült elfogadnia, hogy Akiko egyszer már meghalt, hisz megkönnyítette a tény, hogy élőnek tűnt. De ha így is meghalhat... Nem úgy tűnt, hogy létezik harmadik esély. Akiko beletörődött, de nem hagyhatta.

–Hé, ez így nem ér! Én nem azért ugrottam a teherautó elé, hogy te eldobj magadtól mindent! Új esélyt kapsz, amikor látszólag minden elveszett, nem? Akkor meg élj velem!

A léleklány felnézett rá sötétbarna, már-már fekete szemeivel, és ő meglátta bennük a láz homályos csillogása mögött felvillanó akarat tüzét.

–Egy védelmező... Ha ismét fegyver lehetek, megmenekülök –szorította meg a kezét.

Callum szíve ismét kihagyott egy ütemet. Létezett megoldás. Csak találnia kellett egy védelmezőt néhány másodperc alatt.

3. FEJEZET – ÚJJÁSZÜLETÉS

Akiko tudta, megint valami fatális hülyeséget követett el. Nem mondta el Callum-nak az igazságot a gazdátlaná vált fegyverek keserűen tragikus múltjáról. Hallgatott, akár a sír, és az idő elszaladt. Késő volt már bármit tenni. De annyi év után ismét olyan jól érezte magát néhány órára! Miért rontotta volna el azzal a borzasztó tudattal, hogy valószínűleg az utolsók is egyben?

A könnyein keresztül alig látta a Lélekrendészet tagjait, vagy akár Callum kezét közvetlen az orra előtt. Szokatlan érzés árasztotta el attól, ahogy a fiú rábámult. A tekintete a helyzet ellenére bátorítóan ragyogott, kiszorítva a tudtából minden más, negatív érzést. Csak egyszer érzett ilyet egész életében, még hozzá sok-sok évtizeddel azelőtt. Lehetséges lenne... Nem! Arról már csak tudna. Tudnia kellene...

–Képtelenség, Akiko. Ki fogadna fel valakit, akit maga a Harcosok védelmezője hagyott el? – csóválta meg a fejét a szarvas férfi lenézően.

–A rendészeknek sem érdeke egy lélek halála! Ne mondjon ilyen szörnyűségeket! – háborodott fel azonnal.

Sokszor hallotta már, hogy mennyire érzéketlen annak ellenére, hogy a szenvedéseik megkönnyítése is a feladatuk, mégis szíven ütötte, amikor élőben is találkozott vele. Ám Akiko még nem akart megkönnyebbülni. Másfél évszázad alatt nem tett meg semmit, amit szeretett volna. Nem szervezett barátokat, harcolt szellemekkel és lidércekkal, nem járta be a világot és végképp nem talált semmi különlegeset, ami az élete fénypontja lehetett volna. Egyszerűen csak létezett az üres hétköznapiok szürkeségében.

–Akiko, ismersz olyan védelmezőt, aki a közelben lehet? – guggolt le mellé Callum elszánt, ámde sápadt arccal.

Ám ő hiába gondolkozott. Az Erdők védelmezője tudomása szerint egyenesen utálta, a Vadászoké még valahol durmolt a következő szezon kezdetéig... Tovább nem jutott a gondolatmenettel, mert elhomályosult a tudata és a szeme előtt a világ. A feje fájdalmasan koppant egy kiálló gyökéren. Kezdett kifutni az időből.

Callum megragadta a kezét, és ujjait összefűzte az övéivel. Hirtelen feltámadt a szél és erő áradt szét a tagjaiba. A kép ismét kitisztult előtte, és annyi energiát is érzett magában, hogy felüljön.

–Ez mégis mi? – kérdezte a rendész, akit a társa Xavier-nek szólított. Az előrenyújtott lándzsát maga mellé engedte, mire az ismét léleklánnyá vált.

–Jobban érzed magad?

–Bár fogalmam sincs, hogy lehetséges, de igen – bólintott.

A rendészlány kisöpörte szokatlan színű haját a harmadik szeméből, amit eddig szorosan csukva tartott, és hatalmasra nyitotta. A másikkal szöges ellentétben ez meg sem próbált emberi szemnek tűnni. A fehérje fekete volt, a szembogara fehér, és az írisze zafírkék. Bármilyen erős lélek visszarettent volna a látványtól, hát még az, aki a funkcióját is jól ismerte!

–Ez meg mi az ördög?! – hőkölt hátra Callum.

–Egy Látó szeme. Képes a lényeket igazi valójában látni, bármiféle álca is fedje el őket – a felsőjével letörölte az orra alá alvadó vért, és a fiúba kapaszkodva, erősen rátámaszkodva felállt. Ő keverte bele Callum-ot az egész mizériába. Nem hagyhatta, hogy egyedül nézzen szembe ekkora hatalmakkal.

–Úgy néz ki, mintha valaki fonákul szerelte volna be.

Callum megborzongott. Akiko sejtette, hogy valahol itt húzhatta meg a tűrőképességének végső határát. Lassan, de biztosan kezdett kiakadni. Bár jobban belegondolva rájött, hogy alig huszonnégy óra telt el, mióta először kiakasztotta.

–Rose, mi történt? – fogta meg társa vállát Xavier, viszont a szemét egy pillanatra sem vette le róluk.

–Hogy lehettem ennyire vak?!

–Ezt meg hogy értsem?

–Ezek miről beszélnek? – nézett le rá Callum vegyes arckifejezésekkel. A helyzet ellenére az erős cseresznyevirág illata megnyugtatta Akiko megviselt szívét.

–Van egy sejtésem, de azt hiszem, ez nagyon gyorsan kiderül.

A rózsaszín hajú lány felemelte mindkét karját, de olyan lassan, mintha mázsás sújt tartana bennük. Mindhárom szeme fehér fényben ragyogott fel, amitől egy lámpával hátulról megvilágított papírmáséfigurának tűnt. Egy hideget árasztó, meglehetősen ijesztő papírmásénak.

Akiko megrázta a fejét, hogy megszabaduljon a rémület letaglózó láncaitól, és a legközelebbi fatörzs mögé rántotta Callum-ot. A Lélekrendészet mégis, hogy szervezett be egy ennyire erős Látót?

–Rose! Hallasz engem? Mondd el, mit láatsz!

A lélek először nem válaszolt semmit, aztán olyasmi történt, amire Akiko egyáltalán nem számított. Konkrétan kisebbfajta forgószerű alakult ki körülötte, és amikor megszólalt, a hangja távolinak tűnt, visszhangzott, meg felcsúszott úgy egy oktávot.

A körülöttük álló fák hajladozni kezdtek a nagy szélben, levelek kavargtak mindenfele, és a haja teljesen elvakította, hiába próbálta kisöpörni az arcából, hogy lássa, ne csak hallja a lányt.

–Aki egykor eltűnt, most visszatért.

–Tessék?

–Az elveszett védelmező köztük élt.

–Ez meg miről hadovál, Akiko?

–Én azt honnan tudjam?! – válaszolt szinte kiáltva, pedig suttogni akart.

A szél olyannyira felerősödött, hogy még a fatörzs fedezékében is sodorta hátra a szél. Akiko felsikoltott, és minden erejével kapaszkodott a növényzetbe. A szíve hevesen vert, a vére a fülében dobogott. A szemét sem merte kinyitni. Már sem a rendészek, sem Callum hangját nem hallotta. Görcsösen ragaszkodott az életéhez, és ezáltal a törzshöz is. Elvesztette Callum kezét, és ez jobban aggasztotta, mint azt magának beismerte volna.

Aztán egyik pillanatról a másikra elmúlt a szélvihar, leült a por, és ő kisebb kavicsok, kövek, növendék fák és Xavier rendész kíséretében visszazuhant az anyaföldre. Lassan résnyire nyitotta a szemét, és gyorsan körbe kémlelt.

Callum a katasztrófasújtottá vált terület közepén állt. Ránézésre még a hajtincsei sem kócolódtak össze. A rózsaszín lány, Rose eszméletlenül hevert a földön, mellette a társa holtápadt arccal, reszketve próbálta összeszedni magát. Akiko pontosan tudta, mint érez. A szíve azóta sem tért vissza a torkából a mellkasába, és fájdalmasan gyorsan vert. A környékbeli összes fa elvesztette a lombját, a fű szanaszéjjel lapult, és a levegő csípős viharszagú maradt.

–Callum, minden rendben? – fel akart állni, hogy odamenjen hozzá, és maga győződjön meg az igazságról, ám ahogy maga alá húzta a lábát, össze is esett.

–Akiko! – termett mellette a fiú. Az érintése, ahogy felsegítette ismét erővel töltötte fel. – Jól érzed magad?

Morcos fejjel nézett fel rá. Most komolyan megkérdezte, miközben még ő is tudta, hogy a gyengesége meglátszik az arcán? Szó szerint érezte, ahogy belülről felemészti valami rettentően magányos, üres érzés.

–Oké, jogos. Hülye kérdés volt. De már tudom, mit kell tennem!

Valahol mögöttük Xavier élesztgette a fegyverét, de ezt csak periférikusan érzékelte. Előtte Callum felegyenesedett, felemelte a bal kezét, és írni kezdett a levegőbe. Az ujjai nyomán ragyogó, éjkék betűk villantak fel. Az ő nevét írta. Akiko szíve nagyot dobbant. Belül már pontosan tudta, mi következik, csak az agya volt képtelen felfogni rendesen a csodát.

–Tiszta lélek, ki egykor ember embernek született! Jöjj, és szolgálj engem, a Szél védelmezőjét! Becsület, tisztelet és öröm járja közös utunkat, melyen együtt járunk majd, míg a nap el nem veszi minden erejét, s a világ meg nem szűnik létezni! – kinyújtotta a másik kezét, és hangját felemelve parancsolóan szólt – Jöjj, Akiko!

Akiko érezte, ahogy sajgó szíve vonszolni kezdi a fiú irányába. Egy védelmező első hívása... Erő és hatalom hívta. Callum megtette esküjét, felfogadta a szolgálatába. Már csak el kellett fogadnia a hívását, és akkor ismét fegyverré válhatott. Nem gondolkozott sokáig. Minden erejét latba vetve kiadta elgyötört testének az utasítást, hogy fegyverré váljon.

–Jövök!

4. FEJEZET – ELHÍVÁS ÉS KÖTELESSÉG

Callum egészen úgy érezte magát, mint akit egyazon tizedmásodpercben csapott el egy busz és öntöttek nyakon egy méretes vödör jeges vízzel. Minden érzékszerve egyszerre bolondult meg. Érezte a pórusaiba ömlő levegőt, a szelet a bőrén, a fák és virágok illatát, a reggeliből visszamaradt ízeket a nyelvén, és látott... Mindent látott. A ragyogó smaragd erdőt, a színskálai színein is túltevő virágtengert, a mellettük elterülő város betonozott utcáit, a házak közé kitergetett ruhákat, a bicikliző és gyalogló embereket, a száguldó autókat és hatalmas, tiszta égboltot a feje felett. Lehetetlen lett volna összehasonlítani a korábbi tapasztalataival.

A félelme, ami addig testét-lelkét uralta, egy pillanat alatt szűnt meg. Homályos volt, mit miért tett, mégis pontosan tudta, hogy úgy kell lennie. Tudta, hogy csillapítsa le a vihart, és ismerte a lélekhívás pontos módját is, annak ellenére, hogy azt nem tudta volna megmondani, mi is az egész pontosan.

Akiko a szeme előtt kezdett el lila fényben ragyogni, aztán a térdelő lány néhány másodperc alatt egy éles fémpenge bordázatú legyezővé alakult a kezében. A drámai pillanat ezzel véget is ért. Mintha késsel vágták volna félbe.

–Egy legyező? Mégis hogyan lehet egy legyezővel harcolni? – kérdezte tanácstalanul, és bezárta, majd kinyitotta a legyezőt. Mivel nem reagált semmit, először megforgatta, aztán meglóbálta.

„Hé! Vigyázhatnál egy kicsit!” Akiko hangja egyenesen a fejből szólt. Visszhangzott, és közben mégis teljesen érthető maradt. Ijedtében elejtette a fegyvert. „Au!”

–Benne vagy a fejemben? – ütögette meg a fülét – Anyám, olyan érzés, mintha egy szúnyog zümmögne az agyamban!

„Nem a fejedben, te lüke! A harci legyező vagyok, csak tudunk telepatikusan kommunikálni.”

Callum felvette a legyezőt, és gyengéden, körkörösén megsuhogtatta. Erre egy tenyérnyi pici tornádó kerekedett felette, ám amikor abbahagyta a mozdulatot, meg is szűnt. Ismerős érzés volt, de pont olyan homályos, mint minden más a fejében.

„Harci legyező? Azért ezzel kapcsolatban lenne egy-két kérdésem.”- gondolta erősen „Hallasz engem?”

„Igen-Igen. Nem kell úgy kiabálni. Halkabban gondolkozz! Ez egy érzékeny csatornája a kommunikációnak. Nem mellékest, kérdéseid nem csak neked vannak. Te egy védelmező vagy?!” suttogta a hang a fejében.

„Nagyon úgy látszik.” - vonta meg a vállát, és leült a korábban fedezékül szolgáló, megkopaszodott tölgy alá.

A két másik lélek valamikor eltűnt a színről. Talán mivel nem szükséges többé Akiko kiiktatása, elmentek a dolgukra. Callum fejében túl sok kérdés gyülekezetet. Emlékfoszlányok tömkelege árasztotta el az elméjét, keveredve a tiszta emlékeivel, teljes káoszt okozva.

„De mégis hogyan? Azt hittem, ember vagy.”

„Eddig én is. De amikor minden veszni látszott, és kicsúszott a kezed a tenyeremből, eszembe jutott néhány dolog. Mintam visszaemlékeztem volna egy kisgyermekkorai emlékemre. Csak sok-sok darabka hiányzik a képletből. Tudtam, hogy én vagyok a Szél védelmezője, tudtam, hogy állítsam le a kontroll nélkül maradt tornádót, és abban a pillanatban eszembe jutott, hogyan menthetem meg az irhádát. De fogalmam sincs, mikor tanultam, vagy miért vagyok képes ilyesmire.”

„Hát ez állati. Egy olyan védelmező fegyvere lettem, akinek ementáli került az agya helyére.” bosszankodott Akiko. Szinte látta, hogy felemeli az állát, és forgatja a szemét.

„Inkább örülnél, hogy megmentettelek!” húzta fel az orrát „Egész addig boldogan éltem, míg nem találkoztunk!”

„Teljesen ura voltam a helyzetnek!”

„Persze, bocsánat. A terved részét képezte a halál is?” kiáltotta szarkasztikusan szándékosan hangosan gondolkodva. A válasz először síri csend volt, aztán a léleklány szipogni kezdett, majd kisvártatva el is sírt magát. Callum erre rögvest lecsillapodott. „Akiko?”

„Ez elég gonosz húzás volt.” hüppögte, majd felemelt, remegő hangon folytatta. Talán kiabálni akart, de csak erre futotta. „Tudod, én már egyszer meghaltam, és az nem éppen a

kedvenc emlékem. Ez az utolsó esélyem, hogy valahogy éljek! De én ezt is jól elszurтам. Nincs több újrakezdés, nincs második esély, érted?! A lelkek is csak egyszer élnek.”

„Bocsáss meg! Nem akartalak megbántani.” hajtotta le a fejét. Pontosan tudta, milyen nehéz szembenézni a halállal. De honnan is?

„Én meg nem akartam kiabálni veled. Szóval mondjuk azt, hogy kvittek vagyunk, és tűnjünk innen, rendben? Az Erdők védelmezője nem igazán csíp, és nem szeretnék vele itt találkozni.”

Callum körbenézett. A hely egy feketekarácsonyi látképet imitált tavasszal. Ő sem szívesen találkozott volna valakivel, aki amúgy is haragszik egy lerombolt tisztáson. Mintha családi kupaktanácsot hívna össze a dédi összetört vázája mellé.

„Jó, de...”

„De?”

–Hogyan változol vissza?

Két és fél órával azután, hogy Akiko elmagyarázta neki, hogyan képes magához hívni, majd elküldeni, együtt ültek a szobájában. Nagyon sok megválaszolatlan kérdés állt előttük, amik folyamatosan szaporodtak. Callum úgy érezte, széthasad a feje a régmúlt napok cafatkáitól, de még inkább a lyukaktól. Mindaz, amit eddig az életének hitt, most konfettiként hevert a lábai előtt. Hamis volt, lehullt a lepel, mégsem látta mögötte az igazságot.

A halvány kék szoba pici padlóján pont elfért egy fekvő ember. Az ágyat reggel, amikor még mindenre látott észszerű magyarázatot bevetett, most keresztülkasul papírlapok borítottak, és az egész közepén a „fegyvere” magyarázott valamit lelkesen. Csakhogy egy árva szót sem értett belőle. Továbbra is az első kérdés töltötte ki az elméjét.

–Hogy lehetek én védelmező?

–Most is itt tartasz? – sóhajtott nagyot a lélek, és félredobott egy zavaros ábrát. Eldőlt a takaró egy tiszta részén, és a plafonra festett csillagokat bámulva válaszolt. – Azt hittem, megbeszéltük. Olyan kérdésekkel foglalkozzunk, amikre választ tudunk adni! Különben becsavarodunk, neked meg holnap iskola van, nem igaz?

–Komolyan azt hiszed, így is bemegyek majd?

Callum ledobta magát a kedvenc gondolkozóhelyre, a babzsákfotelbe. Az anyag felvette az alakját, és körbevette, mint egy védőháló. Annyi kérdés zúgott benne, amennyinél egy méhraj kevesebb tagot számlált. Mégis hogy a búbanatba figyelhetett volna oda a logaritmusokra vagy Victor Hugo műveinek elemzésére? Egy normális napon is untatta minden ilyesmi.

–Pedig jobban járnál. Minél kevésbé bolygatja fel az életedet a mai nap, annál kevesebbet kell magyarázkodnod.

–Ezt meg hogy érted?

–Hát, te a Szél védelmezője vagy, legalábbis ezek szerint. Ő, vagyis te, valamikor úgy kétszáz-háromszáz évvel ezelőtt eltűnt a radarról. Mindezidáig senki nem tudott semmit, csak azt látták, hogy a szelek mindenféle irányítás nélkül kavarnak a föld felett. El sem tudom képzelni, mennyi munka lesz köztük rendet rakni! De az emberek ettől függetlenül továbbra is látnak, tehát egyszerre két életet kell majd élned.

–Érzem... Vagyis... Szóval úgy nagyjából sejtem, hogy nekem ez kvázi kötelességem, viszont halványlila dunsztosüvegem sincs, hogyan kell – vakarta meg a tarkóját. Szóban le sem tudta volna írni, milyen sűrű köd kavargott a fejében. Innen-onnan előbukkant néhány kép, de egymástól teljesen függetlenül halmozódtak.

–Erre nem tudok mit mondani. Gondolom, ha nekiállsz, majd ráérezel – vont a vállát Akiko – A sarokban álló méretes földgömbből arra kell következtetnem, hogy szereted a földrajzot. Ismered a szelek természetét is?

–Hogyne! A lékör a kedvenc témaköröm – lelkesült fel. Mindent szeretett, ami felfelé hívta az égbe. Megdobogtatta a szívét, felpezsdítette a vérét, és boldogsággal töltötte el... Most már azt is tudta, miért.

–Szuper, mert így akkor tudni fogod, mi merre hány méter. De azért akad itt más probléma is...

Akiko felült, leugrott az ágyról, visszarakosgatta a papírokat, amiket lesodort, aztán lehuppant vele szemben a puha szőnyegre. Két kezével a szoknyáját gyűrögette, a haja a szemébe hullott, és nem nézett Callum-ra.

Callum érezte, hogy valami nagyon komoly téma következik. Messziről látszott a léleklányon, hogy semmi kedve erről beszélni, és kényelmetlenül érinti az egész. Konkrétan izzott körülötte a levegő.

–Ha azt mered mondani, hogy két nap alatt kellene rendet raknom a teljes égbolton, én esküszöm, bujdosom még néhány évszázadot! – viccelte el, hátha kicsit oldja a feszültséget. De Akiko rosszálló tekintete gyorsan elhallgattatta.

–Bolondozás helyett inkább hagyd, hogy végig mondjam! Igenis komoly és fontos! – vörösödött el, akár egy túlrett paradicsom. Megint nagy levegőt vett, és sötét tekintetét végre az övébe fúrta. – Nem tudom, pontosan mire is emlékszel a védelmezői életről, de léteznek amolyan...szabályok. A védelmező-fegyver kapcsolat az egyik legszigorúbban vett az összes közül.

–Mire akarsz ezzel kilyukadni? – döntötte oldalra a fejét. Turpisságot sejtett Akiko akadozó szavai mögött.

–Én... Aj. Te pár napra fogadtál be eredetileg, ám a fegyverek kvázi kötelessége a védelmezők...

–Védelme?

–Örzését akartam mondani, de rátapintottál. Nem kell null-huszonnégy együtt lennünk, de pár óránál többet nem lehetek távol tőled következmények nélkül. Ha egyikünk a másik nélkül hagyja el a várost, annak sem lesz jó vége, és...

–Értem, értem! Nem kell tovább magyarázkodnod.

Callum ezer és egy kérdése közül néhány választ nyert, de vagy kétszer annyi született közben. Minél többet tudott, annál kevesebbet értett. A figyelmét unos-untalan elvonta az, hogy hallotta az odakint fújó szellők iránymutatásért könyörgő kiáltásait. Érzete, nem emberi nyelven szólnak hozzá, sőt nem is szólnak igazán, mégis tudta, mire vágynak.

–És? – szakította félbe a gondolatait Akiko.

–Mit és?

–Apám, kihez szegődtem én el?! Ez azt jelenti, hogy itt kell maradnom! Felfogtad?

Callum-nak nem maradt ideje egyetlen csípős válaszra sem, mert az előszobában nagyot csattant a bejárati ajtó, sietős léptek koppantak, valami nagyot puffant, majd kivágódott a szobája ajtaja, és besietett a nagymamája.

–Nagyi! Minden rendben? – ugrott fel. Az idős, kivörösödött arcon ülő aggodalomtól gyorsan lesápadt.

–Sa-sajnálom. – pihegte, aztán megragadta a kezét, és szorosan átölelte – Elfelejtettem nézni az órát, aztán túl sokáig maradtam, lekéstem a metrót, és mostanra már túl késő.

–De mihez?

–Sajnálom, Callum! Megígértem reggel, hogy elmegyünk együtt. Valamikor bepótoljuk, és most komolyan mondom.

Callum kifújta a levegőt, amiről azt sem tudta, hogy visszatartotta. A délután után a szíve nem bírt volna el még egy nagy horderejű hírt. Viszont egy elmaradt ígéret az semmiség azokhoz képest. Igazából bármi semmiség ahhoz mérve... Ám ezek a programok eddig egyetlen egyszer sem valósultak meg, így ez az átlagos hír egy picit visszarántotta a szilárd talajra.

Még amikor kicsi volt, reménykedett ezekben az ígéretekben. Emlékezett arra, ahogy táskával a vállán várta az ajtóban, hogy induljanak. Ám az ötödik alkalom után lassanként leszokott erről. Nem izgult rajtuk többé, nem várta. Egyszerűen csak elfogadta, mert már akkor is sejtette, miért történik.

Amilyen gyorsan csak emberileg, vagyis védelmezőileg lehetséges volt, megnyugtatta, aztán elküldte, hogy pihenjen le vacsora előtt. Bár azt nem említette, hogy neki sem állt elkészíteni. Erre a gondolatra nagyot kordult a gyomra. Hiszen reggeli óta semmit sem evett! Gyengéden kulcsra zárta az ajtót, és az íróasztala felé fordult.

–Hogy vagy?

–Már másodszor kötök ki egy szék tetején a mamád miatt – ugrott le a szőnyegre, és csípőre tette a kezét – Ne csináljunk ebből rendszert, jó?

–Ha-ha, nagyon vicces. Én igazából el is felejtettem, mit beszéltünk meg reggel. Sőt azt is, hogy nekem kellene vacsit készíteni. Nem lehetne, hogy kimegyünk a konyhába?

–Semmi kifogásom ellene. Mindjárt éhen veszek.

4. fejezet – Elhívás és kötelesség

Akiko elfordította a kulcsot, és vidáman énekelve egy réginek hangzó, csendes, mégis ünnepi dalt, végigszökölt a folyosón. Callum mosolyogva indult utána, ám néhány másodperc után lefagyott arcáról a vigyor.

Akkor döbrent rá úgy igazán tettei súlyára. Az előbb befogadott egy akrobata vénával rendelkező, láthatatlan lélektestőrt, aki egyben egy kiélezett legyező is. A nyakába vette, ha nem is a világot, de az eget biztos. Hogy birkózik meg ezzel úgy, hogy ráadásul másnap dolgozatot kell írnia matekból?!

5. FEJEZET – SZELLEMHARC

Akiko megkönnyebbülten, dalolva ugrált Callum oldalán az iskola felé tartva. Az utca egy tipikus város tipikus reggelét mutatta. A gyalogosok siettek, az autók dudáltak és a benzin bűze mellé a reggeli pékáruk illata társult. Hiába reggelizett, egyiket-másikat durván megkívánta.

Az elmúlt pár nap, illetve a tegnap délután és este után végre ismét talált egy biztos pontot, amire számíthatott. Callum megmentette, és emiatt tartozott neki egy jó nagy szívességgel.

Majdnem egy teljes évszázadig szolgálta Imeldát, mégsem került egyetlen egyszer sem olyan helyzetbe, hogy tartozott volna neki. Mondjuk ehhez nagyban hozzájárulhatott, hogy a védelmező nem sok hasznát látta. De eldöntötte, ezúttal nem így lesz. A helyzet hasonló, ám messze nem ugyanaz. Imelda messze túl sok fegyvert tartott, míg Callum számára ő lesz az egyetlen.

–Azt hinné az ember, esetleg zavar téged, hogy nem látnak – húzta félre egy telefonját nyomkodó szőkeség útjából, akinek műkörme az utca zaját erősítve kopogott a képernyőn. Eddig észre sem vette, hogy jön. Ahogy elment mellette, az orrát megtöltötte túl erős parfüm, és elfintorodott.

–Az elején zavart is. De ezt pont úgy meg lehet szokni, mint minden mást. Téged sem zavar, hogy iskolába kell menned vagy reggelit készítened. Előbb-utóbb rutinossá válik, hogy emberek elöl ugrálsz székekre, vagy, hogy csak más lélekkel kommunikálhatsz.

–Szóval a védelmezők is lelkek? – nyitotta tágra mélyen kíváncsi szemeit Callum, és félig felé fordult.

–Erősen leegyszerűsítve így is mondhatjuk. Az olyan lelkek, mint én, születnek, élnek és meghalnak. Ha tiszta élet áll mögöttük, megtartják épeszüket. Néhány évig még bolyonghatnak a világban, de amikor már nem emlékeznek rájuk, lassan elhalványulnak, és elmennek.

Akiko szeme előtt homályos képek villantak fel rég elmúlt ismerősök soráról, akik idővel mind megszűntek. Elmentek, eltűntek vagy egyszerűen cserben hagyták.

–Akkor te, hogy lehetsz még mindig itt? Azt mondtad, százötven éve élsz így. Ki emlékszik még rád? – fordult be a sarkon.

Akiko felnézett a legalább hatszáz emelet magas épületre, ami eltakarta előle az eget. A világ sokat változott azóta, hogy ő mondhatni tényleg élt. Az emberi természet, a helyek és a szokások is. Értelmetlen háborúk, vérbosszúk és szüntelen harácsolás mindenütt. Régen sem volt másképp, ám azt a tömegpusztítást, ami az elmúlt száz évet jellemezte, példátlan volt. Nem ebbe a korba tartozott, és ezt jól tudta.

–Én fegyverré váltam. Aki egyszer ezt az utat választotta, többé nem távozhat csendben. Láttad, mi az ára, ha elveszítem a védelmezőmet. Ez szolgálat, ami nem ér véget. Ez...

–Rablánc – suttogta Callum. A tenyerébe temette az arcát, és az ujjai közötti résen át a cipője orrát bámulta. – Sajnálom, hogy erre kényszerítetek.

–Ez nem a te hibád. Anno én választottam a biztos munkát a bizonytalan szabadság helyett. Te egyszerűen megmentettél ennek a következményeitől.

Akiko lerázta magáról a borús múlt árnyait, aztán nekifutásból, egy álmosoly kíséretében átszaltózott az iskola fekete, kovácsoltvas kerítése felett, és egy elegáns bukfencsel visszanyerve a lendületét, tovább is sétált. Callum a kiszabott úton, a társaival együtt jött be.

–Miért kerültél a kapu felé?

–Egyrészt, mert én nem tudok ilyeneket, másrészt, mert...

–Dehogyanem! Hisz erősebb lélek vagy, mint én! Jobb is lehetnél nálam – csóválta meg a fejét a fiú lesápadt arca láttán. Miért neki kell mindent elmagyaráznia? – Én másfél évszázada ugrálok így. Neked jóformán egy örökkévalóság állt a rendelkezésedre.

–Tessék? – suttogta kiborult magas hangon a szája sarkából. Tekintetét szigorúan az előtte haladó tarkójának szegezte.

–A védelmezők nem éltek soha emberként. Léleknek születtek, és a világ kezdete óta azt teszik, amit ma. Mentorok, mesterek, és a világ támaszai. Egy nagy célért küzdenek együtt, de külön utakon. Imelda sokszor mesélt erről nekünk.

Akiko szinte hallotta a vidám tábortűz pattogását, a társai nevetését és érezte a hűvös nyár végi szellőt a tarkóján, ahogy egy ünnepi nap végén meghallgatták ugyanazt a történetet,

mint egy évvel korábban, vagy bármely évben azelőtt. Kicsit hiányzott neki a családi közösség.

–Imelda? – kérdezett vissza Callum.

Akiko már éppen válaszra nyitotta a száját, amikor mellettük termett a védelmezőjének barátja. Chris pont úgy nézett ki, mint a hatalmas vásznanon feszítő modellek, de azokkal ellentétben ott volt, és túl sok gondot okozott nekik.

–Ki az az Imelda? – mászott a fiú arcába. A mosolya a nap erejével ragyogott, de valami huncutság bujkált benne.

–Én is ezt kérdeztem éppen A... Chris! Hogy kerülsz te ide? – lépett hátra Callum gyorsan, és lopva rápillantott.

–Én is ide járok iskolába. Ha rémlik esetleg, osztálytársak vagyunk – nevetett. – Mi van veled? Tegnap óta nem koncentrálsz, bűvészkedsz és még szellemekkel is beszélgetsz?

Akiko arcából kifutott a vér. A fiú látja őt?! Az lehetetlen! A kék szemekből csak úgy áradt az élet. Callum különleges illatával ellentétben ő az emberek szagát hordozta. Kizárt, hogy bármilyen módon láthassa! Egyáltalán, ha ismerné is ezt a világot... Ő lélek, nem szellem!

–Mi?

–Nincs melletted senki, és te konkrétan párbeszédet folytattál a semmivel. Callum, ne hagyd cserben! A kérdezősködéseim alapján senki nem készült a mai dolgozatra, és én egyedül nem tudok segíteni rajtuk! – csóválta meg a fejét – Ne most veszítsed el az eszed!

–Te jószágos védelmező! A felmérő! – kapott a fejéhez Callum.

Akiko a homlokára csapott. Pontosan ettől félt! Callum valami miatt látható az emberek számára, így kénytelen két világban élni. Nem hanyagolhatja tovább a védelmezői kötelességeit, de a családja sem, az iskola sem fog megszűnni számára. Így sem mondott el neki sok-sok mindent, amit előbb-utóbb kénytelen lesz. A világa legalább olyan sok törvénytől és szabálytól volt terhes, mint az embereké, ha nem többtől.

Callum mindkettőjükéről megfélelkezve futva indult a terme felé. Csakhogy elfelejtette, amit Akiko alig néhány perce mondott el neki. Sokkal erősebb, ügyesebb és gyorsabb

bármely embernél. Olyan gyorsan sprintelt el mellőlük, hogy a Chris kezébe kupacolt papírok szanaszéjjel repültek.

–Ez meg... – képedt el a fiú, aztán lehajolt, hogy összeszedje a cuccait – Nem is bűvész, hanem élsportoló. Mégis, mikor lett ilyen gyors?

Akiko arrébb lépett, amikor a lábához esett papírért nyúlt. Reflexből segíteni akart, de szerencsére az utolsó pillanatban eszébe jutott, hogy ő kvázi láthatatlan. Elsuttogott egy szitokszót, aztán Callum után indult, és mélységesen remélte, hogy megtalálja az osztálytermet.

Az órák pontosan olyan unalmasan teltek, ahogy azt előző nap érezte. A védelmezője izzadt a dolgozat felett, bár ez őt nem nagyon érintette. Amikor ráunt a helyzetre, egyszerűen kiugrott a nyitott ablakon, és elindult sétálni az udvaron. Ám alig, hogy végig sétált az első járdán, éles gondolat hasított az elméjébe.

„Akiko!”

„Juj, ne üvöltözz!” kapott a sajtó füléhez „Már mondtam, hogy suttogva is hallom ám!”

„Igaz, ne haragudj! Nem voltam biztos benne, hogy milyen messzi hallatszik el, amit gondolkodok, meg abban sem, hogy egyáltalán működik-e, ha nem legyező alakú vagy. Amúgy teljesen biztonságos ez a csatorna? Egy-két osztálytársam elég furcsán néz rám.”

„Mert valószínűleg ráncolod a szemöldököd vagy tátogva meredsz a falra.”

„Ezt honnan tudad?” érkezett a válasz néhány másodperc döbrent csönd után.

Akiko felugrott az egyik fa lombjába, és elhelyezkedett egy y alakú ágon, elbújva friss illatú levélbunkerben. A bujdosás valószínűleg felesleges volt, de a hely tökéletes volt a megfigyelésre. Láta a Callum padja melletti ablakot, a környező utakat, és az utcát is. Mindent látott, mindent hallott, és őt még a lelkek sem vették észre azonnal. Nem a legkényelmesebb megfigyelőállás, de nem is aludni ment oda.

„Még most sem hiszem el, hogy én tanítalak téged, mikor ez fordítva szokott lenni.” sóhajtott. Mit kezdenek bármelyik kötelességével, ami szembejön velük, ha a legalapibb alapok hiányoznak a fejből? „Az érzéseink részben szinkronizálódnak, amikor össze vagyunk kötve így vagy úgy. De te nem dolgozatot írsz éppen?”

A mentális kapocs egy pillanat alatt megszakadt, ő pedig felnevetett. Hogy koordinálhatja az egyik legszeszélyesebb elemet? Hisz erre sem tud odakoncentrálni! Kihúzta a hajából a hajtűjét, és megpróbálta kifésülni a kócos tincseket. Miért kell neki még mindig fésülnöködnie? A mozgóképekben, vagyis filmekben az emberek, és a szuperképességűek mindig tökéletes frizurával és ruhával bírtak. Nem gyűrődött vagy koszolódott még a fehér szakácsálcaruha sem. Bezzeg tegnap neki attól a kis szélvihartól is egy merő csomó az egész haja, ráadásul a blúza is koszos lett. Éjjel kimosta, bár reggel eszébe jutott, hogy igazából senki sem látja Callum-on kívül.

Éppen ezen morfondírozott, amikor két ember lépett a fa alatt elhelyezett fapadhoz, és leültek. Akiko csendesen előre hajolt, hogy jobban hallja őket. Egy lány és egy fiú ült megszeppent csendben egymás mellett, és meredten bámultak ugyanarra a százszorszépre a fűben. Elvigyorodott. Már jó előre érezte, ez neki rém vicces lesz, nekik meg rettentő kínos.

Ám éppen amikor a fiú kisöpörte a szeméből vállig erő haját, és kihúzta magát, hogy összeszedje a bátorságát megszólaláshoz, Akiko-nak rossz érzése támadt. Talpra állt, a két szerelmes között a padra ugrott, majd védekező állásban landolt a fűvön.

A megérzése most sem csalta meg. Nem messze, egy emeletnyi magasan egy erős szellem száguldott. Az aurája sötétlilán ragyogott, férfi alakja arcán kegyetlen mosoly terült szét. Akiko nagyot sóhajtott, és leengedte az öklét. Ez ellen egyedül nem harcolhat, de a Szél védelmezőjének oldalán piskóta lesz.

„Callum!”

„Ne most!” rázta le csípőből.

„De...”

„Akiko, épp az egyik tanárommal beszélgetnék! Bármit is akarsz, várhat!”

„Nem várhat! Itt van egy szellem!” kiáltott rá gondolatban.

„Hé! Várj már! Egy lidérc?”

„Nem! Az nem ugyanaz. Ez egy szellem, és nekünk kötelességünk megállítani, mielőtt valami rosszat tesz.” sóhajtott a fájdalommal, miközben a randalírozó szellem után indult. Talán mégsem lesz ez olyan egyszerű feladat, mint azt elsőre gondolta.

„Ez is egy olyan törvény, igaz?”

„Igen, még szép.”

„Remek. De mindjárt becsöngetnek, és én nem szökhetek meg az óráimról. Mi legyen?”

Akiko dühösen kifújta a levegőt, vett egy éles kanyart, és beugrott egy nyitott ablakon. Egy lassan üresedő, de még mindig zajos folyosón találta magát, két langaléta srác között. Mit sem törődve a láthatatlanságával átverekedte magát rajtuk, és gyorsan körbenézett. Szemmagasságban a falon... Így tanította Imelda anno. Ott!

A koszosra rugdosott falon, a lépcsőházba vezető ajtó mellett ott virított az élénkvrös dobozka. Felemelte a kezét, a könyökével betörte a biztonsági üveget, és lerántotta a kart. A kezét már nem tudta időben a fülére tapasztani, mielőtt a pontosan a feje felett megszólalt a tűzriadót jelző, szaggatott csengő fülsüketítő hangja.

A diákok egyemberként kapták fel a fejüket, aztán ki pánikolva, ki teljes nyugalomban, ki unalommal rendeződött sorokba, aztán indult el a kijárat felé. A tanárok igyekeztek terelni az áramló embertömeget, de nem jártak sok sikerrel. Az izzadó, kavargó, csacsogó fiatalok pontosan úgy viselkedtek, mint mindig minden évszázadban: a maguk módján intézték az ügyeiket.

„Akiko, ez a te műved?!” szólalt meg Callum morcosan „Mégis, miért kellett?”

„Így könnyedén leléphetsz. Gyere a...” hol is van pontosan? Az osztályterem ajtajai fölé számokat véstek. Támpontok! „Gyere a százharminchatos számú teremhez!”

„Mit keresel te az emeleten?” kérdezte Callum, ám a gondolatai olyan ziláltak voltak, alig értette őket „Minket kifelé hajtanak, hogy menjek fel oda?”

Majdnem fejjel ment a falnak. Hogy felejthette el? Megtanulta, hogyan ürítsen ki egy épületet, de eddig soha nem kellett benntartania valakit, akit az emberek látnak. Új tervre volt szükség.

Csakhogy a szellem addig sem maradt nyugton, míg bármi az eszébe jutott volna. Berepült utána az ablakon, nekivágódott néhány szekrénynek behorpasztva őket, majd tovaszállt egy terembe.

„Jöjj, Akiko!” zengett a fejében Callum hívó hangja, mire akarta vagy nem, lilás fényé bomlott, kirepült az ablakon, és az udvaron álló védelmező kezében állt össze újra, legyezőként.

„Mi a jó bánatot művelsz?!” gondolta, és igyekezett nem üvöltöni, ami tilos volt, de eléggé a nehezőre esett „Most mi lent vagyunk és kint, az pedig fenn és benn!”

„Én is tudom ám. Viszont legalább mi egy helyre kerültünk. Mindjárt megérkeznek a tűzoltók, és amíg mindenki velük foglalkozik, könnyedén felszívódhatunk egy kicsit.”

Akiko kelleetlenül bár, de belátta, hogy ez nem teljes sületlenség. Legyezőként csak azt látta, amit Callum, viszont annál többet érzett. Emberi alakjához képest sokkal jobban működtek a többi érzékszervei, hallott és érzett mindent és mindenkit maga körül. Amikor először került ilyen helyzetbe egy zajos szobában, majdnem megőrült a túláradó infóktól. Sok idejébe telt megtanulni kezelni.

–Hú, Callum! Honnan szerezted azt a legyezőt? – kapta ki Chris a fiú kezéből. Összecsukta, kinyitotta és úgy lóbálta, hogy Akiko beleszédült. Az idegen kéz érintése égetett, ahogy végigsimított a bordázaton. – Ezek igazi pengék? Kicsit úgy néz ki, mint a szamurájok fegyvere...

–Chris, add vissza! Most nem érek rá erre! – rántotta vissza a védelmező.

–Ugyan má'...

Hatalmas csattanás visszhangzott végig az udvaron. Minden diák és tanár velük együtt kapta fel a fejét az emelet felé. Ámbár ők nem látták az ablakok előtt elsuhanó alakot, hallották a félrelökött tárgyak okozta zajt.

„El kell vinnünk az iskolából” üzenté Callum.

„Nem! Bent kell tartanunk. A városban akarsz szenzáció lenni?!” ennek teljesen elment az esze? Évezredek óta titok az emberek előtt, hogy kik, mitől és hogyan mentik meg őket, és nem fogja hagyni, hogy Callum leleplezze ezt.

„Lerombol mindent, ha hagyjuk...”

„Akkor ne hagyjuk!” kiáltott fel „Indulás, és segítsünk neki eltűnni!”

Callum nem vitatkozott többet. Ahogy a hátuk mögött dobhartyarepesztő erővel felvisítottak a szirénák, a fiú elrugaszkodott a kövezetről. Egyetlen hosszú ugrással kikerülte a tömeget, az az épület előtt termett hátrahagyva a leesett állal bámuló élsportolót, és egy másikkal beugrott a továbbra is nyitott ablakon.

Akiko egy sóhaj kíséretében nyugtázta, hogy ezt valahogy ki kell magyarázniuk a fiú előtt. Bár legalább már hármában maradtak a szellemmel.

„Úgy néz ki, mintha megőrült volna” borzadt el a Szél védelmezője „Habzik a szája, vörös a szeme, meg minden!”

„Látom, amit te. Nem kell közvetítened. Ja, és nem megőrült, csak elveszítette a józan eszét.”

„Ez az örülség definíciója.” a szellem velük mit sem törődve próbált éppen kinyitni egy vitrint, aminek üvege mögött egy agyagváza díszelgett. Ám sem a lakat, sem az üveg nem engedett, és csalódott dühében nekifutásból, vagyis inkább nekirepülésből akarta összetörni. Újra és újra neki lendült, mígnem repedések jelentek meg a tükröződő üvegen és a sötétkékre festett fakereten is. „Mindjárt összetöri a kézművesszakkör legjobb műveit!”

„Hát ne hagyj neki, a fenébe is!” Akiko gyorsan végiggondolta azt, mit sikerült tisztázniuk eddig. Milyen támadó mágiát tudhat? Oh, a manóba már az amnéziával! Állj! Az erdő! „Callum, lökd el egy kisebb tornádóval!”

A fiú nem kérdezett vissza, ahogy várta. Felemelte egyre gyorsuló mozdulatokkal, körkörösen kezdte el mozgatni maga előtt. Ebbe nem szédült bele, mert valahol természetesnek hatott az egész. Callum szemén látta, ahogy egy tenyérynyi pici tornádó egyre csak nő. Néhány másodperc után embermagassá vált. Úgy fejlődött, akár egy szteroidot szedő gomba, a védelmező mégsem hagyta abba a mozdulatot.

A levegő megtelt fémes viharszaggal, a rögzítetlen tárgyak szárnyra kaptak az erős szélben, és keringeni kezdtek körülöttük, csattogva neki-nekicsapódva egymásnak és minden másnak is. A szellem abbahagyta a féktelen rombolást, fejét oldalra döntve bámulta a műsort. A szemében egy pillanatra értelem csillant, ám hamar el is illant.

„Callum! Azt mondtam, kicsit! Ez neked pici?!” üzenté, amilyen hangosan csak bírta, mivel a saját gondolatait is alig hallotta.

„Nem megy!” érkezett a kétségbeesett válasz. Akiko érezte, ahogy megtölti egy ismeretlen félelem. Félt ő magától is, de ez az érzés nem hozzá tartozott. Callum reszketett.

„Hogy mi?!” berezelt, nem irányítja az erejét, és a szellem is menekülőre fogta, ahogy lassan a szekrények is csúszkálni kezdtek.

„Nem tudom, hogyan kell!”

Akiko érezte, hogy minden vér távozik az arcából. Ha a szélvihar tovább erősödik, mindent lerombol maguk körül. Mély levegőt vett, aztán kimondta azt a mondatot, amitől sejtése szerint el fog szabadulni a pokol.

„Engedd el!”

6. FEJEZET – TÉVEDÉSEK

Callum szíve úgy dobogott, hogy azt hitte, menten kiugrik a mellkasából. A keze remegett, gondolkodni is alig tudott, nemhogy beszélni Akiko-val. Üres fejében egyetlen gondolat visszhangzott, és az sem a sajátja volt.

„Engedd el!”

A hang nyomán betört a tudatába a tornádó okozta káosz, a menekülő szellem, és a fegyvere határozott hangja. Egyszerre járta át a félelem keserű érzése, és a léleklány irányából érkező elszántság. Cselekednie kellett. Ettől egyetlen akadály választott el. Hogyan? Hogyan engedje el?

A szélvihar egyre csak erősödött, felkapott mindent, a tárgyak egymásnak csapódtak, és valahonnan a távolból kiáltások hangzottak fel. Az udvar! A többiek messze nincsenek biztonságban, ha ez az izé elszabadul. Ő alkotta. Valahogy csak meg tudja szüntetni! Akiko felsikoltott összetörve a fejében minden ötletét, és ijedtében ő is kiáltott.

„Akiko, vissza!” ha nincs fegyvere, nincs tornádóveszély sem, igaz?

A legyező először fénnyé, majd léleklánnyá változott, és összeesett a lábánál. A szélvihar hamar széteszlott romokat, és rémületet hagyva maga után. A szirénázás odakinn abbamaradt, de a hirtelen beállt síri csöndet csapódó ajtók zaja törte meg. A szellemférfi nyom nélkül eltűnt.

–Akiko, mennünk kell! Jönnek a tűzoltók, és ha itt találják, az egészet a nyakamba varrják – nyújtotta a kezét, hogy felsegítse, ám a lány félre lökte.

Dühös, fáradt és elgyötört arcán izzadságcseppek gyöngyöztek, és a szemében harag lángja égett. Annak ellenére, hogy lábra állnia alig sikerült, pont úgy nézett ki, mint aki mindjárt egy pörgőrúgással tessékeli ki a légnyomástól megrepedt ablakon.

–Te... Te idióta! Nem csak az emlékeidet, de az eszedet is elveszítetted?! Hogy a fenébe engedhettél el egy varázslat közepén? – üvöltött kivörösödött fejjel – Ennél jobb ötleted nem volt az öngyilkossághoz? Mégis...mégis miért?

–Lehettél volna kicsit specifikusabb is annál, hogy „engedd el”! – vágott vissza mérgesen
– A tőlem telhető legjobbat tettem. De ha most nagyon gyorsan nem tűnünk el, a tűzoltóknak is felvázolhatom az egészet.

Akiko mélyen beszívta a levegőt, aztán az egészet ki is fújta egyszerre. A szemében parázssá halványult a tűz, az arca visszanyerte természetes színét, és végre lépett egyet hátra, ezzel kikerülve az ő személyes teréből.

–Jó, de még nem végeztünk! – biccentett, aztán elsántikált az ablakig, és átugrott a szomszédos fára, onnan egy tetőre, végül pedig az utcára.

Callum egy sóhaj kíséretében utána ugrott. Maga mögött hagyta a háborús zónára hasonlító termeket és folyosókat. Egész pontosan ezt akarta elkerülni. Elvileg védelmező, gyakorlatilag pusztító. Veszített, elszabadult, rombolt és dühített. Még ha győzött volna! Viszont így még a saját lelkiismerete előtt sem tudta leigazolni a tetteit.

Már sötétedett, mire Callum belépett az otthona bejáratiajtaján. Az igazgatóság konkrétan vallatást rendezett. A tűzoltók kiszállási díja és a károk durva nyomot hagytak az intézmény pénztárcájában. Végigkérdeztek mindenkit, mivel a biztonsági kamerák semmi hasznosat nem mutattak Callum legnagyobb megkönnyebbülésére.

Igazából eszébe sem jutottak, míg nem említették őket neki, akkor viszont majdnem megállt a szíve ijedtében. Szerencsére azonban a tűzjelző körül senkit nem lehetett látni, hisz Akiko láthatatlan a technika számára is, a harc helyszínén pedig minden tönkrement a szél durva ereje miatt.

Olyannyira kimerült, hogy legszívesebben csak ruhástól bedőlt volna az ágyába, és átaludta volna az egész mizériát. De nem. Neki ilyen nem adatik meg. Az előszobában egy mérges és egy aggódó nő várta. A mennyezeti lámpa meleg fénye alatt erősen érződött a felgyült feszültség.

–Callum! – ugrott a nyakába a nagyanyja gyorsabban, mint ahogy ő le tudta volna venni a cipőjét. A bölcsesség ráncain túl arcát az aggodalom is öregbítette. – Az iskola felhívott az eset miatt! Szörnyű, milyen gyermekek járnak manapság egy rendes, nagy múltú iskolába! Az én időmben senki nem hívott segítséget tréfából.

–Ugyan, mama! – mosolyt varázsolt az arcára, és visszaölelte – Nem történt semmi izgalmas. Valaki meg akart úszni egy dolgozatot, csak ennyi.

A nagyiija sírni kezdett, ezért gyorsan leültette a nappaliban a kanapé legkényelmesebb pontjára, és lehuppant mellé. Akiko karba font kézzel telepedett le velük szemben, arcán a mérges düh helyén lassan átvette egy megértő, szomorú mosoly.

–Édesem... Tudom, te nem emlékezhetsz rá, de szüleid is egy ilyen felelőtlen bolond miatt haltak meg. Én... – a hangja elcsuklott, lehajtotta őszülő fejét, megtörölte könnyes szemét, és megragadta a kezét. – Én nem élném túl, ha elveszítenélek téged is. Callum, ígérd meg nekem, hogy soha nem csinálsz semmi veszélyeset!

Callum nem válaszolt. Nem emlékezett sokra az igazi életéről, ám azt mégis tudta, nem könnyű, és végképp nem biztonságos életmód. Állítólag az idők kezdete óta harcolt, mégsem bírta elképzelni, hogy ezt az egészet sérülés nélkül megússza. De azt sem, hogy elmenekülhetne előle. Ha a szellem megtalálta, mások is megfogják. Felébredt benne valami, ami többé nem hagyja nyugodni.

„Callum, szerintem nyugtasd meg! Akkor is, ha hazugságra kényszerülsz, hisz még mindig jobb, mintha beleőszül az aggodalomba” susogta gondolatban a léleklány kedvesen.

–Ígérem.

A nagyanyja valahogy megnyugodott, ő pedig bement a szobájába, bezárta maga mögött az ajtót, és felkészült a lehető legrosszabbra. Akadt elég lány ismerőse, hogy megtapasztalja, a vihar előtti csendnél kevés veszélyesebb létezik.

Ám Akiko csendes mélabúban, a gondolataiba merülve feküdt a szőnyegen. A haja szétterült a feje körül, akár egy sötét korona tüskéi. A lemenő nap gyér fényében inkább hasonlított egy angyalra vagy védelmezőre, mint ő valaha. Láthatatlanul kísérte, és utat mutatott a káoszban. Mi egy védelmező, ha nem ez?

–Meg is szólalsz, vagy csak bámulsz, mint borjú az új kapura?

–Azt hittem, te akarsz beszélni – térdelt le mellé. A lány üde menta illata megnyugtatta, és az idegessége semmivé foszlott. Az arcán, vállán kézfejen egy lila zúzódás virított.

–Mégis miről? Csak nem a szellemről, ami megszökött?

–Nézd, Akiko! Aszerint cselekedtem, amit a legjobbnak véltem, de kénytelen vagyok belátni, hogy neked volt igazad. – sóhajtotta.

–Még szép! Több száz harcot néztem végig a kispadról, szóval jobban tudom nálad, melyik helyzetben mit kell lépni – ült fel. A homlokát mérgesen ráncolta, de a szemében már nevetés csillant.

–Csak utasításokat nem tudsz osztogatni. Milyen tanács az, hogy „engedd el!”? Dunsztom sem volt, ez mit jelent!

–Egy egyszerű legyintés, és a tornádó szabadon tombolt volna. – Akiko lehajtotta a fejét, és elkezdte összefogni a haját.

–Tessék?! Akkor az egész sulit romokká változatom!

–De a szellem nem szökik meg – vonta meg a vállát. – Minél több ideig hagyjuk randalírozni, annál erősebb lesz, és annál többet rombol.

Callum hitetlenkedve rázta a fejét. Képes lett volna hatalmas károkat okozni egyetlen szellem miatt? Mondjuk legyőzni nem tudták, de az már más kérdés. Csak létezik olyan megoldás, ahol nem szükségszerű akciófilm szintű pusztítást végbevinni!

Akiko húzott egyet a copfján, kinyitotta az ablakot, és kiugrott az éppen felgyulladó utcai lámpaoszlop tetejére. Kihajolt az ablakon, hogy utána kiáltson.

–Most meg hova mégy?

–Hát, nem nyilvánvaló? Megyünk és elkapjuk, nehogy helyettünk ő tegye a földdel egyenlővé az iskoládat. Gyere!

–Most? De hát...

–Jaj, ne akadékoskodj annyit!

Callum megvonta a vállát, felkapaszkodott a párkányra, és leugrott az utcára. A házak tetején, oszlopokon és kerítéseken ugrálva minden gondját elfeledte. Az arcába csapó szél, a közeli gyorsbűfék csábító illata, és a tiszta égbolt elvarázsolták. Hogy lehet a magasból ennyivel szebb minden? Az egyszerű kockaházak mentén megcsillanó folyó, a partján sétáló emberek... Nem sokat járt el otthonról azelőtt, de ez... Ez mindenen túltett, amit valaha látott.

„Gyönyörű.”

„Látod, hogy megérte?” nevetett Akiko a fejében.

„Köszönöm, hogy megmutattad!” emelte tekintetét a fegyvere felé. A feltámadó szél a szemébe fújta a haját, és összegyúrta s ruháját. Szinte el is felejtette, miért indultak el alapból. Szinte...

„Most, hogy a lelked feltöltődött, menjünk, és nyomjuk le azt a szellemet!”

„Mást úgy sem nagyon tehetek. Na de... Hogyan?” sóhajtott nagyot. „Egyszer már megszőkött, és anélkül rongáltam meg durván egy fél emeletet, hogy kárt okoztam volna benne! Túl erős.”

Akiko felnevetett, annyira nevetett, hogy kénytelen volt megállni. A szeméből csak úgy potyogtak a könnyek. Callum nem értette.

–Akiko, ez egy komoly probléma! Mi ilyen nevetséges? – vonta össze a szemöldökét. Olyan ellen indultak csatába másodszor is, ami könnyedén kicsúszott a markukból. Mondhatni kinevette őket, annyira bénák voltak. Bár lehet, az csak az örültség hisztérikus vihogása volt.

–T-t-túl e-erős! Ez jó, ez nagyon jó! – röhögött a léleklány.

–Akiko – ragadta meg a vállát, hogy lecsillapítsa. – Nyugalom! Inkább mondd el, mégis min kacagsz?

–Bocsi – törölte meg a szemét, és egy mély levegőt véve végre sikerült normálisan megszólalnia. – A szellemek lényegében a leggyengébb lények a világon. A lidércek, a rémek és még a kísértetek is nagyobb hatalmat birtokolnak.

–Csak, hogy jól értem-e... Ez egy gyenge izé volt?! – esett le az álla.

–Igen. Igazából csak a tiszta lelkek képtelenebbek egyedül a harcra. De nekünk jó esetben nem kell, plusz itt vagytok ti, a védelmezők.

–De minket laposra vert...

–Callum, ne tessed magad hülyébbnek, mint amilyen amúgy is vagy! Józan ésszel visszaemlékszel, a szellem semmit nem tett. A saját tornádónk győzedelmeskedett felettünk.

Callum-nak elállt a lélegzete. Visszagondolva tényleg... Tényleg! A szellem rombolt, de egyszer sem támadt rájuk, plusz amint megjelent a szél ereje, rögvest el is tűnt. Ez... nevetséges.

–Ezt nem hiszem el... – temette tenyerébe az arcát – Saját magunkat!

–Nyugi, ennél már nincs lejjebb – vihogott fel ismét a léleklány.

–Te csak ne nevedd! Neked is volt némi közöd hozzá – vörösödött el.

–Én fegyverként azt teszem, amit parancsolnak – vont a vállát. – De ezúttal talán jobban járunk, ha valami hatékonyabbat választasz a harcilegyezőnél.

–Választok?

–Jaj, ne már! Egy fegyver olyan alakot vehet fel, amire csak szükség van. Egyedül a védelmező ereje és képzelete szabhat határokat.

Callum felkapta a fejét. A szeme előtt felvillant az általa csodált fegyverek egész sora. Csak el kellett képzelnie, és használhatta őket! Akármit is mondanak a felnőttek, a videójátékok igenis hasznosak lehetnek. Behunyta a szemét, összeszorította az állkapcsát, és kinyújtotta a kezét. A feketeségben felvillant előtte a legnagyobb tiszteletnek örvendő fegyver a világ összes kultúrájában. Már csak magához kellett hívnia.

–Jöjj, Akiko! – s néhány másodperc múlva kezei az elegáns, puha markolatot szorították.

7. FEJEZET – VIHAR

Akiko büszkén tekintett fel a sötét égbolton tündöklő csillagokra. Callum sikere valahogy az ő sikerévé is vált. Együtt tudott örülni vele még annak ellenére is, hogy milyen alakot választott.

A kard mindig és mindenkor a legnagyobb, legnemesebb harcosok fegyvere volt. Egyikük sem érdemelte ki, hogy így küzdhessenek, hisz még a legerőtlenebb lényel szemben is kudarcot vallottak. Mégis... Mindennek ellenére úgy mosolygott, mint az, akinek semmi sem számít már, és szabad. Szabad, mint a madár.

„Nem is hittem volna, hogy bejön.” csendült fel a fejében a fiú vidám hangja „Gyönyörű kard lettél!”

„Öhm... Köszí? Azt hiszem.” kicsit zavarban érezte magát, hisz ilyen dicséretet se kapott soha. Az volt a mázlija, hogy fegyveralakban sokkal nehezebb elpirulni.

Azelőtt sosem vett fel ilyen formát. A harci legyező és a dobócsillag messze nem azt az erőt képviselték, mint egy másfélkezes kard. A becsület, a hatalom, az erkölcs és a tisztelet egyetemes jelképeként óriási felelősség és súly nyomta a vállát.

„Szóval... Most már erősebbek vagyunk?” kérdezte Callum, miközben leengedte maga mellé „Legyőzhetjük a szellemet?”

„Ezelőtt is nyerhettünk volna, ha képes vagy rám hallgatni!” vont a vállát. Az ellenség ereje akkor is eltörpült az övék mellett, csak más-más módokon akarták megoldani a helyzetet.

„Vagy akkor, ha te nem állsz ellen nekem!” mordult rá a védelmező.

„Callum, ne kezdjük előlről! Teljesen mindegy, kinek a hibája volt. Csak meg tudunk egyezni! Ennél csak nehezebb lesz!”

A fiú gondolatai elhallgattak, és Akiko pontosan tudta, miért. Az eddig békésen fújdogáló, hűvös esti szellő hirtelen felerősödött. A piros cserepek alattuk megremegtek, a fa előttük recsent egyet, és az égen úszó felhők pánikszerű menekülésbe kezdtek az erdő felé. A csillagfényes éjből másodpercek alatt sötét vihar kerekedett.

Egy erősebb szélroham kitépte Callum kezéből, és messzire repítette. A zuhanás fél másodpercében alig fogta fel, mi történik, és késve sikoltott fel. Visszapattant az ereszről, és néhány házzal odébb csapódott a járdának. Csak feküdt ott, sajgó csípőjét és fejét fájdalva. A kemény betonra érkezni sem az embernek, sem a fémnek nem kellemes.

„Akiko!” kapta fel a mellé huppanó fiú. A hangja remegett, és túl hangosan gondolkozott „Magsérültél? Látok rajtad egy-két karcolást, de nem tűnnek vészesnek, ámbár egy fegyvernél mi az? Hallasz egyáltalán?”

„Tisztán, és érthetően.”

„Megint kiabáltam, igaz?” vett vissza egy kicsit a hangerőből, aztán felnevetett „Sajnálom, de tényleg nehéz embernek vagy léleknek látni téged, mikor tárgynak nézel ki.”

„Ne neved!” kérte, de közben ő is mosolygott „Tudsz egyáltalán karddal bánni? Emlékszel ilyesmire?”

Callum előrelátható, szabadkozó, nemleges válaszát félbeszakította egy villám éles fénye, majd néhány másodperc múltán az égzengés is. A szél viharos ereje rongybaba módjára cibálta mindkettőjüket. Akiko beleborzongott a hirtelen lehülésbe. Átkozott szél!

Álljon meg a fáklásmenet! Callum pont a Szél védelmezője... Akkor talán leuralhatják!

„Te, védelmezők szégyene! Ez a saját elemed!”

Callum-nak sem kellett kétszer mondani. Magabiztosan emelte fel, két kézzel megragadta a markolatot, és tökéletes alapállásban suhintott vele. Akiko testén végigszágulzott egy hatalmas energialöket, mint olyankor, amikor valaki egy hosszú verseny után beér a célvonal mögé, és bár fáradt, simán megcsinálná még egyszer.

Csak hogy a mérhetetlen energia nem maradt benne. Nem a cél volt ő, csak a közvetítő. Keresztülzaladt rajta, felmelegítette, erőt adott, és egy puszkagolyó erejével és sebességével távozott a külvilágba.

Callum szemén keresztül látta is. Útjára indult az ég felé egy haloványfényű, kékes spirál. Nem volt látványos, nem volt hangos, főleg nem a vihar szüntelen zajának fényében. Mégis az a békés, vidám fény olyan erőt és mágiát képviselt a káosz természeti megfelelőjének közepén, amitől egy paranoiás is biztonságban érezte volna magát.

A spirál lassan, de biztosan elérte a felettük tomboló felhőt, és hiába csapott bele egyszerre három villám, töretlenül elvégezte feladatát. Amint eltűnt a szemük elől, Callum félkézzel elengedte, a másikkal suhintott egyet. A spirál elhalt, de más nem történt.

Akiko három dörgéssel és villámlással később megszólalt.

„Nem sikerült?”

„Várj!” suttogta Callum, és abban a pillanatban ragyogó fehérfény terjedt szét felettük robbanásként, és eltűntette a viharok minden égi nyomát. Egy árva felhő nem maradt, és még a szél is elállt. A beálló süket csönd miatt sípolni kezdett a füle. „Működött. Ezt el sem hiszem!”

Callum kurjongatva táncolt az üres utca közepén. Meleg szellő pörgött körülöttük, mintha együtt örülne a fiúval. Talán úgy is volt. Akiko egyszerűen nem tudott, és nem is akart többé haragudni rá a szellem ügye miatt. Annak ellenére, hogy több ezer éves volt, de még az emberi életet tekintve sem kisgyermek... Pont úgy viselkedett, mint karácsony másnapján egy óvodás, aki megkapta a hón áhított játékát. Megpörgette a feje felett, és utána magához szorította. Akiko felnevetett.

„Callum, nem lehetnék megint emberi?”

„Jaj, ne haragudj!” csillapodott le egy pillanat alatt, bár arcáról nem lohadt le a vigyor. Ha csak egy másodpercre is, hangja komolyan csendült. „Akiko, vissza!”

Ismét a saját testében egy pillanatra homályosan látott. A fiú szeme élesebb képet mutatott az övénel, és ettől megfájdult a feje. Még érezte a szokatlan forma utóhatását, amikor ismét hatalmasat dörrent az ég. Felkapta a fejét, és egyetlen haragos felhőt látott pontosan az utca felett. Sötétebb volt a szuroknál, ólmos szagot és borzongató hideget hordozott magával.

–Az meg mi?

–Nem tudom, de van egy olyan érzésem, hogy nem is akarjuk megtudni. Gyere, tűnjünk el innen! – intett, majd felfutott a legközelebbi ház falán, és megállt a tetején, hogy lássa, Callum követi-e. De a fiú továbbra is a felhőt bámulta megbabonázva, kőszobor módjára. Akiko oda-vissza kapkodta a fejét a két jelenség között, mígnem bevillant neki egy nagyjából száz évvel korábbi eset.

–Ne, ne, ne, ne, ne! Callum, most azonnal el kell tűnnünk innen! – leugrott mellé, megragadta a karját, és pánikszerűen vonszolni kezdte, – erre messze nem készült fel egyikük sem. Hiába a hatalom, gyöngé kézben, tanulatlan elmével haszontalan.

A védelmezője sápadtan, homályos tekintettel botladozott utána a járdát követve. Akiko nem mert megkockáztatni, hogy az épületek tetején való menekülést. De ellene az sem segített volna. A tüdeje már szűrt a sok szabálytalan lélegzet miatt, a szíve dobogása pedig valószínűleg egy utcával arrébb is hallatszott.

Egyszerre valami visszarántotta, amitől majdnem hasra esett. Callum két sarkát a betonhoz nyomva fékezte, aztán értetlenül emelte fel a kezét, amin ott vöröslött a szorításának nyoma.

–Au? Akiko, ez mire volt jó?

–Hát nem érted?! – sápadt le, ahogy a fenyegető felhőre pillantott. – Túl korai lenne a karriered szempontjából, ha most összezsápnánk egy nagyhatalmú kísértettel! Le kell ráznunk!

Ismét megpróbálta elrángatni, de a fiú ezúttal nem engedett. Kirántotta csuklóját a kezéből, szembefordult a viharfelhővel, kinyújtotta a kezét, és határozott, magabiztos hangon felkiáltott.

–Jöjj, Akiko!

Ő pedig nem tehetett mást, engedelmeskedett. Már megint ugyanott tartottak. Callum a maga feje után indult, és egyszerre sodorta veszélybe saját magát, Akiko-t, plusz az egész környéket. Az előbb már olyan jól összehangolódtak! A fiú mágiája átjárta minden porcikáját, és szó szerint egyyévált vele. De ez... Ez pont az ellenkezője volt. A tiltakozása miatt fájdalmas volt átalakulni.

Ezúttal is kardként került a védelmező kezébe, csak hogy sokkal szélesebb, díszesebb és hosszabb volt. Callum két kézzel is alig bírta megtartani. Akiko nehéznek érezte saját magát. A szemén keresztül látta, mennyi totálisan felesleges, cikornyás díszítés sorokozott a markolaton. Kizárt, hogy ez jól legyen egyensúlyozva!

„Callum! Figyelsz te rám egyeltalán?!” semmi válasz nem érkezett „Callum! Ne légy bolond!”

Fülsüketítő sípolás töltötte be az elméjét, és hiába tapasztotta rá a kezét, semmit sem segített. Callum maga is összegörnyedt egy pillanatra, de gyorsan kihúzta magát. Eltartott néhány másodpercig, míg leesett neki, hogy megpróbálta megszakítani kettejük között a mentális kapcsolatot. A szíve kihagyott jó néhány ütemet. Callum nem volt kíváncsi rá, sőt teljesen ignorálta.

„Callum! Ne csináld! Neeeee!”

De hiába eresztette útnak a tőle telhető lehangosabb sikolyt. Semmit nem segített. Túl késő volt. A felhő lassan, formálódni kezdett. Akiko minden fülsüketítő szívdobbanásával egyre inkább hasonlított egy aránytalanul nagy szemű, hosszúkarú, hosszú lábú, sötétbőrű, emberalkatú rettenetté.

8. FEJEZET – KÍSÉRTETIES IDŐJÁRÁS

Callum sosem érzett magában akkora magabiztosságot, mint ott és akkor. Koncentrált, és könnyedén maga elé képzelte egy kardot, ami sokkal jobban prezentálta az erőt, ami átjárta, mint az előző formája. Széles és súlyos volt, akár egy jobbféle bárd a durva filmekben. Akiko sikoltozott valamit, de homályosnak és távolinak hatott. Ő már nem volt kíváncsi rá. Néhány perce győzött, és most is fog. Egy felhő nem lehet olyan félelmetes ellenfél számára!

Ám mire ismét felnézett rá, a viharfelhőske már más alakot öltött magára. Mégis, miért vált minden és mindenki alakot örökké? Azelőtt minden a valóságos arcát mutatta felé, legalábbis a kinézetét illetően.

A kísértet, – ahogy Akiko nevezte – a kötélhosszúságú keze és lába, no meg teniszlabda méretű fekete szemei, illetve világító pupillája miatt egy CGI zombira hajazott egy „Zs”-kategóriás horrorfilm mellékvágányának szerepében. Sötét bőre és alakja miatt emberinek hatott, ám a szaga, az aurája továbbra is a vihart hordozta magában.

„Ez mi a megpusztult halál? Ugye, ez csak egy durva rémálom?!” nyitotta meg a csatornát, amiről azt sem tudta, hogy valamikor is lezárta.

„Oh, most már Nagyságod hajlandó hallgatni rám? Vagy csak enciklopédiának vagyok jó?”

„Én...” vörösödött el alig egy pillanat alatt „Sajnálom.”

„Sajnálod, sajnálod! A fenéket sajnálod. Ha úgy döntesz, hogy harcba szállsz egy, az átlagnál ennyivel erősebb kísértettel, a legrosszabb, amit tehetsz, hogy megszakítod a kapcsolatod a fegyvereddel! Kvázi, mintha pusztá kézzel indulnál egy fegyveres alak ellen! Én nem csak egy eszköz vagyok, érted?” a léleklány hosszan kifújta a levegőt, és aztán sokkal nyugodtabban folytatta „Felerősíthetem az erőd. Sokkal erősebbé válhatsz velem. De csak akkor, ha együtt vagyunk. Közösen cselekszünk. Rendben?”

Callum szemét az egyelőre mozdulatlan kísérteten tartotta, viszont gondolatai messze kalandoztak. Hallotta már azt a mondást, hogy a fegyver valójában a jó harcos testének meghosszabbítása? Csakhogy a gyakorlatban azt mégis, hogy oldja meg? A változó alakokkal valahogy megbékélt, de azért az elméje meghúzott egy határt.

Éppen ezen morfondírozott, amikor ismeretlen érzés kúszott felfelé a karján. Csiklandós nyomot hagyva valamiféle erő száguldott keresztül a vénáin, és feltöltötte. Sosem érzett még hasonlót azelőtt... Illetve csak egyszer, sokkal gyengébben. Úgy érezte, bármit megtehet vele. A fülében dobbanások hangzottak fel. Dob. Dob. Akiko szíve az övének ritmusára vert.

„Ez... Ez Csodálatos.”

„Ez bizony az az elképesztő erő, ami benned él” susogta Akiko kedvesen „Segítek legyőzni a kísértetet, ha már a becsvágyadnak köszönhetően le sem passzolhatjuk az ügyet egy másik védelmezőre.”

„Király, és köszönöm. De...azért lenne pár kérdésem.”

„Hát tedd fel őket! Csak gyorsan, mielőtt a kísértetünk kiheveri az alakváltás okozta erővesztéséget, és magához tér!”

„Igen! Pont ez az! Láttam már szellemet, de ez nem néz ki annak. Nem értem, mi ez. Nem tudom, mit tud, és...” szavakba sem tudta önteni, milyen sok kérdés kavargott benne. Olyan sok mondanivaló ragadt benne, hogy egyetlen szava sem maradt.

Értetlenül állt a jégszobor módjára lebegő alak előtt. Hogyan is képzelhette, hogy szembeszáll egy ismeretlen lényel? Hová tette az esztét? Hangosan a világért sem ismerte volna be, de tényleg baromságot csinált.

„Nyugalom, Callum! Még koránt sem késő felfogni. Elmondom a legalapvetőbb tudnivalókat.” Callum érezte, hogy Akiko mosolyog a fémes külső mögött „Ez egy kísértet, mint mondtam. Ők olyan lelkek, akik hozzád hasonlóan annak is születtek. Általában nem sok vizet zavarnak.”

„Akkor miért ijedtél meg tőle annyira?” támadt fel benne a gyanú. „Most következik a „de”, igaz?”

„Én nem is... Na, jó. Ők más lelkek életerejét ellopva tartják fenn magukat. Igazából ez normális, mivel a gyenge lelkeket átsegítik. Akár az élet körforgása vagy a tápláléklánc. A probléma ott üti fel a fejét, amikor túl mohóvá válnak, és túl sokat lopnak el.”

„Vagyis?”

„Ha túl nagy hatalomra tesznek szert, néha képessé válnak természeti jelenségekké válni.”

„Mint ő” értette meg „Világos, egyre többre és többre vágnak majd. Felborítják a rendet. Az ő viharát szüntettük meg az előbb? Ezek ellen véd egy védelmező?”

„Úgy valahogy. Sok hatalomra vágyó entitás létezik mindenhol szerte az egész világon. Nem egyoldalú a küldetés, ennél azért bonyolultabb. A lényeg azonban tényleg ez. Megvédeni az élőket minden fenyegetéstől. Imelda szerint...”

Akiko sosem fejezhette be a mondatot, mivel a kísértet nyöszörögni kezdett félbeszakítva őt, és elvonta Callum figyelmét. Lassan mozdította meg az izmait, akár egy elgémberedett vénember. Úgy bánt a testrészeivel, mintha nem is hozzá tartoztak volna. A szemeit konkrétan egymástól függetlenül forgatta, míg mindkettő meg nem állapodott rajta. A szája némán mozgott, majd lassanként szavakat formált.

–K-ki vagy t-te? – a hangja egy ezeréves, rozsdás ajtó nyikorgását imitálta.

–Callum, a Szél védelmezője. – anélkül mutatkozott be, hogy egyáltalán végiggondolta volna, mit mond. Reflexből jött, akár a szorzótábla egy okos gyereknél. Büszkén ismétli, ahányszor alkalma nyílik rá. Egy milliószor ismételt mantra. Vajon tényleg ennyiszor mondta el, ki ő? Most meg nem is tudja, csak a titulását, és mindazt, amit Akiko a fajáról és a világról elmesélt neki. Hamis élet, hamis család és hamis emlékek.

–Vé-védelmező. Finom. – nyöszörögte a kísértet kikerekedett szemekkel és kitágult pupillákkal, majd megnyalta a száját.

Callum rosszul lett attól, milyen arcot vágott. Mintha egy finom vacsora állna vele szemben tálalásra készen. Talán annak is látta. Nem! Ez undorító. Már éppen kiverte a fejéből a képet, amikor az idő változni kezdett.

Az ég újra megtelt füstszerű felhőkkel, amik eltakarták a holdat. Körülöttük mindenféle villámok fénylettek, az eső golyók módjára sújtotta a fejét, és majdhogynem megsüketült a sorozatos érzengésektől. Reflexből elengedte a kardját, és a fülre tapasztotta a kezét, hogy tompítsa a rettenetes zajt. A csengésen kívül semmit sem hallott. A tömbben mindenütt kihunytak a fények, így a környék teljes sötétségbe borult.

„Callum!” kiáltott rá Akiko „Egyrészt, au! Másrészt, pont az előbb mondtam el, hogy ne szakadjunk el!”

Leguggolt, és két kézzel tapogatva kereste a rideg, rücskös, csuromvizes aszfalton. Akár csukva is tarthatta volna a szemét, mert így se, úgy se látott semmit.

„Hol vagy? Nem látok semmit, főleg nem téged.”

„Én is csak azt, amit te. Viszont hallom, ahogy tapogatózol. Még egy kicsit előrébb és jobbra!”

„Ez így nem jó” állt fel. A kísértet eltűnt, és a léleklány elmondása alapján ennél rosszabbra aligha fordulhatott volna a helyzet. Léleklány! Lány! „Ó, hogy ez eddig nem jutott az eszembe! Akiko, vissza!”

A változás halványlila fénye mellett egy másodpercre látta az utcát. Néhány ház ajtajában emberek álltak aggódva, pár ablak mögött kisgyermekek bámulták őt elképedve, és a fény számukra láthatatlan forrását. Tanúk. Sőt, leendő áldozatok.

–Lélek! – zengett a kísértet hangja. Egyszerre szólt szemből, felülről, a háta mögül és az oldala felől. A szavak visszhangzottak is, de valahogy nem is.

–Kísérteties.

–Ezen most nevessek? – állt meg mellette Akiko. Elég közel volt, hogy lássa barna szeme sejtelmes csillogását, és aggódó arcának minden vonását. Ha nem fújta volna a szél az arcába a lány szabadon lobogó, esőtől súlyos haját, amitől alig kapott levegőt, menőn is kinézhetek volna.

–Viccnek szántam.

–Te is olyan vagy, aki képtelen átlátni a helyzetek komolyságát? – kiáltotta a fülébe, hogy hallja – Megint le kell állítanunk a vihart. Anélkül sokkal könnyebb dolgunk lenne ám.

–Megpróbálhatom. Nem bánná, ha újra karddá válnál?

Akiko elvigyorodott, és hívására rögvest az első kard kecses voltába csöppent. Callum felemelte, behunyta szemét, és visszahívta azt az erőt, amit a léleklány mutatott neki.

Úgy töltötte be, mint egy hirtelen megáradt folyó a kiszáradt medret. Mohón ölelte magához a hatalmat. Alig tudott megállni. A fegyverébe irányította az energiát, és rajta keresztül elkezdte szétoszlatni a fellegetket. Először minden rendben ment. A fénycsóva megjelent, útjára indult, ámde sosem érte el a célját.

„Callum!”

Akiko sikolya pengéként szelte ketté a koncentrációját. A kard kipattant a kezéből, és magától alakult léleklánnyá ismét. Karját kitarva, pajzsként védte őt.

–Te meg mit...

Abban a pillanatban villám csapott a lány testébe. Callum kétségbeesetten kiáltott fel. Valami nem stimmel a mennykövel. Matt fekete volt, és nem tűnt el. Benne maradt a lány mellkasában, akár egy megfoghatatlan, mágikus nyílvevő. A fekete szín helyét alulról felfelé ragyogó lila pulzálás vette át.

–Akiko! – fogalma sem volt honnan, de tudta, hogy a fény a lány életereje. Ezt nem hagyhatja!

Minden előhívott erejét szabadon engedte egyetlen hatalmas szélökés képében. Elsöpörte a teljes vihart alig néhány másodperc alatt. A kísértet felettük állt egy felhőn. Az arcán rettegés ült.

–Rossz! Rossz... – visította, majd semmivé foszlott s vele a villám is. Akiko összeesett.

–Akiko! – letérdelt, és felemelte a lány fejét. A szemhéja félárbócon lógott, és holtápadt volt – Te jószágos ég! Miért tetted ezt?

–T-te idióta! – suttogta erőtlenül – Téged célzott.

–És? Ez nem indok egy öngyilkos akcióhoz! – simította félre kócos, nedves tincseit. Semmiféle külső sérülés nem látszott rajta, mégis tudta, hogy gyenge.

–Szerinted egy örökéletű védelmezőnek mennyi életerő lakik a testében? Ha elkap, óriási hatalom birtokosává vált volna – lehunyta a szemét, és csak pár pillanatnyi szünet után folytatta. – Plusz nem hagyhattam, hogy bajod essen.

Callum a helyzet ellenére elmosolyodott. Megvédte a védelmezőt. Eddig mindig csak mentették, sosem mentett. Itt az ideje, hogy a titulusához méltóan viselkedjen. Mindketten alaposan eláztak, és Akiko nem nézett ki túl jól.

–Gyere, menjünk haza!

9. FEJEZET – FEKETE HALÁL

Akiko alig állt meg a saját lábán. Minden erejét latba vetve próbált egyenesen haladni Callum oldalán, de homályosan látott, és így állati nehéz feladat volt. A járda kőlapjai időről időre összemósódtak, a lábai össze-összeakadtak. Álmos volt. Rettenetesen álmos. A szemei minden pislantásnál ragadtak le.

Hogy történhetett meg ilyesmi? Egy teljes évszázada nem járt a városban ilyen hatalmas kísértet. Miért most? Miért őket támadta? Imelda sokkal erősebb Callum-nál, és alig néhány háztömbnyire élt! Ennek az égvilágon semmi, de semmi értelme.

–A fenébe! – sziszegte, amikor nekiszédült a mellettük álló ház falának. Az érdes felület felhorzsolta a kezét, viszont legalább megtartotta őt.

–Akiko! – segítette fel a fiú – Jól érzed magad?

–Persze. Meg sem éreztem, hogy egy viharalkatú kísértet ellopott tőlem némi életenergiát – forgatta a szemét cinikusan. Persze nem bizonyult jó ötletnek, mivel ismét beleszédült. Lassan már csillagokat látott, és azok nem az égen ragyogtak.

–Jogos. Hülye kérdésre hülye válasz – biccentett a fiú. A szemei aggodalomtól csillogtak, ahogy átvette a kezét a vállán, és súlyának jelentős részét átvállalva sétáltak tovább együtt. Akiko beszívta a hideg éji levegő friss illatát, aztán kipislogta szeméből az álmot. – Most már tudom, hol vagyunk!

–Ha ez egy jó hír, tartozik hozzá rossz is? – magában erősen imádkozott, hogy Callum cáfoljon rá. Aznap estére tényleg semmi plusz nem hiányzott.

–Talán. Legalább húsz perc, mire innen hazasétálunk átlagos sebességgel.

Akiko csalódottan hajtotta le a fejét. Idefelé nem tűnt fel, hogy ilyen messzire elugráltak. Mondjuk egy egészséges lélek sokkal gyorsabban közlekedik egy közönséges embernél, ám ő egyelőre azt a szintet sem ütötte meg.

A kísértet halálával az energiája szerteoszlott a környék flórájának javára, de hozzá nem térhetett vissza. Ilyesmit nem lehetett oda-vissza csereberélni. Emberi életében is mindig mondogatták neki, ha az élet elhagyja a testet, vissza sosem tér.

Felnézett a házak teteje felett húzódó égre, és elképedve látta, hogy az égbolt széle lassan mélysötét kékből lilás-vöröses hajnali színompára vált. Egész éjszaka harcoltak volna? Olyan gyorsan folytak az események, minden csak egy másodpercnak tűnt számára. Kivéve a sétát. Jobb, bal, jobb, bal. Kettő között egy örökké valóság telt el.

–Mire a nagyid felébred, otthon is leszünk. – sóhajtotta.

–Mi?! – emelte fel jobb csuklóját Callum – Húha, már ennyi az idő? Néhány óra, és megint az iskolapadot koptathatom.

–Azt ne mond, hogy a délután történetek után ma lesz tanítás!

De most komolyan. Jöhet ennél is rosszabb? Pihennie kellene, méghozzá jó sokat. A védelmező ereje egyre csak nőtt, szinte elkerülhetetlen a további harc. Amilyen gyorsan csak lehetséges, vissza kell nyernie a lélekenergiáit.

–Az igazgató asszony szerint akad elég üres terem a megrongálódott emelet helyettesítésére. Három hónap múlva évvizsga, és a tananyagoknak messze nem értünk a végére. Szerintem csak a nagyon naiv tanulók hittek a szünetben. – vont a vállát – Kemény nő, viszont cserébe remek tanár.

–Nem értem, te ennek miért örülsz annyira, de az legyen a te bajod! Ébren tudsz majd maradni?

–És te? Úgy nézel ki, mintha sétálás közben is simán elaludnál – nevetett halkán.

–Ez gonosz húzás volt, Callum. Ha ellopják az életerőd, jobb esetben napokig gyenge és fáradt vagy.

–Rosszabb esetben? – kérdezte remegő hangon.

–Halott.

Egy teljes hétbe telt, hogy visszanyerje az elveszített energiáit. Ezalatt az idő alatt ugyan elment Callum-mal az iskolába, ám kénytelen-kelletlen végighallgatta az összes óráját. Túl fáradt volt ahhoz, hogy távolabbról is biztonságban tudhassa, vagy felfedező útra induljon.

Meglepő módon nem is mindegyik untatta. A történelem órákon az osztálya éppen azt a korszakot vette, amiből ő származott. Térképek, képek és források útján feltárult előtte a

múltja, és visszatértek a gondosan elzárt emlékei. Csak ült ott a hatalmas ablak párkányán, és mereven bámulta a fehér táblára kivetített anyagot.

A diákok csendesen, unottan, sebesen jegyzetelve igyekeztek valamit az eszükbe vésni, hogy otthon minél kevesebbet kelljen. A tanárnő hangján túl egyedül a projektor monoton zúgása hallatszott. Az ebéd illata már behatolt hozzájuk, elvonva a sok éhes gyerek figyelmét.

Aztán váltott a kép, és Akiko hátrahőkölt, mire alaposan beverte a fejét az üvegbe. Többen odakapták a fejüket, de Callum kivételével gyorsan vissza is fordultak, amikor nem látták a zaj okozóját. Megdörzsölte a feje búbját, és könnyes szemmel meredt előre. Túlságosan is jól ismerte a képen szereplő épületet: a kórház ahhoz a faluhoz közel, amit tizenhat éven keresztül az otthonának nevezett. Az a hely, ahol életét vesztette.

Feltörték benne a sötét napok emlékképei. Megrázta a fejét, és felpattant. Nem! Még egyszer nem eshet kétségbe miatta. A múlt elmúlt. Nincs többé... Nincs.

„Akiko, mi a baj?” kérdezte Callum gondolatban. Aggodalmas tekintetét mereven az előtte fekvő spirálfüzet lapjaira szegezte „Rosszul vagy?”

„Nem! Én... Ez nekem túl sok.” kirohant a szellőztetés céljából nyitva hagyott ajtón, és az ürességtől kongó szürke folyosón sprintelve üzent csak a védelmezőnek „Csengetés után a kapunál találkozunk!”

„Akiko!”

Nem válaszolt. Idő kellett, hogy átgondolhassa. No meg magány. Előbb-utóbb úgyis elmondta volna, csak így kicsit korábban kell, mint azt hitte. A titok, ami sok évtizede nyomta vállát, amit oly gondosan titkolt a többi fegyver és Imelda elől is...Callum oldalán egy hónapot nem bírt ki.

Átugrotta a fekete kovácsoltvas kerítést, és a külső felén elhelyezett padra huppant. Hideg volt még a fa, de neki nem számított. Az utca gyér zaját pedig elnyomták a túlsorduló gondolatai.

A legegyszerűbb, ha őszinte, igaz? De hogy? Hogy mondhatná el ezt? Miként közölheted valakivel, hogy a lelkesen szárad egy egész falunyi ember halála?

„Akiko!” állt meg mellette a fiú kifulladásra. A táskája a vállán elferdült, a kabátja begombolatlanul libbent utána. „Mi a fene történt? Megint itt van egy kísértet? Vagy netán egy szellem?”

„Nem” hajtotta le a fejét, aztán nagy levegőt vett, és összeszorította a kezét.

„Akkor meg?”

„Az órán a tizenkilencedik századi pestisjárványokról tanultatok.” kezdett bele óvatosan, keresve a megfelelő szavakat. A fenébe is, ha kontrollálta volna az érzelmeit, magyarázkodnia sem lenne muszáj!

„És? Várjunk csak! Hisz te akkor...” kerekedett ki a szeme, mikor leesett neki. Leült Akiko mellé, és sajnálkozva nézett rá „Láttad, mi történt abban a faluban?”

„Nem csak láttam. Át is éltem. Jobban mondva... Nem, hisz meghaltam.”

–Tessék?!

Három arra haladó gyalogos nézett rájuk, ahogy a fiú felkiáltott. Gyorsan felemelte a telefonját, és a sötét képernyőt bámulva úgy tett, mintha valami retteneteset olvasna éppen. Szörnyülködve csóválta a fejét.

„Tessék?” utánozta a védelmező felcsúszott hangját, miközben igyekezett elfojtani a kuncogását.

„Ne neved ki! Nem mondhatok valami ilyen megdöbbentőt ennyire hirtelen! Hogy értetted ezt egész pontosan?”

„Pont ezért kezdtem a történelem óráddal.”

„Ott a pont. Szóval?”

„Én...” levegő ki, levegő be. Csak nyugalom. „A kép, amit a tanárok kivetíttek, az otthonomat ábrázolta abban az időszakban, amikor a teljes lakosságot kiirtotta a...”

Akiko torkára fagytak a szavak. A szemei előtt ismét leperegtek azok a rettenetes, fájdalmas napok, amikor az ismerősei sorra betegedtek meg, a vért köhögő legjobb barátja, a holtápadt édesanyja, és a lepellel letakart testek hosszú sora. Az orrában érezte a halál és a rothadás hányingerkeltő bűzét, hallotta a fuldoklók utolsó kiáltását, amikor haláltusájuk a végéhez ért. Láta a kezére száradó kékesfekete vért, érezte a fájdalmat, ami a mellkasára

nehezedve egyre csak fojtogatta. Az emlékei sötét palástként ölelték körül elzárva a jobb jövőtől és a nap melengető fényétől.

Egyszerre csak Callum kezét érezte a vállán. Felkapta a fejét, belenézett a vigasztalóan tündöklő, fényes szemekbe. A fiú magához húzta, és gyengéden megölelte. Akiko magába szívta a megnyugtató illatát, elűzte a rossz emlékek átkos terhét, és ruhája ujjával letörölte a könnyeit.

„Jobb már?”

„Sokkal.” mosolygott halványan „Ne haragudj, nekem ez még most is nagyon nehéz.”

„Nem kötelező elmondanod, ha nem akarod.”

„Semmi baj, elmesélem. De... Szerintem eressz el, mielőtt valaki megkérdezi, miért ölelgeted a levegőt olyan bőszen.” húzódott arrébb.

„Uh, igaz is. Téged nem látnak.” nézett az égre „Nem kéne folyamatosan elfelejtenem.”

„Áh, nem számít.”

„De-de. Ha Chris felépül a betegségéből, és visszajön a suliba, többé nem tudom figyelmen kívül hagyni, mint az üzeneteit. Ötletem sincs, hogy magyarázom meg neki, amit a szellemmel való harc előtt látott!” temette a tenyerébe az arcát „Mindenesetre ez a jövő zenéje. Előbb halljuk a „mesédet”!”

Akiko amilyen kíméletesen csak tudta, összefoglalta élete utolsó két hetét. Nem rejtette véka alá a keserű igazságot sem. Ő tehetett róla, hogy a faluban megjelent a pestis. Az erdőben, ahova nem mehetett volna, találkozott egy beteg vándorral, és magával vitte a közeli orvoshoz. Senki nem sejtette, mi baja. Ám a tünetei egyik-másik helyin is jelentkeztek. Aztán túl gyorsan fordultak horrorisztikusra az események. Egyre többen végezték holtan. Az orvosuk és társaik rémisztő, csőrös maszkokban mászkáltak közöttük, de a halál őket sem kímélte.

Ő pedig tehetetlenül nézte meggondolatlan tetteinek következményét. Képzetlenül, védelem nélkül is ápolta szeretteit, mígnem egyik napról a másikra ő is a betegágyban kötött ki. Annak a napnak a délutánjára már alig emlékezett. Egyedül a forró fájdalom, a köhögés és a sírás maradt meg emlékeiben. A reggelt már nem élte meg emberként.

„Akiko, erről nem te tehetél.”

„Már hogyhogy nem? Én hoztam haza azt a férfit! Pontosan tudtam, ez tilos. Ki más, ha nem én?” csóválta meg a fejét. Minden idegszálával koncentrált, nehogy elsírja magát. „A szüleim, a testvérem, a barátaim és mindenki...”

„Te csak segítettél egy esetben. Minden tanítás a szülőktől egészen a Bibliáig azt mondja, ez volt a helyes döntés. A többi közel sem a te hatásköröd. Viszont...”

„Viszont úgy érzem, én tudom, kié igen. Van az az érzés, amikor érzed, mit szeretnél mondani, ott ül a nyelved hegyén, de az istennek sem jut eszedbe.” Akiko értetlenül bár, de bólintott. Mire akar kilyukadni? „Na, azaz. Tuti, ismerem. Egy védelmező, de nem emlékszem a nevére.”

Döbbsent némasággal bámult vissza a Szél urára. Egy védelmező tehetne arról, ami velük történt? De hisz... Lélekként nem eggyel futott össze, soha nem látott ártó szándékot bennük. Ki munkának, ki elhívásnak, ki kötelességnek élte meg, ám ugyanúgy védtek mindahányan. Azelőtt is... Az összes ember által rájuk aggatott szinonima – angyalok, szentek, istenek – jóságos lényeket takart. Lehetne akárcsak egy is... gonosz?

10. FEJEZET – A TÜNDÉR

Callum szótlanul baktatott hazafelé. A tanárok újra birtokukba véve a tantermeket, gyorsan el is rabolták a diákság összes szabadidejét is. A vállán lógó táskába alig fért be mindaz, amit a hétvégén kellett megtanulnia. Viszont nem ez volt a legnagyobb baja.

Akiko megosztotta vele a múltjának egy darabját, ő pedig nem a legjobb módon reagált. Tuti biztos valami oltári nagy hülyeséget mondott, mert azóta egyetlen szót sem szólt. Teljes némaságban baktatott mellette, még csak rá sem nézett. Ő sem mert szólani, hisz érzete a helyzet kínosságát. A léleklány egész héten hallgatta az óráit, és pont az utolsón kellett kiakadnia! Amikor már érkezett volna a két nap szabadság, vagy valami olyasmi...

–Akiko... – suttogta a szája sarkából. Szemét szigorúan a cipője orrára szegezte, nehogy ránézzen. Szerette volna látni, mit árul el az arca, de mivel a főúton jártak, és rengeteg ember sodródott körülöttük, könnyedén megbámulhatták volna.

–Tudom, mit akarsz mondani. De teljesen felesleges. Nem te tehetsz arról, hogy ezek szerint hamis kép élt a fajtádról a fejemben.

Callum felsóhajtott. Gyűlölt csalódást okozni másoknak. El sem tudta dönteni, jó-e, hogy ez kiderült, vagy rossz. Túl sok kérdőjel tornyosult a fejében. Érdekelte, melyik védelmező lenne képes ilyesmire, ám ahányszor csak megpróbált visszaemlékezni a nevére vagy a kinézetére, éles és mindent elsöprő fájdalom hasított az elméjébe. Ez pedig nagyon gyorsan elvette a kedvét az egésztől.

Ekkor az előtte gyalogló fekete kabátot viselő férfi megtorpant, ő pedig teljes sebességgel beleütközött a hátába. Konkrétan visszapattant az öltönyről, elkapta a legközelebbi póznát, és abban megkapaszkodva felnézett. Közben a férfi már méterekkel arrébb járt, talán észre sem vette az esetet. Jobban kellene figyelnie, hova lép.

–Most komolyan, nekigyalogoltál valakinek? – vihogott Akiko.

–Te meg tényleg kinevetsz? – suttogta, és elengedte a póznát. Vagyis pontosabban a közlekedési lámpa rúdját. Állj! Callum ismerte ezt a kereszteződést. – Tudod, hol vagyunk?

–A belvárosban, miért?

–Jaj, ne szórakozz! Nézz körül!

Mindenki más számára tényleg csak egy egyszerű belvárosi kereszteződés volt. De nekik egy kicsit többet jelentett. Azon az éjszakán minden megváltozott mindkettejük számára.

–Oh, tudom már! Itt találkoztunk – csapott a homlokára a léleklány – Emlékszem a kopott csíkra az út közepén, és arra az irodaházra is.

–Nekem a dudáló kocsi is rémlik...

–Hmmm... Olyan is volt?

–Figyelj, én örülök, hogy jobban vagy, de nem muszáj átesned a ló túlsó oldalára sem. Igenis fontos esemény történt itt. Anélkül az este nélkül egyikünk sem tartana ott, ahol vagyunk.

–Vagyis a nagyid házában? Egy pici szobában? Az utcán? Az iskolában? – nézett a szemébe a lány, miközben a lámpa ismét zöldre váltott, és ők biztonságban átkeltek az úttesten – Egy őrző végtelen magasságokig eljuthat. Léteznek olyanok ebben a világban, akik egyetlen kézmozdulatukkal földig rombolhatnák az egész várost, anélkül, hogy rájönnél, ki a tettes. Mi tényleg nagyon pici halak vagyunk a hatalmas óceánban. A szél ereje nagy, hát te is az leszel egyszer. De most még nincs hova visszatekintenünk.

Callum elhallgatott. Hatalmas? Városrombolás? Hogy jön ő ehhez? Februárban a felmérésen még az átlag távot sem tudta teljesíteni, most pedig éjszakánként háztetőről háztetőre ugrált karddal a kezében, és nem viselte meg a kevés alvás sem. Igenis sokat változott!

–Odanézz! – mutatott előre Akiko.

Az utcasarkon egy általános iskolás korú kislány visítva ugrott el egy futó nő útjából, aki éppen a telefonját nyomkodta, és ugyanazzal a lendülettel egy közeli fán landolt. Levelek hullottak alá, majd a szépen nyírt gyepre pottyantak. Callum látott már hasonlót.

–Ő ... Ő is egy...

–Lélek? Szerintem igen.

–Te jó ég! – összeszorult a szíve a gondolatra, hogy a hétéves forma kislány emberi élete már véget ért. – Segítsünk neki! Biztos, elveszve érzi magát!

–Csak nem hőskomplexusos valaki? Minden bajbajutott hölgyet megmentesz? – lökte oldalba, ám rögvest elkomolyodott, ahogy a lány szipogva lemászott a földre – De igazad van.

Átmentek az üres, macskaköves úton, és a díszes kerítéssel bekerített fa alá léptek. Gyönyörű virágok nyíltak a zöldellő levelek között, így hirdelve a tavasz újjászületését jelképező voltát. Ám a lomb árnyékában keserű érzések lapultak. A kislány már a fatörzsének dőlve szipogott. Picike öklével eltakarta majdnem az egész arcát, s amit nem, azt befedte kócos, szőke haja. Alig ért az állacskájáig, mégis úgy összegubancolódott, mint egy becsületes szénaboglya.

Akiko leguggolt mellé, és gyengéden megsimogatta vékony karját. A kislány felsikkantott, és riadt, szürke őzikeszemekkel bámult rájuk. Hátát a vastag törzsnek nyomta, de arrafelé nem menekülhetett.

–Ti kik vagytok? – kérdezte remegve, aztán kikerekedett a szeme, és másik kérdést tett fel. – Ti láttok... Láttok engem?

–Persze, kicsi. Mi a neved?

–Faylinn –suttogta – De már senki nem hív így nagyon régóta.

–Mi történt veled? – kérdezte Callum, ám a léleklány megragadta a kezét, és gyengéden megrázta a fejét. Ennek a kérdésnek nem jött még el az ideje.

–Én Akiko vagyok, ő pedig Callum. Nagyon szép neved van, Faylinn. Hívhatunk Faynek? – a kislány egy pillanatra elmosolyodott, és bólintott – Fay, vagyis tündér. Tündéri név egy tündéri pici lánynak.

Callum csendesen a háttérbe húzódott, ahogy Akiko összebarátkozott az elveszett lélekkel. Nem ismerte még túl régen, de azért az feltűnt neki, hogy sosem viselkedett így senkivel. Gyengéd hangnemben, türelmesen, akár egy rendes anya...vagy rendes nagymama. Úgy tűnik, a lelkek megtartják emberi ösztöneiket, sőt talán fel is erősítik azokat.

Akiko többet élt már meg, mint bármely élő ember. Átvészelt számos polgárháborút, forradalmat, járványt, sőt még két világháborút is maga mögött tudhatott. De tizenhat éves maradt örökre. Nem nőtt fel, nem alapított családot, a sajátját elveszítette... Valahol mélyen tudta, ismeri ezt az érzést, de mint oly sok más, ez sem kötődött semmihez.

–Callum? – szakította ki gondolataiból Akiko hangja. Fay arcáról felszáradtak a könnyei, miközben óvatos mosollyal vizslatta az arcát – Figyelsz te rám egyáltalán?

–Bocsi, mit kérdeztél?

–Fay-nek nincs hová mennie. Arra gondoltam...

–Várjunk... Várjunk csak! – szakította félbe, amikor rájött, hova akar kilyukadni. Elment az esze? – Akiko, a házuk nem egy szállás hontalan lelkeknek! Téged sem túl egyszerű elrejteni, hát még Fay-t!

–De hát...

–Gondolj csak bele, hányszor buktunk le majdnem beszélgetés közben, hogy hányszor kellett asztalok, szekrények és székek tetejére ugranod! Úgy hiszed, ketten is képesek lesztek ugyanerre?

Fay reményteljes mosolya ismét szipogásba fordult, és reflexszerűen az anyukáját hívta. Oldalra kapott a kacsójával, de a szülei helyett Akiko térdig érő rakottszoknyája akadt a kezébe. Nem habozott sokáig, be is bújt mögé, arcát az anyagba rejtve kicsordultak a könnyei. A léleklány védelmezően átölelte, azután megsimogatta a fejét. Pontosan úgy nézett rá, mint régen Callum-ra a nagyanyja. Ennek már nem állt ellen a józan esze sem.

–Na, jó. Az én szívem sincs fából.

–Tényleg? – csillant fel egyszerre a két szempár.

–Tényleg. – mosolyodott el.

Abba bele sem akart gondolni, mivel fog járni, hogy nem tud parancsolni a szívének, de így volt helyes. Védelmező, vagy mifene. Az a feladata, hogy megvédje a Fay-hez hasonlókat.

Végre tényleg úgy érezte, azt teszi, amire valójában született. Ahogy figyelte Akiko-t, aki felkapta az ölébe a lánykát, és virágnyelven elmondta, hogy ki kell kerülgetniük a járóelőket, és otthon is lesz majd egy néni, aki nem veheti észre egyiküket sem, felvillant előtte egy az elfeledett emlékei közül.

Valamikor, sok száz évvel korábban egy hasonszőrű gyermek megkapaszkodott az ingében, és megköszönt neki valamit. Emlékezett meglepettségére, hisz nem láthatta volna, de emlékezett a boldogságra is, amit a hála okozott.

Callum ledobott egy matracot a földre, aztán a szekrényéhez lépett, és lábujjhegyre állva igyekezett felnézni a legmagasabb polcra – nem sok sikerrel. Így hát tapogatózva levadászott egy lepedőt, két párnát meg egy kisebb takarót, hogy a lány ne fázzon meg éjjel.

–Tessék, ezzel már rendben lesztek. – nyújtotta át Akiko-nak, ami rögtön neki is látott az ágyazásnak. Egész múlt héten a szobájában aludt, mivel, ahogy azt ő mondta „messzebről nem tudna vigyázni rá”, hát hagyta. Az első este rettenetesen kínosra sikeredett, ám aztán győzött a fáradtság, és azóta egészen megszokták az új helyzetet. – Nekem most mennem kell vacsorát készíteni, de utána jövök.

–Pá-pá! – integetett Fay, miközben beugrott a lepedő alá, amit Akiko terített le éppen.

–Hé, te kis huncut. Tudom, nem vagy fáradt, de Callum bácsinak sok alvásra van szüksége...

Fejét csóválva sétált a pulthoz, felkapott egy kést meg egy vágódeszkát, és elkezdett zöldséget szeletelni. Még hogy Callum bácsi... Mikor lett felelős egy gyerekért? Még ő is az. Vagyis, nem. Vagyis de. Áh, túl bonyolult.

Miután a vacsora végeztével elmosogatott, és mindent elpakolt, olyan halkán nyitott be a szobájába, amennyire csak tudott. Azelőtt sosem kellett belopakodnia a saját otthonába. A földre fektetett matracon két homályos alak szuszogott. A zár halk kattanására a nagyobbik alak, Akiko, felemelte a fejét. A mellkasához bújva boldogan durmolt Fay is. Pont úgy nézett ki, mint akit ágyúval sem lehetne felébreszteni.

„Mégis csak fáradt volt?”

„Attól a félelmetes tényről, hogy lélek, még mindig csak egy kisgyermek. Talán testileg nincs szüksége a pihenésre, a megszokásra, a rendre igen” simogatta meg a frissen fésült tincseket.

Callum átlépett felettük, lefeküdt, és csendesen betakarózott. A szobája kicsi volt három embernek, a légkör mégis békés és családi hangulatot árasztott.

–Szeretlek, anya. – susogta Fay, és aprócska kezével megszorította Akiko egyik hajfürtjét.

Pál Anna Tímea – Hív a Szél

Callum összenézett Akiko-val, és egyszerre nevettek fel.

11. FEJEZET – ALEA IACTA EST

Akiko hajnalban felriadt. Valami húzta a haját. Felálomban, kómásan igyekezett kiszabadítani, amikor ujjai egy másik ember kezét tapintották. Erre már rögvest teljesen magához tért. Kinyitotta a szemét, és az előző nap délutánjának emlékei egyszerre tódultak a fejébe.

Egy szőke kislány pihegett hozzábújva. Faylinn. Fay. Egy elveszett lélek. Ki tudja, mióta bolyonghatott magányosan az utcákon? Neki egy napig sem tartott a hontalansága, mikor jött Callum... De az a pár óra! A poklok poklát jelentette.

Halkan felült, és lefejtette a ruháját és kócos haját szorító kezeket. Éjszaka erősen megfogyatkozott a levegő a szobában. Itt volt az ideje egy kis szellőztetésnek. Feltápáskodott, ám ahogy a pillantása az ágyra esett, megtorpant. Callum Fay másik oldalán hevert a matrac szélén, háta az ágykeretnek feszült. Hogy került oda? Hogy kerültek egy ágyba?

„Callum” szólította meg gondolatban „Callum!”

–Hogy mi? – riadt fel. Álmos fején ezerféle meredeztek az összekuszálódott tincsek. Vicesen nézett ki.

„Ssshhh! Csendesen! Fay még alszik.” tette a szája elé a mutatóujját elfojtva a nevetését.

„Fay? Oh, a kislélek. Ne haragudj, szerintem még félig alszom. Egyáltalán, miért is vertél fel?”

Akiko átlépett a matrac sarka felett, kikerülte a forgószéket, és a fiú íróasztala felett áthajolva kitarta az ablakot. Az aprócska szobába beáradt a reggeli friss, hideg levegő, és a közeli utcák, dudáló autók és szirénák távoli zaja. Átlagos reggelnek tűnt. Sehol egy ámokfutást rendező entitás vagy gyanakvó lélekrendész.

„Meg szerettem volna kérdezni valamit.” huppant le a babzsákfotelbe.

„És pedig?” könyökölt fel.

„Hogy a jóságos védelmezőbe kerültél te oda le?!”

„Atya ég, Akiko! Ne visíts! Kora reggel van, és te már is le akarsz fárasztani mentálisan?” dörzsölte meg a fülét morcos képpel. Arcán a párna mintájának nyomát viselte. „Egyébként éjszaka Fay magában beszélt. Úgy tűnt, rosszat álmodik, így hát lemásztam mellé, és addig simogattam a fejét, míg el nem csendesedett. Valószínűleg aközben aludtam el én is.”

Akiko pillanatnyi haragja elpárolgott magával víve az éjszaka sötéttségét is, ahogy a felkelő nap ragyogó sugarai aranyos koronát rajzoltak az egymás mellett fekvő két alak feje köré. A gyanú legkisebb árnyéka is semmivé foszlott benne.

„A nagyikád mikor kel fel?”

„Szombat van. Ma nem dolgozik.”

„Ergo?”

„Olyankor általában addig alszik, míg nem viszek neki reggelit.”

Ez a pillanat pontosan két órával később következett be. Addigra Fay is kipislogta a szeméből az álmat, és teljes erőbedobással igyekezett segíteni a palacsinták elkészítésében, bár ennek eredményeképpen odaveszett fel zacskó liszt és három tojás is, amit egyikük sem bánt. Jól szórakoztak. Éppen lekvárt és kakaót vadásztak az egyik szekrény mélyéről, amikor az idős asszony belépett a hadszíntérre hajazó konyhába.

–Jó reggelt! – igazgatta hosszú, őszülő haját. Aztán meglátta az állapotokat, és lefagyott a mozdulat közben.

Fay ijedtében kiengedte a kezéből a lekvárosüveget, amit Callum alig tudott elkapni. Gyorsan a pultra csúsztotta, aztán mintha mi sem történt volna, rámosolygott. Úgy tett, mintha nem áradt volna mindenfelől zsíros palacsinta illat, nem borított volna közel az egész konyhát liszt, csepegő tészta és tej gusztá egyvelege.

–Neked is, mama! Hogy aludtál? Készítettü... Csináltam reggelit! – kísérté a megterített asztalhoz.

–Köszí, de... Mi történt itt? London is rendezettebben nézett ki az 1940-es bombázások után, mint jelenleg a konyha.

Akiko a pult mellé lapulva szorította Fay kezét, ám amikor ezt meghallotta, beugrott neki az az időszak. Lelki szemei előtt felrémlt Imelda vészjósló parancsa: Irány London! A Harcosok védelmezőjeként számos csatát megéltek már, de azokban az emberek szemtől

szemben harcoltak karddal, lándzsával, puskával és pisztollyal. Ő azelőtt sosem járt légibombák sújtotta térségek közelében, és soha többé nem is akart. Az az egy hét pont elégnek bizonyult egész életére.

–Csak egy kis baleset, semmi több. – mosolygott Callum, ám a hamis vigyor mögött Akiko átérezte a rémületét és frusztrációját. Újabb élvezetes előnye a védelmező-fegyver kapcsolatnak... Callum után mindig ragyogó tiszta maradt a konyha, szóval most hajsztál választotta el őket a bajtól.

A néni megvonta a vállát, és az ételt megköszönve neki is látott a fiú kíséretében. Amíg ettek, Akiko vett egy hatalmas levegőt, összeszedte az összes gyengéd gondolatát, és elmagyarázta a lelkek sorsát, meg úgy általában ennek a csavaros, félig láthatatlan világnak a működését. Persze alaposan leegyszerűsítette, hogy Fay is megérthesse.

Meglepő módon a lányka viszonylag gyorsan feldolgozta a valóságot. Állítása szerint halálakor hat éves volt, de az esze messze túlszárnyalta azt. Akiko nem merte megkérdezni, hogyan érte a vég. A sajátját képtelen volt lezárni magában hosszú-hosszú évtizedeken keresztül, és most sem érintette túl kellemesen a tüdőpestis említése. Hogy várhatná el ugyanezt Fay-tól?

Csakhogy a kislány korosztályára jellemző végtelen pozitivitású világlátás és az idősebbek felé való feltétlen bizalom megtörhetetlennek bizonyult. Amikor Callum nagyija elment bevásárolni, napocskáról, szerelmes lánykákról és a természetről szóló vidám nótákat énekelve, táncolva segített eltüntetni a romhalmazt. Amelyiket felismerte, abba becsatlakozott, és hamiskás hangján kísérte a régi idők fiatalságát félidéző dalokat.

Kemény egy óras munka után végeztek az utolsó simításokkal, konkrétan még a levegőben keringett a tisztítószer orrfacsaró szaga, a mosogatógép pedig boldogan zúgott a lába alatt, ahogy fáradtan ücsörgött rajta. Ki hitte volna, hogy egy konyhát rendbe szedni olyan nehéz lehet, mint megvívni egy csatát? De megérte. Minden négyzetcentiméter büszkén ragyogott munkájuk gyümölcsét hirdetve.

Ding-dong! Ding-dong! Ding-dong! A csengő türelmetlenül zengett az ajtó felett. Fay felpattant az asztal mellől, és a frissen felmosott padlón villámgyorsan elcsúszkált az előszobába.

–Kinyitom!

–Ne! – kiáltott rá, de elkésett.

Az ajtó feltárult. Callum amilyen gyorsan csak tudott, ott termett mellette. Egy elegáns csípőmozdulattal a sarokba tessékelte az értetlenül duzzogó lányt, aztán szembenézett a látogatóval, és megfagyott a levegő.

–Chris! Hogy kerülsz te ide?

Akiko leugrott a földre, majd hanyatt esett a nedves kövön, ám rögtön felpattantan, és Fay puha kezét megragadva átvonszolta a nappaliba, hiába tiltakozott. Ezt a beszélgetést jobb, ha nem hallja.

–Figyelj, Fay! Callum a szobájában, az íróasztal harmadik fiókjában elrejtett egy egész tábla csokit. A tiéd lehet.

–Tényleg? – csillant fel a szeme. Pillanatok alatt elvonta a figyelmét.

–Mind bizony. Menj, edd meg!

A kislány széleseben elsprintelt a kis szoba felé. Olyan nagy sebességgel vette be a kanyart, hogy kis híján elsodorta a sarokba állított kávécsesjét is. Akiko pedig visszatért Callum oldalára.

A nappaliban Chris karba tett kézzel ült. Modellszerű arcát morcos ráncok torzították el, viszont az öltözéke messze kifogástalan volt. Ellentétben a védelmezőjével, aki lazára vette a figurát otthon, ráadásul a pólóját mosogatószer, lekvár és tészta pecsétfoltok borították elől és hátul is. A feszültséget vágni lehetett a levegőben.

–Minek köszönhetem a látogatásodat? – kérdezte Callum.

–Online nem sikerült utolérjelek, hát eljöttem hozzád személyesen – fonta karba izmos karját a fiú. – Szeretnék magyarázatot kapni a történtekre.

Akiko lába olyannyira elgyengült, hogy alig ült le a védelmezője melle a kanapéra, máris használhatatlanná váltak. A világ kezdete óta gondosan rejtegették a létezésük hétpecsétes titkát, erre most egy Ken-baba kinézetű tinédzser leplezi le őket? Létezik ennél nevetségesebb mód a lebukásra?

–M-miféle történtekre?

–Atya ég, Callum! Azt hittem, barátok vagyunk! – sóhajtott lehajtott fejjel az élsportoló
– Egy teljes hete töröm a fejem a tűzriadós napon, mégsem jutottam egyről a kettőre. Láttam, amit láttam. Csak éppen azt nem tudom, mit is láttam.

Callum Akiko-ra sandított. Aggodalmas szemeivel tette csak fel a mindent eldöntő kérdést: mit tegyek? Ebből e kutyaszorítóból nem létezett kiút. A fejében homályos köd lebegett, és minden értelmes gondolat messze elkerülte. Előre rettegett a következményektől, de bólintott.

„Hadd tudja meg az igazat!”

„Biztos vagy te ebben?” szűkült be a pupillája. „Azt mondtad, ennél tilosabb tiltás kevés van!”

„És mégis, mit kezdesz vele, ha nem mondunk semmit?!” csóválta meg a fejét „A fenébe is! Az a szabály pont az emberek védelmét szolgálja. Ámbár... Most őt talán az védi meg a legjobban, ha tudja az igazságot. Én ennyi ismeretség alapján is kinézem belőle, hogy válaszok híján maga kezd kutatásba. Az pedig csak veszélyes tévutakra csábítaná.”

–Nos? – hajolt előre Chris.

–Ám legyen. De nem mondható, hogy nem szóltam előre! – ezeket a szavakat még neki címezte, majd visszafordult az osztálytársához. Abban a fél másodpercben, míg levegőt vett, az ő és a fiú idegei is pattanásig feszültek. Sors döntő pillanat következett. – Elmondok mindent. Első, sőt igazából második hallásra is totális baromságnak, talán egyenesen örültségnek tűnik majd. Arra kérlek, hallgass végig, mert ez véresen komoly!

–O...oké?

Callum a találkozásuktól kezdve elregélt mindent, ami történt. Néhány kínos részletet persze kihagyott, de minden lényeges információ napvilágot látott. Elhangzottak a kulcsfontosságú szavak, a félelmetes részletek a küzdelmeikről, csatáikról... Egy idő után Akiko azon kapta magát, hogy érdeklődve hallgatja a mondandóját. Nem mindent látott ugyanúgy, mint ő. Egyes eseményeket olyannyira más perspektívából írt le... Eltartott egy darabig felismerni őket.

Ám ami még ennél is érdekesebb volt: egyetlen árva szavával sem hazudott. Nem esett túlzásba, nem fényezte a tetteit és őszintén bevallotta a legbénább bukásukat is.

Amikor befejezte a közös történetüket, együtt bámultak Chris irányába. Akiko nagyokat lélegzett, de néha még így sem jutott elég levegő a tüdejébe. Hosszú ideig mozdulatlanul ültek ott, egyedül a fülében doboló vér zaját hallgatva, és remegve várták a csendes fiú válaszát minderre.

–Szóval... Azt mondd, ez az Akiko, a fegyvered vagy mid most is itt van velünk?

–Igen – intett felé gyanakodva. Mit akarhat ezzel?

–Ő volt az a legyező a múltkor? – vont fel a szemöldökét, bár ettől eltekintve mozdulatlan és merev maradt.

–Pontosan. Bár újabban inkább kardként segít.

–Hát ez baromi jó! – nevette el magát váratlanul. Kezével a térdét csapkodta, majd el is dőlt, és hasát fogva röhögött a ki-tudja-min.

–Kérdezd már meg, mi ilyen nevetséges! – förmedt rá frusztráltan Callum-ra.

–Épp azt akartam én is. Min nevensz ennyire? Ez mind nagyon is komoly!

–Tudom, tudom. Ne haragudj rám, de annyira szerencsétlen vagy! Hogy lehet, hogy az első barátnőd százötven évvel idősebb nálad, és láthatatlan?

–Tényleg ez jött le az egészből? – fogta a fejét a védelmező. Erre a reakcióra egyikük sem számított. Csak mindketten másképp válaszoltak rá.

Callum elképedve fogta a fejét, ő pedig elvörösödve pattant fel. Átcsörtetett a szobán, és egy elegánsnak közel sem mondható pofonnal térítette észhez a hitetlenkedő vendéget. Hogy a jó fenébe képzeled, hogy kifigurázza a védelmező-fegyver kapcsolatot?! Számtalan ember és lélek köszönhette ennek a köteléknek az életét és békességét!

–Beképzelt barom! Ezzel nem lehet viccelődni! Ezer meg ezer éve óvjuk közösen, még ha nem is szó szerint mi, ezt az esetlen világot! Nem számít, hányszor húzunk ki titeket, embereket a pácból, a világ másnapra ismét nyakig ül a szószban nektek köszönhetően. Térj észhez, és vedd komolyan, amit mondunk! Megvan az ideje a nevetésnek, de a komolyságnak is. Szerinted, ez melyik a kettő közül?! – üvöltötte kimelegedve.

–Au – tapogatta meg dagadó arcát Chris – Ez meg mi volt?

–Kicsit felhúztad Akiko-t. Sosem láttam ilyen dühösnek. Akiko, kérlek nyugodj meg! – kérte, és kezét megragadva visszahúzta maga mellé. Kelletlenül, de bólintott. Kisikoltozta magát egy időre.

–Mondott valamit?

–Hogy mondott-e?! Még a tv-ben és a valóság show-s műsorokban sem tombolnak így a nők. – csóválta a fejét rosszállóan, majd elismételte, amit mondott – Tehát... Hiszel nekünk?

–Láttam, ahogy az udvarról beugrasz egy emeleti ablakon, ahogy kinyílik előtted egy-két ajtó, és az előbb felpofozott a semmi, aminek te aztán megfogtad a csuklóját. Egyszer valaki azt mondta, ha minden lehetséges magyarázatot számba vettünk, nincs más hátra, mint a lehetetlen. Nincs logikus magyarázatom minderre – vont a vállát nyugodtan. – Keresztény vagyok, és akármennyit is dumálsz védelmezőkről, lelkekről meg szellemekről, ez pontosan úgy hangzik, mintha az angyalok és az ördög szolgálóinak csatáit írnád körül más szavakkal.

–Nem is képzeltem, hogy ilyen könnyen elhiszed nekünk. Már készültem a lehetőség érveimmel. – nevetett Callum a tarkóját vakarva, mire Akiko jó érzéssel bokán rúgta. Nehogy már leégesse a védelmezőket a viselkedésével!

–Segítség!

A kétségbeesett, szíveket megállító erejű sikoly a ház másik feléből érkezett. Akiko összenézett Callum-mal, és egyszerre kiáltottak rémülten.

–Fay!

12. FEJEZET – AKI KERES...

Callum szíve majd' kiugrott a helyéről, ahogy Akiko nyomában berontott a szobájába. Ugyanaz a rettenetes, baljós érzés kerítette hatalmába, mint azon az estén, amikor – mellékesen teljesen feleslegesen – kockáztatta az életét Akiko-ért. Most már tudta, mit jelent: egy tiszta lélek veszélybe került.

Az ajtón befordulva olyan rendetlenség fogadta, amilyent azok a falak sosem láttak. Az ágyon szanaszét hevert az ágynemű, a szépen elpakolt matrac ívbe hajolva gyűrődött a szoba közepén, a tiszta, vasalt ruhák szanaszét a földön... Mindez az ablak felé egyre csak fokozódott. Az ablak! Nyitva maradt!

–Callum...

–Ez az, aminek kinéz, ugye? – kérdezte tompán. A fejből kiürült minden gondolat egy kivételével, és az visszhangzott, mint üres üvegben az utolsó cukorka.

–Mi történt itt? – jelent meg az ajtóban Chris.

Callum Akiko-ra nézett. Ugyanaz járt a fejükben, telepatika nélkül is érezte.

–Elrabolták – jelentette ki vele egyszerre.

–Fay! Fay!

Hárman kiabáltak egyidőben, mégis csak egy zengett végig úgy igazán a környéken. Callum eddig észre sem vette, de az évek során Chris hangja egészen basszusig mélyült. Most ez a mély, dörmögő hang betöltötte az egész környéket. Mégsem érkezett semmi válasz.

Messziről kiviláglott a kétségbeesettségük. Akiko rejtegette, ám úgy remegett, akár egy falevél szélvihar idején; Chris-nek pedig minden izma pattanásig feszült. Hiába, hogy soha nem látta a lánykát, a leírásukból tudhatta, hogy fiatal. Nagyon fiatal.

Callum soha életében nem gondolta volna, hogy szombat délben egy elrabolt gyermek után fog kutakodni a környékbeli utcákat járva. Csak az elmúlt negyedórában három járókelő és öt környékbeli, a padokon pletykálkodó nénike próbált segíteni nekik a keresésben a különböző utcán játszó gyerekekről szóló történeteikkel. Leginkább csak az idejüket

vesztegették velük. Hogyan is segíthetnének, amikor kizárt, hogy lássák Fay-t vagy azt, ami elvitte?

–Fay!

–Faylinn!

–Azt a szőke kislányt keresitek, akit elvitt a szellem? – csoszogott elő egy zöldre pingált, rozsdás kapu mögül egy néni gereblyére támaszkodva. Gumicsizmát és kertészsapkát viselt, a kezében pedig metszőollót tartott. Szódásüveg vastagságú, drótkeretes szemüvege mögül kíváncsi tekintettel vizslatta az arcukat.

–Ezt meg, hogy érti, asszonyom? – kérdezte Chris kedves álmosollyal.

–Akiko, szerinted láthatta? – kérdezte a szája sarkából.

Akiko leugrott a lámpaoszlopról, ahonnan eddig keresgélt, és a csípőre tett kézzel vette szemügyre a megöszült haját kontyba fogó nőt. Callum semmi érdekeset nem talált rajta sem első, sem második ránézésre, de a léleklány csak jobban tudja.

–Jó napot! Akiko vagyok. Hol látta a kislányt? – lépett közelebb hirtelen.

Most meg mit csinál? Fogta a fejét döbenten. Ámbár... Igazából nagyon is logikus!

–Arrafelé! – intett a szemben álló ház tetejére. Néhány cserép elmozdulva és összetörve lógott a többi mellett. Nyom! – Kedveském, óvatosan az ugrálással, nehogy megüsd magad! Mentsétek meg a lánykát, jó? Nagyon rémültnék látszott szegénykém!

–Ki ugrál? – kapkodta a fejét a barátja, aztán a homlokára csapott – Oh, Akiko, igaz? Köszönjük a segítségét, úgy lesz!

Amikor kicsit arrébb mentek, Chris rögtön kérdezősködni kezdett. Hogy létezik, hogy a néni látja a lelkeket, ő meg nem? Callum nem tudott értelmes választ adni, mivel benne is ugyanezek a kérdések fogalmazódtak meg. Lassanként meg tudta állapítani, ki ember és ki nem. Ez az idősasszony bizony velejéig az volt. Akkor meg hogy a viharba?

–Bármilyen ötlet? – nézett Akiko-ra, aki tetőket kémlelve gyalogolt mellette. Olyannyira erre koncentrált, hogy amikor kizökentette, rögtön megbotlott az egyenetlen betonban. Callum reflexből utána kapott, és a csuklójánál fogva visszarántotta, mielőtt még kettőt pisloghatott

volna. Sokkal erősebbnek és gyorsabbnak érezte magát, mióta legyőzték a kísértetet. – Vigyázz!

–Au! Hülye út! Mi volt a kérdés? – elismételte, a léleklány pedig belefogott a magyarázatba – Még szép, hogy láthatott minket. Emlékszel, mit mondtam neked? Néhány halandó ember is lathatja a mi világunkat. Az érzékeny kisgyerekek és néhány erre hajlamos felnőtt is. Na, az a néni ilyen. Ha ilyen jól megy neki, valószínűleg sokszor látott lelkeket. Bár a fajokat nem hiszem, hogy képes megkülönböztetni.

–Mit mond? – lökte meg a vállát Chris kíváncsian. Gyorsan közvetítette az eseményeket, és megígérte, hogy ezután is fogja. Macerás volt, de mit volt mit tenni? – Értem... Hogyhogy nem ismeri a fajok közti különbséget?

–A szellemeknek nincs annyi tudatos eszük, hogy megtervezzenek és véghez is vigyenek egy lélekrablást. Az sem valószínű, hogy tudják, mi a lélek.

–Akkor mi tehet?

–A kérdés jó... Egy kísértetnek nem érte volna meg elvinni. Ha az erejére pályázik, elveszi, aztán jó napot. A rémek nem érhetnek semmihez, ami anyagi... Jaj, te jószágos védelmező! – kapott a fejéhez kikerekedett szemekkel. A szeme összerosódott, olyan gyorsan mozgatta. Gyorsan járt az agya. De min?

–Mi a baj? Akiko!

–Ha ezek közül egyik sem, akkor csak egy lehetséges magyarázat jöhet szóba – csavargatta egyik tincset a mutatójja körül. Megállt egy virágzó fa alatt, és a törzsnek dőlve lehajtotta a fejét.

–Éspedig?

–Egy lidérc.

–Lidérc? Az meg mi? – vont fel a szemöldökét Chris.

–Egykori ember. Csakhogy miután meghalt, nem tudta elfogadni a végét. Elkezdett kísértetni, és az előbb említett érzékeny emberek rémisztgetésével tartják fenn emlékezetüket, és ezáltal saját magukat is. Míg él a szörnyű legenda róluk, léteznek ők is.

Callum megszédült. Száz meg száz legenda keringett csak az ő városukkal kapcsolatban! Hány ezer vagy millió pletykás adhatja tovább suttogva, szájról szájra világszerte a rémmeséket? Nem is beszélve az internet félelmet nem ismerő bugyraitól! Az ember – vagy védelmező – nem is sejti, mennyi rosszindulatú alak árt tovább ennek a világnak még halál után is. A népek pedig tudatlanul olvassák, nézik és terjesztik a horrort.

Neki lenne a feladata mindezt megállítani? Hogyan? Lehet, hogy a kezdetek óta az, ami... De mennyire emlékszik belőle igazából? Egy hónapra sem. Mondhatni kezdő a saját szakmájában. Hogyan? Hogyan lehetne képes ilyesmire?

–Király. Hogyan lehet legyőzni?

–Mi?

–Évezredek óta harcolnak ilyenekkel a védelmezők, nem? Ha tudjuk, mivel állunk szemben, tudjuk, hogyan harcoljunk. Biztos kitaláltak egy eljárást erre is...

Tényleg! Ha ő nem is emlékszik semmire, más védelmezők talán igen! Megragadta Akiko kezét, és kérdően nézett a szemébe. Lehetséges? A léleklány úgy nézett rájuk, mintha megbolondultak volna. Felegyenesedett, és fejét hevesen rázva tiltakozott.

–Nem! Nem! Nektek minden józan eszetek elment! – minden mondatával egyre csak hátrált – A város környékén összesen négy védelmező él. A többihez sokat kellene utaznunk.

–Mi bajod? Ki az a négy? – miért viselkedik így? A védelmezők a jók, nem? A nevükben is ott van: megóvnak másokat. De akkor Akiko miért fél ennyire?

–Az egyik te vagy. A többiek... A Vadászok és az Erdő védelmezői nem igazán csípnek, szóval őket nektek is messziről el kellene kerülnötök.

–Mit tettél?

–Chris!

–Hagyd, igaza van. Ami... Az az én hibám. Sajnálom, de ők kiestek. Teljesen kizárt, hogy segítsenek. A negyedik... – mély levegőt vett, és rettegéssel, csalódottsággal teli szemével végre ránézett – Imelda, a Harcosok védelmezője.

Callum füle sípolni kezdett. Mintha víz alá került volna. Nem ismerte Akiko előző védelmezőjét, de abból ítélve, amit a léleklánnyal tett... Nem lehet túl segítőkész. Eldobta magától, hogy fájdalmas, kegyetlen halált haljon valamelyik rejtett zugutcában.

–Azt már nem! Ő azt hiszi, meghaltál, nem? Kell lennie más megoldásnak!

–Ki az az Imelda?

–Akiko előtt az ő fegyvere volt.

–És ennél többet nem is kell tudni egyikőtöknek sem – fonta karba a kezét.

Callum végignézett az utcán. Habár bennük ott dúlt a vihar, és Fay élete veszélyben forgott, a környéken csend és béke honolt. A fák zöldelltek, a virágok virágoztak, a nap sütött és a környékbeliek is láthatóan a mindennapi életüket élték. A gyerekek visítva játszottak, a felnőttek kertészkedtek, intézték a feladataikat, és az állatok is boldogan zajongtak.

Valahol mélyen tudta, ők semmiről sem tehetnek, bántotta a gondtalanságuk. Egy hónapja felbolydult az élete. Persze nem egy új aspektusát szerette. Az egyetlen barátja mellé kapott egy lányt, aki nem egyszer húzta ki a csávából, sőt az életét is feláldozta volna érte! Eligazította a világban, és megmutatta, mit kell tennie. Egész életében kiállt mindenkiért, akit igazságtalanság ért. Egyedül az eszköz és a módszer változott. Aznap, amikor hívta Akiko-t... Az a nap!

–Mi a helyzet a lélekrendészekkel? Ők nem segíthetnek?

–Komolyan meg kell kérdeznem valamit – sóhajtott Akiko fáradtan. – Hogy maradtál te eddig életben? Akárhány akciófilmet vagy nyomozós sorozatot is láttam eddig, a rendvédelmi szervek ritkán harcolnak a mi fajtánk oldalán. Persze nekik sem érdekük, hogy lidércek rohanganáljanak a városban, de nem az ő hatáskörük, így nem foglalkoznak vele.

–Akkor marad Imelda védelmező, nemde bár? – csapott a vállára az osztálytársa – Mégis miért félték ennyire ettől a nőszemélytől? Mennyire lehet veszélyes?

–Arra neked nincsenek is szavaid!

–Chris, Akiko! Ez így nem lesz jó! – fogta meg mindkettejük karját – A konfliktus most nem segít sem rajtunk, sem Faylinn-en.

–Igazad van. Fay másra nem számíthat. Nélkülünk egyedül maradna. Ha ez az ára, hát legyen. Elmegyünk Imelda portájára. Meglátjuk, mit szól hozzám!

13. FEJEZET – ...AZ TALÁL

Akiko minden erejével a remegését igyekezte kontrol alá vonni. Kevés annál bonyolultabb és nehezebb cselekedet lelhető fel ezen az egész átkos világon, mint visszamenni valakihez, aki kegyetlenül kitette a szűrödet a hideg utcára, mondván, többé nincs szüksége rád, majd jó képet vágni a helyzethez, és segítségét kérni. Hát ők nem pont erre készültek?

Ezer meg egyszer megjárta az utat a város minden pontjából addig a rideg, elhagyatottnak látszó, közben mégis gondosan rendben tartott házig. Művészi elrendezésű virágoskert, meleg színű falak, gondosan mosott ablakok minden emeleten, pedáns rendben tartott gyakorlótér és minden egyes tárgy milliméter pontosan elhelyezve. Egyedül néhány karcolás és gyanús színű pecsét utalt életre a falak között. Ki hinné el, hogy itt a földi pokol és káosz helytartója lakik?

–Biztos menni fog? – tette hirtelen a vállára a kezét Callum. Azt a tipikus aggódó fejtét vágta, mint minden problémához, ami valaha az útjukba került. Olyan életképtelennek tűnik tőle! Közben mégis megnyugtató, nem csak ő rezelt be.

–Akár igen, akár nem, muszáj lesz. Fay talán már csak napokat tölthet ezen a földön. Hisz ki tudja, meddig emlékszik rá, akárcsak egy élő is? Nem hagyhatom, hogy egy lidérc markában élje ezt meg.

Nem és nem! Élénken élt benne a találkozása élete első lidércével, sőt a másodikat és a harmadikat sem felejt el soha. Pedig ő nem szállt szembe vele, csak figyelt az oldalvonalról. Túlságosan is élénken éltek benne a képek. Azt a hidegrázós élményt pedig bizony egy megtermett felnőtt is nehezen kezelné, nemhogy egy gyerek. Az emberek nemhiába helyeznek különböző korhatárokat filmjeikre. A horrort felnőtteknek szánják, és némelyik ezen szörnyek közül rosszabb a legfélelmetesebb filmbélieknél is. Pedig az írók fantáziája határtalan tud lenni.

Akiko nagyot nyelt, és felnézett az ódon házra. Sohasem hitte volna, hogy egyszer visszatér. Bár igazából azt sem, hogy kirúgják innen. Imelda nagyhatalmú, óriási fegyverarzenállal bíró védelmező volt. Az összes valamire való védelmező, akivel

pályafutása alatt találkoztak, hallgatott rá. Csoda hát, ha az általa eldobott lélekbe még a rendészet sem helyez egy fikarcnyi bizalmat sem?

–Akkor vezess!

–Oh, te tényleg azt hiszed, csakúgy bemasírozhatunk a világ összes harcosának patrónusához? Ráadásul egy ember kíséretében? Callum, tessék gondolkozni! – temette a tenyerébe az arcát. Egyáltalán miért is hozták el ide az élsportolót? – Már biztos észrevették és jelentették a jöttünket. Ha mázlink van, nem hagynak figyelmen kívül minket.

–Szóval én be sem mehetek? – ejtette előre széles vállait Chris kétségbeesett arccal. Komolyan, mi történt velük? Elfelejtettek gondolkozni?

–Lépjetek be! – válaszolt helyette egy fekete páncélba öltözött középkorú férfi – Az ember itt megvár titeket.

Akiko rögtön felismerte az ajtónálló fegyvert. Ő tanította meg örködni a védelmezőjük álma felett úgy, hogy ő is kipihenhesse a nap fáradalmait. Nem is egyszer járőröztek együtt a környéken. Őszülő haja az elmúlt hónapban is pont olyan maradt, mint száz évvel ezelőtt volt, és kedves, mégis komoly mosolya is kőbe vésett tény maradt.

–Aztán mindent meséljete el! – kiáltott utánuk Chris, majd leült a kerítésnek támaszkodva.

–Peter – biccentett komolyan. Csak belül mosolygott, nehogy elárulja magát. Örült a viszontlátásnak. Amikor az ember tárgyalni készül, nem a nosztalgia vagy a barátkozás a cél.

Előre engedte Callum-ot, majd amikor már éppen utána indult volna, a fegyver megragadta a kezét. Emlékezett a leggyakoribb alakjára: egy ostor. Fogságba ejt és többé nem enged.

–Akiko, te hogy a patvarba lehetsz még életben? – suttogta mélyen a szemébe nézve. Rideg tekintete régen minden gondolatát ledermesztette volna, de most már nem. Borszagú lehelete nem vonta el figyelmét a céljairól. Nem maradt befolyása felette. – Már senki nem emlékszik rád!

–Rád sem nagyon, mégis itt vagy. – vonta meg a vállát, és kezét kiszabadítva a védelmezője után ment.

–Akiko, ne marhaskodj! Tudod jól, egy fegyverre más szabályok vonatkoznak, mint egy hontalan lélere. Várjunk! Csak nem? Az lehetetlen! Ki fogadott volna be téged, miután maga Imelda hagyott el? Akiko, ki az?

Nem válaszolt. Kijátszaná az egyik legnagyobb aduászát mielőtt a játszma elkezdődik. Peter nem állt ki a maradásáért, és bár képtelen rá ellenségként tekinteni, barát sem lehet többé. A mondás úgy tartja, bajban ismeredik meg a barát. Callum befogadta és megmentette, amikor a reményt sötét felhők takarták. Most is idegen terepre merészkedett, mert törődött Fay-el, akit mindössze egy napja ismert.

A virágokkal és hagyományos fegyverekkel vegyesen díszített folyosókon kanyarogva számtalan emlék került felszínre benne. Régen vidámnak érezte őket, ám mostanra keserűvé váltak. Végigsimított a pecsétfoltos, karcokkal borított, hideg falon, aztán megrázta a fejét. Ha ezeknek felét nem ő okozta, akkor egyet sem. De ez nem a visszaemlékezés morózus pillanata. Callum és Peter után szépen belépett abba a szobába, amibe egy szerencsés lélek csak egyszer lép be, de ő bizony már harmadszor ugrotta át a nyikorgó ajtó magas küszöbét.

A félhomályba burkolódzó, túlságosan magas falú szoba túlságosan üres terében minden lélegzetvétel visszhangot vert. Sehol egy szőnyeg, egy kép vagy akármilyen dísz tárgy. Puritán, egyszerű, mondhat katonai stílusú. Az egyetlen berendezési tárgyat egy pódiumon álló fakarosszék jelentette lilabársony huzattal.

A széken egy negyven évesnek kinéző nő ült keresztbe tett lábbal. Platinaszőke haját lófárokba fogta a feje tetején, porcelán színű arcán egyetlen árva érzelem sem látszott. Fekete katonai ruhájának övébe két tört tűzött, és az egyik kezével egy zsebkést dobált. De minden első látásra is szigorú jellemvonására rátett még egy lapáttal az arca jobb felén, a homloka közepétől az állig húzódó rózsaszín heg. Akár egy barbár királynő.

–Callum vagyok – mutatkozott be röviden a védelmező egy megszeppent biccentés kíséretében.

–A nevem Imelda, és én vagyok minden harcosok védelmezője. – húzta ki magát büszkén a nő. Az emelvényről gögösen bámult le a látogatóira.

Az a beképzelt alak! Akiko ökölbe szorította a kezét, de nem lépett ki az árnyékból. Az egyedüli fényt a túl oldalon nyíló, padlótól plafonig erő ablak adta, melyből legendásan jó

kilátás nyílt a környékre. Ha Peter nem ismerte fel, mielőtt beengedte, talán Imelda sem tud róla. Ez pedig még jól jöhet.

–Az menő. De félretéve a merev hozzáállát, nem térhetnénk rá jövetelünk céljára?

–Oh, micsoda modern viselkedés. Még csak a titulusod sem közölted. Érdekes védelmező vagy te, Callum. Hát mondd! Mi szél hozott szerény hajlékomba?

–Az egyik védelmem alatt álló tiszta lelket elrabolta egy lidérc. Sajnos nem sikerült a nyomára bukkannunk és szorít minket az idő. Arra kérlek, segíts megtalálni őt, és legyőzni elrablóját!

Callum hangjába kedves, meleg hangzás költözött. Hasonlított a gyerekek tipikus kérlelő hangszínére, de valahogy sokkal hatékonyabbnak tűnt. Akiko abban a másodpercben akár egy mérgekígyókkal teli verembe is beugrott volna, ha azzal segíthet rajta. Valahogy úgy manipulálta a saját hangját, hogy azt elképesztő meggyőzőerővel ruházta fel. Hát persze, a szél! Okos, nagyon okos.

De vajon szándékos-e? Visszatért egy újabb emléke vagy ismét az ösztönei mentik meg a helyzetet? Imelda nem tűnt boldognak az ötlettől, de ahogy Callum előadása a vége felé közeledett, szigorú vonásai meglágyultak. Pont, mint azon a napon, mikor először találkoztak azon a poros mellékúton.

–Egy ártatlan lelket nem hagyhatok magára, tehát segíteni fogunk neked – biccentett végül a harcos – De nem fizetség nélkül.

–Csak természet. Mi kívánsz érte?

Akiko-t kicsi választotta el attól, hogy tarkón vágja a védelmezőt. Rosszabbul tárgyal, mint egy négyéves az édesanyjával a cukorkaboltban! Ebből jól már nem jöhettek ki, és ezt Imelda is tudta. Halovány félmosoly jelent meg az arcán, mielőtt megszólalt.

–A várostól úgy húsz kilométerre északra tanyát vert néhány kísértet egy vadászházban. Számold fel őket helyettem! – intett elegánsan a késsel. Ruhája hosszú ujjá alól kibukkant csúf sebekkel fedett keze.

–Mégis hány kísértetről beszélünk? – fogott gyanút Callum is végre valahára.

–Hétről tudunk, de akár tízen is lehetnek.

Tíz kísértet egy helyen... Ennyi szellemmel is meggyúlne a baja bármelyik védelmezőnek. Ám ezek átkozott kísértetek voltak. Egyáltalán miért tömörültek egy helyre? Önző és hataloméhes alakok válnak a fajtájukká haláluk után. Az ilyenek nem szoktak osztozni az úgy mond területeiken. Nem csoda, hogy Imelda szabadult volna a feladattól.

–Legyen, de ebben az esetben azonnal indulunk. – fonta karba a kezét a mellkasa előtt a Szél védelmezője.

–Persze, hogyne. Sosem hagynék magára egy fiatal, ártatlan lelket.

Hogy nem?! Mintha a valóság kicsit mást mutatna! Akiko vérnyomása azonnal az eget verte ettől a hazug mondattól. Ő maga volt a konkrét példa rá, mennyire anyagias is védelmező! Ennyi! Nem rejtőzhet tovább az árnyékok között Callum vállára helyezve a tárgyalás súlyos terheit.

–Még hogy nem?! – lépett a fiú mellé. Tudta, arca vörössége mellett a ketchup egész sápadtnak tűnne, de akkor már régen nem érdekelt. – Akkor én hogy kerültem az utcára?! Hogy kötöttem ki haldokolva az erdőben?! Mert te kidobtál! „Nem láttam semmi hasznod.” Szó szerint ezt vágta a fejemhez! Még ma is a fülemben csengenek maró szavaid.

Míg kiordította a hetek óta elnyomva gyűlő haragját, Imelda lassan felállt. Elképedt arcáról már majdhogynem érzelmeket is le lehetett olvasni. Döbbenet, hitetlenség és talán némi zavarodottság is. De megbánás egy fikarcnyi sem. Seholy. Még a szeme mellett nyugvó apró ráncokban sem. Hát azóta sem bánta meg tettét?! Egy kicsit sem?

Callum lassan, gyengéden megfogta a kezét, ujjait az övéibe fűzte, és óvatosan megszorította. Akiko megérezte a rá oly jellemző cseresznyevirág illatot, amitől képes volt lecsillapodni. A szívverése lassanként visszaállt a normálisra, a vére az arcából komótosan visszatért a testébe, és a dühös remegése is megszűnt.

Talán Imelda elárulta őt közel százötven év szolgálat után, de Callum egy napnyi ismeretség után megmentette, elfogadva önmagát annak, ami. Nem tétovázott egy percet sem. A szíve mélyéről tudta, ő ilyet sosem tenne. Vakon követné akár abba a lidércanyagába is, ha azt kívánja. Mindenféle logikus magyarázat nélkül is hitt a hűségének feltétlen viszonzásában.

–A-Akiko? – suttogta fejét rázva Imelda –Te... Te nem lehetnél itt! Hisz...

–Meg kellett volna halnom az utcákon? – felhorkantott – Hála Callum-nak, nem így történt. De ne próbálj megetetni minket az önzetlen szövegeddel. Harcos vagy és katona. De a zsoldos fajtából, nem pedig egy az önfeláldozó hősök közül.

–Akiko, szerintem ez nem igazán segíti elő Fay ügyét... – suttogta a fülébe a beálló csendben.

Rögtön feltűnt neki, hogy még mindig a kezét fogja. A vér abban a másodpercben visszatért az arcába. Elengedte Callum-ot, megigazította a kiabálással együtt járó heves mozdulatoktól szanaszét álló haját, és egy mély levegő kíséretében ismét a volt főnökére nézett.

–Elnézést a kifakadás miatt, de engem úgy neveltek, ne tűrjem el az igazságtalanságot – nézett mélyen Imelda szemébe. Azelőtt hányszor, de hányszor hangsúlyozta, nem hagyhatják, hogy ártatlan civilek keveredjenek a különböző katonaságok és hadseregek ügyeibe! Igazságot szolgáltattak és békét kerestek egy feldúlt világban. Hogy árulhatta el valaki, aki ezalatt az égisz alatt él évszázadok, sőt évezredek óta? – A szövetség megkötetett. Indulás!

14. FEJEZET – MENTŐAKCIÓN

Callum szóhoz sem jutott Akiko kirohanása után. Nem egyszer fakadt ki hasonlóan, ám az a düh és méreg példátlan volt. Ha mindaz, amit mondott, igaz a Harcosok védelmezőjére, akkor Akiko jogosan húzta fel magát. Ámbár az is tény, hogy nem egy segélykérő audiencián kellett volna megtennie.

Utána úgy viharzott ki az utcára, hogy alig bírta tartani vele a tempót. Még Imelda-ra sem várt egy másodpercre sem. Három utcával arrébb érte utol annyira, amilyen távolságról már elérte a hangja. Az a sebesség túltett azon a gyorsaságon, amivel iskola után menekült haza. Pedig abból bizony még egy gepárd is sokat tanulhatott volna. Ráadásul a léleklány a háztetőkön és villanypóznákon is közlekedhetett, míg ő kénytelen-kelletlen a földön maradt. Fényes nappal csak nem rohangálhatott odafenn, mikor az emberek láthatják!

–Akiko, lassíts! – kiáltott utána. Erősen igyekezett kedves hangnemet megütni, ami a tüdőrepszto sebesség és megemelt hang mellett korántsem olyan könnyű feladat.

De bevált. Lelassított, majd lehuppant egy utcai lámpa búrájára, és lábát lóbálva, nevetve várta be őt. Kicsit mintha ragyogott volna körülötte a levegő. Vibrált, akár azt is mondhatta volna, vele együtt örült valaminek. Na, de mégis minek?

–Mi ez a kétségbeesett arc? Ne légy olyan komor! Elég baj miatt aggódhatunk még az örökkévalóságig.

Callum a térdére támaszkodva kapkodott levegő után. A szabálytalan tempójú rohangálásnak köszönhetően szúrt az oldala. Minden lélegzetvétel után sajgott. Ráadásul hiába élte le egész életét, jobban mondva, annak hamis, emberi részét itt, fogalma sem volt, hova keveredtek. Ismeretlen tömbházak, névtelen utcák és rég nem javított utak, ameddig csak ellátott.

–A fene esne beléd, te lány! – pihegte csípőre tett kézzel, és a levegőt kifújva felnézett rá. A mögötte ragyogó nap lemenőben glóriát vont köré. Angyali árnyék volt. De leginkább vakító látvány. – Azt hittem, valami bajod van!

–Volt is. A futás mindig segít nekem megszabadulni a feszültségtől. Márpedig, ha a fegyver évtizedekig csak porosodik, felgyűlik egy-két sérelem. Megtanultam kezelni. Most

sokat kellett száguldozni, mert sok méreg gyűlt fel bennem. Imelda fennhéjázó és beképzelt nő. Képes lett volna előtted egy megmentő szerepében tetszelegni!

Callum megcsóválta a fejét, és két ugrásból a léleklány melletti ablakpárkányra pattant. Látni szerette volna az arcát. A méreg nyomtalanul eltűnt, a helyét szomorú mosoly vette át.

Sok kérdés felmerült benne a beszélgetésük és főleg a találkozás nyomán. Hogyhogy Imelda idősebbnek nézett ki nála? Hisz elvileg mindketten a világ teremtésekor születtek, nem? Hol voltak a fegyverei? De nem terhelhette ezzel egyiküket sem. Félt a válaszoktól, így félt a kérdésektől is. No, meg Fay megmentését sem viszi előre, márpedig annál nincs sürgősebb. A szombatnak mindjárt vége. A kis léleklány rég nem adott magáról életjelet.

–Akkor addig használjuk ki a segítségét, míg el tudod viselni! –nyújtotta ki kezét.

Akiko elfogadta, és együtt leugrottak a földre. Nem sokkal ezután megérkezett Imelda is. Kezében a korábbi aprócska penge helyét egy méretes harcifejsze vette át. Vajon másik fegyver vagy csak alakot váltott?

–Remélem, tervetek is van nem csak harcias érzelmeitek. Hol a többi fegyvered? Ez édeskevés lesz egy lidércel szemben – bökött a fejével Akiko irányába.

Callum egy pillanatra megijedt, hogy a léleklány nem bír heves vérmérsékletével, és nemes egyszerűséggel neki ugrik nőnek. Ám a fegyvere meg sem rezdült. Ha nem lettek volna összekötve, meg sem értheti mekkora haragot fojtott el akkor. Szinte a saját torkában érezte, milyen hatalmas békát nyelt le ezzel.

–Nincs másik fegyverem. Akiko-val ketten is vagyunk olyan erősek, mint te az összes lelkeddel egyetemben – húzta ki magát. Egy védelmező se kicsinyelje le a Szél védelmezőjének hatalmát!

–Ahogy gondolod. De az utánatok loholó ember – bökött az őket éppen beérő Chris irányába, aki levegő után kapkodva dőlt a ház repedező falának – nem jöhet velünk. Élőket sohasem sodorhatunk veszélybe. Márpedig az a harc, amihez két védelmező kell, nem kockázatmentes.

Callum kellenlenül bólintott, és leugrott a barátja mellé. Meglepetésére amaz gyorsan összeszedte magát. Úgy tűnt a végeláthatatlan versenyek és bajnokságok során túl is tudta alkalmazni fizikumát. Arcán még fáradt vigyor ült, de szemében ott csillogott a kalandvágy.

–Ti aztán tudtok futni! Nem azt mondom, de ezzel a sebességgel bármelyik olimpiai bajnokot lekörözhetitek.

–Köszí... Figyelj, Chris! Fay kiszabadítása baromi kockázatos még nekünk is. Tudom, képes lennél tartani a tempót, csakhogy sem a mi oldalunkon küzdőket, sem az ellenfelet nem látnád. – vezette fel óvatosan, amikor az osztálytársa közbevágot.

–Csak hátráltatnálak titeket a mentőakció során, igaz?

–Sajnálom, de megtennéd, hogy megvársz minket nálunk?

–Rendben. Viszont cserébe mindent elmeséltek utána!

Ezt mindenféle szívfájdalom nélkül megígérhette. Majd' egy hónapja tartotta magában az új – vagy régi? – életének izgalmas részleteit. Attól a szokatlan tényről eltekintve, hogy a szelek néhanapján engedelmeskedtek az akaratának, ő is csak egy tinédzser volt. Bármelyik kicsit is király tettét szívesen kötötte barátai orrára.

Imelda fegyverei közül az egyik pillanatok alatt felderítette a város összes legendáját. Legnagyobb szerencséjükre csak az egyik szólt gyermekeket elrabló rémségről. Sem a háttértörténete, sem a róla készült ábrázolások nem tűntek túlságosan barátságosnak.

Néhány internetes cikk elolvasása és összevetése után már tudták, hova kell menniük. A város mellett húzódó erdőben elszórva megtalálható vadászlakok egyike nagyjából száz éve üresen állt. A mondák szerint ott lakott a hírhedt Zsákosember, aki elviszi mind a rossz gyereket

A tavalyi avarban gázolva az erdőnek egy ismeretlen részén keresték a lak pontos helyét. Kevesebb napfényel és némi köddel akár egy tipikus horrorfilm díszletében is barangolhattak volna. A hangulat azért így is bőven megütötte azt a szintet. Callum-ot még a hideg is kirázta. Rettenetesen zavarta az állott levegő, amit csak tetézt, hogy minden egyes aprócska zajra összerezzen. Gyanús volt minden megrezdülő ágacska vagy levél. Még a fatörzsek között bűgő szél is azt suttogta: Menekülj!

„Csak nem? Bejedd a hősiesség, erős védelmező?” hasított a fejébe Akiko gúnyos hangja.

„Muszáj zrikálnod? A te becsületed is védtem.”

„Jogos, bocsánat. Nem is tudod, milyen baromi nehéz visszafognom magam, hogy ne essek Imelda torkának.” sóhajtott, és mellé lépve csak a szeme sarkából nézett összehúzott szemöldökkel a velük látszólag mit sem törődő szövetségesükre.

–Itt vagyunk! – mutatott előre ekkor Imelda.

Callum a jelzett irányba kapta a kezét, és valóban itt volt. Semmi különösen gyanús, csak egy kicsi házikó. Palatető, moha, farönkök, penész, korhadt deszkák, sötétség és síri csönd. Titkon azt remélte, amint ideérnek, meghallják Fay csilingelő hangját. Ha sikít is jobb, mint a némaság.

–Jöjj, Akiko!

A léleklány néhány pillanattal később harcilegyezőként a kezében hevert. Pontosan ugyanúgy nézett ki, mint aznap, mikor a lélekrendőrök elől menekültek. Az egyetlen különbséget az jelentette, hogy most már tudta, miként használhatja. Sőt, azt is, akkor miért ilyen alakot öltött.

„Legyező? Te tudod.”

–Érdekes választás egy lidércel szemben – suhogtatta meg fejszóját a Harcosok ítélkező védelmezője. – Nyomás!

Callum lépett be először a nyikorgó ajtón. Olyan régen nem olajozták a zsanérjait, hogy csak egy nagyobb lökésre tárult ki rendesen. Odabenn első ránézésre semmi extra nem látszott. Porral és pókhálókka borított bútorok, néhány törött tányér és le vadászott állatok fejéből készült trófeák a falakon. Óvakodva beljebb lépett. Az áporodott szagon túl már majdnem barátságos képet mutatott. Akár egy rég nem használt nyaraló, ahova a bátorságpróbát tenni is eljönne. De hol a csapda?

„Callum, nézd! Annál az ajtónál!”

A szomszéd szobában az ágyon gyűrődések nyomai, az íróasztalon sehol egy porszem. Ellenben színesceruzák és egy gyerekrajz is hevert rajta. Rögtön körbenézett, hátha ott bujkál az ágy alatt, de nem.

–Fay itt volt – kiáltotta Imelda felé.

–Callum!

Ismerte ezt a sikolyt. Pontosan ugyanazt a dermedt félelmet váltotta ki belőle, mint reggel. Faylinn hangja a hatalmas, feketefából készült szekrényből szólt. Ahogy felnyitotta az ajtót, a kislány kiugrott a benne tárolt töméntelen mennyiségű vadászfegyver közül, a nyaka köré fonta a karját, és szorosan megölelte.

–Fay! Jól vagy? Bántott téged?

–Nem. – rázta meg kócos tincseit, majd szipogni kezdett – A bácsi azt mondta üljek le oda és rajzoljak. De nem rég elment, és bezárt ide. Sötét volt és féltem, hogy soha nem jön vissza.

–Mi pont ebben reménykedünk. Gyere, menjünk haza, mielőtt felbukkan!

–Ezzel elkéstemek – suttogta egy reszelős hang.

Callum megfordult, és támadásra készen feltartotta Akiko-t. A bejárati ajtóban egy mikulás-testalkatú, őszülő férfi állt. Koromfoltos inget és fekete sapkát viselet. Hosszú körszakálla úgy úszott a feje körül, mintha önálló életet élne. A kezében izgő-mozgó vászonzsákot tartott. Őket látva ledobta a sarokba, mire a zsák nagyot nyekkent. Egy újabb gyerek!

–Ő az!

Fay rögtön elbújt a háta mögé, és a pólójába kapaszkodva, remegve keresett menedéket. Callum igazat adott neki. Ha összefut ezzel az alakkal a városban, inkább átmegy az út túloldalára. De itt bizony nem volt mese. Ki tudja, hányadik eltűnt gyermek hevert a zsákjában!

„Szerintem a meglepetés erejét elfelejthetjük. Számított ránk.”

„Ezt honnan veszed?”

„Hát nem látod, te észlénny? Hogy éltél túl ennyi időt? Pláne tudatlanul... Nem dühös, nincs kétségbeesve. Még csak nem is ijedt meg. Halál nyugodt.”

Nem volt feltűnő, de így, hogy felhívták rá a figyelmét, tényleg. Messze sokkal nyugodtabban viselkedett, mint az elvárható. Honnan tudta, hogy jönnek?

–Én, Imelda, a Harcosok nemes védelmezője megtiltom számodra e káros tevékenységet!
– emelte fel fegyverét. Egyszerre két kézzel fogta, de úgy tartotta, mintha nem is lett volna súlya. – Az időd lejárt, hát tűnj el, és ne árts többé senkinek!

Imelda nem várt reakcióra. Kilőtt a helyéről, mint golyó a pisztolycsőből. Csapás csapást követett, de a lidérc mindegyik elől kitért. Egymás után törtek össze a szépen faragott bútorok, felkavarták az évtizedek alatt leülepedett összes port, így már látni is alig lehetett valamit. A férfi egy óvatlan pillanatban felkapott egy méretes baltát, és visszatámadott. A kiélezett fém szikrázott, ahogy a védelmező felfogta a vágást.

–Jól szórakoztok a műsoron? – a szemét nem vette le ellenfeléről, de azért a szidalmazó pillantás nem kerülte el őket – A segítség nem azt jelenti, hogy elvégzem helyetted a piszkosmunkát!

Erre mindjárt észbekapott. Úgy áll ott, mint egy faszent! Lehajolt Fay füléhez, és halk utasításokkal eligazította. A kislány pedig azokat követve kimászott az ablakon és eltűnt az alkonyi erdő árnyai között. Az évszázados porfelhő és a sötétség sem segítette elő a küzdelmet.

„Mehetünk, Akiko?”

„Hajrá! Már nagyon elpáholnám!” kiáltott harciasan a léleklány „Persze te a lidércre értetted. Őt is elintézhethetjük.”

Ám abban a pillanatban, amikor elindult volna, éles fájdalom hasított a fejébe. Ahhoz hasonlított, mint mikor Akiko először használta ezt a csatornát. De sokkal erősebb volt. Kis híján múlt, hogy térdre kényszerítse. Akiko is érezhette, mert felsikoltott.

„Mi a szentséges védelmező volt ez?”

„Én” zendült fel a fejében Imelda hangja. Rezzentelen arccal kalapálta tovább a Zsákosembert. Látszólag semmi nem történt, közben mégis egy világ dőlt romba.

„Ez mégis hogyan lehetséges? Hisz mentális kapocs csak védelmező és fegyvere között lehet!” szólt közbe Akiko értetlenül.

„Na, és te kinek a fegyvere voltál annak előtte?” sóhajtott gondolatban a harcos „Nem hittem, hogy beválik. Nem volt példa korábban védelmezőváltásra, de most rohadtul nem ez a lényeg.”

„Hanem mi? Egyszerre két védelmező fejében vagyok! Mi a fontos, ha nem ez?!”

„A stratégia. Magam után csalogatom a szoba még ép felébe, ti mögé kerültök, és lecsaptok. Nyomás!”

Callum egy pillanatra sem vonhatta kétségbe Imelda elsőségét. Sokkal régebb óta küzdött különböző entitásokkal. Nem egy csata közepén fog vitába bonyolódni egy témáról, amit egyedül filmekből és játékokból ismer.

A szíve olyan hevesen dobogott, mintha egyenesen a torkán keresztül akarna távozni. Talán maga akarta látni az eseményeket. Meglepetten látta, a harcilegyező remeg a kezében.

Imelda és a lidérc párharca lassan helyszínt váltott. A mozdulataik gyorsak voltak, de mivel látszólag erejük egyforma volt, helyet nehezen váltottak. A védelmező végtelenül lassan hátrálni kezdett, majd hirtelen fegyverét beleakasztotta a férfi baltájába, és kipörgette azt annak kezéből. A balta a vékony beltéri falat átlukasztva tűnt el a másik szobában.

„Most, idioták!”

Nem kellett kétszer mondani. Felemelte Akiko-t, és lassan elkezdte pörgetni. A szoba levegője követte ritmusát és mozgását. Elkezdett gyorsítani, és az oldalirányú mozgás mellé betársította a vertikális irányokat is. Létrehozott egy szélből készült gömböt, amibe bezárta a férfit.

A lidérc fába szorult féreg módjára ordított, ahogy egyre szűkült körülötte a tér. Egyik pillanatról a másikra emberi alakját is elveszítette. Gonosz tekintetű, fekete köddé alakult, ám abban a pillanatban, hogy a szélbörtön tenyérnyivé zsugorodott, megszűnt létezni.

Callum fáradtan huppant le a földre, aztán felnézett a szintén kimerült Imelda arcára. Nem voltak barátok, de a győzelem összehozza még a haragosokat is. Ők pedig győztek.

15. FEJEZET – AMNÉZIA

Akiko tagjai úgy sajogtak, amilyent a halála óta nem érzett. Az összes létező porcikája fájt... és ez nem zavarta. Győzelmet arattak, megmentették Fay-t és ráadásul Callum egy, az eddigiéknél klasszisokkal erősebb és menőbb varázslatot használt.

Kell ennél több egy jó küzdelemhez? Nem. Hát akkor az a kommunikációs baki miért történt meg? Imelda valahogy megint befúrta magát az elméjébe. Amióta csak lélekként élt, vagyis inkább tengette életét, soha senki nem hallott ilyesmiről. Ámbár olyanról sem, hogy egy tiszta lélek egymás után két védelmezőt is szolgáljon...

„Szép volt, Akiko!” csukta össze Callum, majd hangosan folytatta – Akiko, vissza!

Antropomorf formában végre kicsit megmozgathatta magát. Ha sokáig marad fegyverként, könnyen elgémberedik egy megterhelő mágia közben. Bár csak a közvetítő szerepét töltötte be a védelmező ereje és a külvilág között, az a mérhetetlen erő úgy hatott rá, mintha áramot vezetett volna.

–Köszí, de nem beszélgethetnék egy kicsit arról az aprócska tényről, hogy egyszerre ketten csacsogtatok a fejemben? – fordult felvont szemöldökkel a Harcosok védelmezője felé.

–Vagy netán arról, hogy a világ kezdete óta te vagy az első, aki védelmezőt cserélt? – vágott vissza a nő – Esetleg, hogy az új pártfogód maga az eltűnt Szélvédelmező?!

–Engem az is érdekelne, hogy lehetek én egyidős veled?

Akiko tényleg választ szeretett volna kapni a kérdéseire, és Callum felvetése is magyarázatot érdemelt volna. Ám ekkor elfojtott, csendes, mégis jól hallható sikoly érte el a fülét. Azon nyomban felkapta a fejét. A zsák a sarokban! Egy másik gyermek!

–Callum!

–Én is hallom.

A védelmező feltápászkodott a padlóról, ahova a lidérc legyőzése után huppant le, és óvatosan a zsák mellé lépett. Megnyugtató, békességet sugárzó, dallamos hangján megkérte

a vászonzsákba zárt alakot, hogy maradjon nyugton egy kicsit, míg kiszabadítja. A gyerek hallgatott rá, így néhány pillanattal később három kíváncsi szempár bámult rá.

Egy kisfiú volt. Ránézésre sem lehetett több hét-nyolc évesnél. Holdvilágképű, sápadt arccskájában mélyen ültek sötét, rettegő szemei. Szegénynek halványlila dunsztosüvege sem volt, hol van vagy, hogy mi történt vele.

Callum segített neki kimászni a zsák száján, így előkerült csíkos pizsamába bújtatott, duci teste. Honnan rabolhatta el a Zsákosember?

–Kik vagytok ti? – kérdezte pöszén. Az első két szemfoga valahol egy párna alatt várhatta a mesebeli fogtündért. Belekapaszkodott Callum nadrágjába, és mélyen annak melegkék szemébe nézett. – Ugye a Zsákosember nem jön vissza értem? Én nem voltam rossz! Én... Én nem...

Sírva fakadt. Akiko eddig bírta tétlenül nézni a jelenetet. Odakúszott a gyermek mellé, és karjába zárta. Nem zavarta, hogy a könnyei eláztatják a blúzát, vagy hogy a szálkás padló felsérti a lábát.

Annak idején sokszor vigyázott a kisebbekre, amikor a felnőttek elmentek dolgozni a földekre. Ha valaki leesett a fáról, leúzta a kezét, vagy összetalálkozott egy rókával az erdő mellett, ő vigasztalta meg. Ismerte a hüppögő kisgyerekek megnyugtatójának minden csínját-bínját. S lám a fiúcska is gyorsan elcsendesedett, ahogy tüsi haját simogatta.

–Elmondod nekem a neved? – kérte kedvesen.

–Owen – motyogta a vállába. Kezdett elzsibbadni a maga alá a húzott lába, de nem mert megmozdulni.

–Gyönyörű név, Owen. Meg tudod mondani, hol laksz? Hogy hol vannak a szüleid?

„Ha még nem vették észre az eltűnését, talán elkerülhető a botrány.”

„Reménykedjünk benne.” biccentett Callum „Most pont az hiányzik a legkevésbé.”

–Nem, de a piactérről hazatalálok – ragyogott fel az arca büszkén. – Hazaviszel?

–Haza, Owen.

A kissrác hazajuttatása közel sem volt egy sétagalopp. A sötét erdőn, ólmos szagú, esőt jelző levegő és egy szótlan védelmező társaságában átvágni nem könnyű menet. A teljes sötétben barangolás egyikük hangulatának sem tett kifejezetten jót.

Owen a félelem súlyától megszabadulva csacsogott. Ha nem fogja a kezét, többször is különböző gödrök fenekén köt ki. Kinézete ellenére gyorsan mozgott, és még gyorsabban járt az agya. Pillanatok alatt levágta, ők bizony nem egyszerű emberek. Gyermeki fejjel is tudta, hogy a papája nem kergethette volna el az a csúnya bácsit. Egész úton arról faggatta, kik ők, és mikor nem kapott választ, találgatni kezdett. Mire a piactértől ő mutatta az utat, már egyenesen angyalnak tartotta őket. Nem járt olyan messze az igazságtól.

A kisfiú háza elé érve síri csöndet és sötétséget találtak. A családi ház gondosan nyírt gyepén elszórva, itt-ott játékok bukkantak elő. Az első emeleti ablak nyitva, de sehol egy lélek, és ami még fontosabb, szirénázó rendőrautók sem.

–Ott a szobám – mutatott a tárva-nyitva hagyott kéttáblás ablakra. – De anyu mindig bezárja az ajtót estére. Hogy megyek be?

Akiko Callum-ra nézett, aki megvonta a vállát. Már mindegy, hisz hallotta harcolni őket. Egy kis ugrálás nem árthat. Így egyetlen ugrással benn termett az aprócska, játékokkal borított, rendetlen, és közben mégis barátságos szobába. Lefektette Owen-t az autókkal borított ágyba, betakargatta, aztán búcsúzóul a lelkére kötötte, hogy egy szót se szóljon a ma estéről a szüleinek. Bár megígérte, tudta ő, hogy reggel első dolga lesz elregélni az egészet. De azzal is tisztában volt, hogy a szülei álomnak vélik majd, vagy nem is hisznek neki egyáltalán.

–Sikerült? – kérdezte Callum, amikor leugrott mellé a kikövezett járdára.

–Alszik, akár a bunda. Menjünk haza mi is! Fay és Chris is vár ránk.

–Akiko, várj! – szólt utána rögtön Imelda.

Kelletlenül ugyan, mégis visszafordult. A nő mozdulatlanul állt a ház előtt. Kezében elegánsan tartotta fegyvereit, mintha küzdelemre készülne. De nem mozdult egy fikarcnyit sem. Csak nézett rájuk rideg tekintetével, mintha elítélné magát a gondolatot is, hogy hazamehessenek egy csata után.

–Igen?

–Kényes helyzetünk ellenére úgy érzem, beszélnünk kell. Példátlan és mindeddig megmagyarázatlan kérdésekbe ütköztünk küldetésünk nyomán. Mindegy, mit gondolsz rólam vagy a tetteimről, és mit mondtál el a Szél védelmezőjének. Ezt nem akaszthatjuk a fogasra, míg kedvünk nem lesz foglalkozni vele.

Akiko nehezen állta meg, hogy nekimenjen. Már megint hergelni akarja? Hogy ő mit gondol?! Meg, hogy mit mondott?! Mintha rajta múlna a nagyrabecsült hírneve! Semmit nem számít az ő véleménye neki. Most is csak azért érdekli, mert túlélte nélküle, és az általa haszontalannak bélyegzett lélek képes volt a világon első lenni valamiben. Pedig nem is az ő érdeme volt. Callum húzta ki a pácból.

A fiúnak viszont pont a válaszokra volt mindennél jobban szüksége. Emlékek és tudás nélkül igyekezett eligazodni egy bonyolult szabályokkal és mágiával tömött világban, mégis tudott mosolyogni, és egy pillanatra sem adta fel. Hát akkor nem rajta fog múlni.

–Legyen, de először Callum kérdéseit vegyük elő! – biccentett végül, és hagyta, hogy az ökölbe szorult keze lecsillapodjon.

Meglepetésére Imelda azonnal belement mind a feltételbe, mind az általuk választott tetőbe a kínosnak ígérkező beszélgetés helyszínéül. Mindketten emlékeztek a néhol mohával fedett helyre a belvárosban. Akiko idehozta Callum-ot a meglepetésszerű kísértetharc előtt. A szép emlékek megnyugtató hatása gyorsan megmutatkozott. Egy harcossal szemben észnél kell lenni.

–Tehát? – fonta karba a kezét, de Imelda helyett a fantasztikus kilátásra szegezte tekintetét.

–Callum, a kérdésed meglepően egyszerű, és nem is értem igazán, miért nem tudsz erről. Egy védelmező ugyanúgy megváltoztathatja kinézetét, mint ahogy módosíthatja fegyverét. Általában fiatal felnőttként jelenünk meg, hisz így könnyebben bíznak meg bennünk a lelkek és a minket látó emberek is – magyarázta Imelda mereven. A száján túl egyetlen izma sem rezdült. – De ezt tudnod illene. Ennyi rejtéllyel a hátad mögött biztos újrakezdted már egy párszor.

–Újrakezdted?

–Mi ez? Újonc fegyverek gyorstalpalója? Ne vegyetek engem palira! Nem most jöttem le a falvédőről! – lángolt fel Imelda szeme a haragtól. Csak nem megsértették a harcosi büszkeségét?

–Ne érts félre! Én nem sokra emlékszem a védelmező léteimből. Tizenhat éve emberként éltem a városban – vallotta be Callum a tarkóját vakarva, miközben csak és kizárólag az alattuk lévő cserepeket nézte.

–Hogy micsoda? – Imelda szája hangtalanul nyílt és csukódott, de gyorsan visszaváltott fapofára – Ilyenről még csak nem is hallottam. Ámbár mit csodálkozom? A ti párosotok több titkot rejteget, mint egy hataloméhes szekta vezetője.

–Válaszokat is kapunk, vagy csak kritikát?

–Akiko, nyugi! – fogta le a kezét Callum, és többet el sem engedte. Amit őszintén nem is bánt.

–Akkor azt hiszem az alapok sem tiszták. A védelmezők nem halhatatlanok, csak öröklétűek. Meghalhatunk, mint bárki más, azzal az aprócska, ám lényeges különbséggel, hogy újraéledünk. Elveszítjük a fegyvereinket és a jogot minden tulajdonunkra. Igazából kezdhethetjük előlről. De az eddig történt számtalan eset egyikénél sem tűntek el emlékek.

–Akkor nem lehet, hogy rásegítettek? – jutott Callum eszébe azonnal. Akiko elmosolyodott egy pillanatra. Kezd beletanulni a védelmezők világába.

–Ez súlyos vád, ámde én sem tudok mást elképzelni. Valaki...

Akiko erre felkapta a fejét. Egyetlen rém, lidérc, szellem vagy más gonosz entitás sem képes erre. A tiszta lelkek meg kvázi képtelenek bármire is a védelmezők nélkül. Akkor... Egy védelmező? De ki lehet az, aki képes beleavatkozni valakinek az emlékeibe? Nem, ki az, aki képes befolyást gyakorolni valaki halálára? Oh, hát persze!

Akiko egyszerre mondta ki Imelda-val azokat a szavakat, amelyekkel oly sok rejtély nyert értelmet, és oly sok bonyodalom került beharangozásra:

–Morana, a Halál védelmezője.

16. FEJEZET – FELLÁNGOLÁS

Callum fülében visszhangot vert a név: Morana. Talán be kellett volna ugrania róla egy réges-régen elfeledett emlékeknek, de semmi. A megfoghatatlan, szürke köd mindent eltakart előle. Csak gyanakvó kíváncsiság burjánzott benne.

–A Halál védelmezője? Hogy védelmezhet a halállal? Ki ő egyáltalán?

Mégis miért létezik valaki ilyen képességekkel? Callum belenézett Akiko sötét szemébe keresve a választ, de semmit sem talált. A leszállt sötétség komor árnyékba burkolta a léleklény arcát. Miért nem szólal meg sem ő, sem Imelda?

–Morana elég... különleges eset. – forgatta meg a törét a sebhelyes védelmező – Sosem közösködik senkivel, és elég ritkán hallani róla bárhol is. Semmiféle rendezvényen nem jelenik meg, nem keres tiszta lelkek sem. Úgy a tizenhatodik század óta ugyanaz a férfi az egyetlen fegyvere.

–Hogy...

–Hogy védelmezhet a halállal? Ezt akartad kérdezni, igaz? – vágott közbe Akiko – előbb-utóbb minden halandó vágyik a megnyugvásra. Ő átkíséri őket, és a gonosz lelkeket sem megszünteti, hanem elveszi tőlük az őket kísértő gondolatokat, amik maradásra bírták őket a halálukkor.

Már megint az emlékek. Megfoghatatlan, elérhetetlen és irányíthatatlan foszlányok a múltunkból, mégis az egész mindenséget jelentik. Callum csak az elmúlt tizenhat és fél évet idézhette fel, pedig ott rejlett benne még néhány évszázadocska. A megtanult képességeinek javát ösztönszerűen használta, és titokban azért imádkozott minden nap, hogy jókor jussanak eszébe, ne pedig későn. Hogyan számolna el a lelkiismeretével, ha egyszer amiatt sérülne meg valaki, mert ő bár rendelkezett a szükséges erővel, mégsem jutott eszébe időben?

–De hogy veheti el valakinek az emlékeit?

–Jaj, Callum! Pont, ahogy te operálsz a széllel. Egy fegyveren keresztül, szabályok és korlátok között – fogta a fejét Akiko. – Ilyet amúgy sem illik kérdezni.

–Bocsánat, nem állt szándékomban megsérteni senkit – vakarta meg a tarkóját.

Imelda összefonta a mellkasa előtt a kezét, rideg tekintetét az övébe fúrta, és csendesen magyarázni kezdett.

–Morana nem egy átlagos védelmező. Még a Lélekrendészet sem szeret összetűzésbe kerülni vele. Sokan félnek tőle a gyengébb védelmezők közül, hisz ő maga a Halálangyala. Évszázadok óta semmiféle kirívó esetről nem hallottam, amihez köze lett volna. – A tör markolatával a mellkasára bökött. – Ha vele van gondod, jobban jársz, ha eltűnsz még néhány évszázadra.

–Ahhoz már késő, nemde? – húzta össze a szemöldökét Akiko – Amióta együtt dolgozunk, elintéztünk egy-két ügyet, és összefutottunk egy lélekrendész párossal. Teljesen kizárt, hogy ne jelentették volna le a főnökeiknek.

Callum kelletlenül, de Akiko-nak adott igazat. Ha kicsit is hasonlít az emberek világra ez az egész, már az egész intézmény tud mindent. Hogy nem gondolt erre eddig? Talán mert eddig semmilyen következmény nem érte utol.

–Most sem értem, miért tett volna ilyet velem. Mit ártottam én neki?

–Erre egyedül te adhatnál választ. Vagy maximum Morana, de ha ő volt, ez esze ágában sincs – sóhajtott Akiko, miközben hátradobta a haját – A legjobb esélyünk az, ha meg tudjuk lépni. Menjünk el hozzá addig, míg nem értesül a visszatéréséről.

–Megőrültél? Önszántadból sodornád bele a veszélybe?

Akiko keze ökölbe szorult, ám amikor már éppen visszavágott volna, éles, rikácsoló szirénaszó szakította félbe. Alattuk az utcán eszeveszett sebességgel elszáguldott egy hangosan visító, villogó szirénázó tűzoltóautó. Aztán még egy. Majd még egy. Összesen ötöt számolt össze. Az északi városrészbe tartottak.

–Mekkora tűzhöz kell ennyi tűzoltóegység?

–Amonnan mentők is érkeznek – mutatott előre Imelda. – Gondolom, kigyulladt egy gyár vagy egy nagyobb épület. Nem a mi feladatunk ezzel foglalkozni.

Callum összehúzta a szemét. Igyekezett minél messzebb ellátni rásegítve a védelmezők amúgy is éles érzékelésére. Ott! A tűz a park túloldalán tombolt. Nem látta jól az éles fények miatt, de legalább egy egész tömbház lángban állt. A környéken a házak kis híján összeértek. Ennél rosszabb helyen nem is gyulladhatott volna ki lakóépület.

–Segítenünk kell.

–Mi? Miért? – kapta felé a fejét a harcos védelmező értetlenül.

–Mi az, hogy miért? Azok ott lakóházak! – mutatott a tűz irányába – Emberek élnek benne. Ráadásul sűrű beépítettségnek köszönhetően akár a teljes városnegyed is egy az egyben megsemmisülhet.

–Ami dolgunk védelmezőként, hogy a gonosz entitásokat távol tartsuk

–Ilyen erős tűz mellett a tűzoltók sem lesznek sokáig tűzállóak.

–Köszí, Akiko. Akkor menjünk!

–Vá...

–Jöjj, Akiko!

A léleklány azonnal megvalósította elképzelését, és az aznap éjszaka már egyszer használt éles fémmel bordázott legyezővé alakult. Fogalma sem volt, hogyan olthat tüzet, ám azt érezte, hogy segítenie kell. Mindegy, hogyan. Valahogyan.

Tetőről tetőre, fáról fára és villanypóznáról villanypóznára ugorva egész gyorsan elérték a katasztrófa helyszínét. A tűzoltóautók, két mentő, sőt még néhány rendőr is nyüzsgött a lángoló épület körül. Kordonnal elkerítették a környéket, hogy az aggodalmaskodó, netalántán hőskomplexusos báméskodók se önmagukat, se mást ne sodorhassanak veszélybe.

Csakhogy a tüzet nem fékezheték meg ilyen könnyedén. Lassanként a szenesedő épület jobbán álló ház is lángra kapott. A szervezett káoszról itt-ott hangosan elkiáltott parancsok hangzottak fel.

Mindennek füst szaga volt, a kormos felhők ott lebegtek a fejük felett, és már onnan is érezte az égő épületekből áradó elképesztő hőt. Majd leolvadt róla a felsője, akárha nyáron nyakabátban ment volna sétálni.

“És most, nagyokos?” csendült fel a fejében Akiko nem kicsit frusztrált hangja “Hogy mérs el mellettük? Az emberek látnak téged! Nem rohanhatsz be csak úgy! Meg amúgy is! Rémlik, hogy nem vagy halhatatlan?”

“Eddig még mindig megúsztuk, nem? Most is kitalálunk valamit.”

Igyekezett pozitívan gondolkozni, de igazából eddigre már elbizonytalanodott a saját ötletében is. Nincs tűzoltóból, nem tűzálló, és amúgy is van elég baja. Ráadás képp Fay és Chris is otthon vártak rájuk. Te szentséges! A mama vajon mit gondol, hol van? Hogyan segíthetne itt, ha bemenni is képtelen?

“Nehogy nekem most bizonytalanodj el! Létezik megoldás. Ez csak tűz! Jó... Féktelen, forró és meglehetősen büdös füstű, de attól még csak tűz. Nincs akarata, amivel ártani akarna neked. Ha Morana-val is szembe szálltál anno, nem riadhatsz meg ettől sem.”

“Az csak egy feltételezés egy feltételezésből kiindulva.” csóválta meg a fejét “De ettől még bemegyünk, ha velem tartasz.”

“Veled hát, te barom. Csak eszelj ki egy tervet.”

Bumm! Reccs! Az először kigyulladt épület recsegve-ropogva omlani kezdett, és a homlokzatának egy darabja le is zuhant. Nem maradt sok idejük. Ha az épület leomlik... Sokan halnak meg. Képtelenség, hogy időben kiürítsék a környéket.

Gondolkozz! Mit magyarázott a tanárnő kémia órán tavaly? Tanultak a tűzvédelemről, tűzgyújtásról és miegymásról. Tisztán megemlékezett arra a napra. Aznap esett le az első hó abban az évben, plusz még szélvihar is volt. A harmadik óra után haza is küldték őket ideiglenes igazgatói döntés alapján hószünetre. Az osztálytársainak fele, vagyis azok, akitek nem fuvaroztak a szüleik, alig jutottak haza. Csoda, ha nem sok maradt meg?

“Kizárt, hogy beszervezzünk egy védelmezőt, aki mondjuk a vízzel bír?”

“Ha jól tudom, valahol Atlantisz körül a legkönnyebb belefutni.”

“Atlantisz?! Oké, ezt még később megbeszéljük, de akkor más meg...” - beugrott neki egy eset, amit még a nagyokos Chris mesélt évekkorábban “Oh, hát persze!”

Elrugaskodott a háztető széléről, és az égő területet elkerülve az épületek hátába került. Jóval kevesebb tűzoltó dolgozott itt, viszont az egyik segítőkész szél pont errefelé sodorta a füst javát. Callum kifejezett kérésére néhány társával azonban gyorsan elterelték az útból.

Eltakarta az arcát, és egyetlen hatalmas ugrással bent termett a lángok között a hőtől kirobbant ablakon keresztül. Azonnal megcsapta a lángokból áradó elképesztő hő, szinte égette a bőrét. Még hálás is volt, hogy csak szinte. Elszívta minden levegőt a környezetükből,

így alig kapott levegőt. Egy lépcsőházi fordulóban állt, ezt érzékelte, bár látni nem sokat látott.

“Khh... Öhm, Callum... Megtennéd, hogy csipkeded magad? Most lényegében éppen egy pengékre kifeszített vászondarab vagyok. Kicsit nagyon gyúlékony.”

Callum terve messze volt a bonyolulttól. Chris azt mesélte egyszer, hogy ha egy égő szobából kiszívnának minden levegőt, akkor a tűz is kialudna, hisz nem lenni mi táplálja a lángokat. A levegőt pedig a széllal eltűntetheti. Kicsit több erőbefektetéssel talán a teljes tüzet megszüntetve vele, de minimum lecsökkentve az oltandó terület nagyságát.

Felemelte Akiko-t, majd behunyta a szemét, és erősen a feladatra összpontosított. Ezúttal nem akart eltűntetni semmit, és nem is tornádót kellett idézni. Egy irányíthatatlan elemi katasztrófa bőven elég ide. Fel-le mozgatta a harcilegyezőt, aztán elkezdte ferdén is. Jobbra és balra, fentről le, letről föl, majd egy hatalmas kendülettel ki a korábban bejáratként szolgáló ablakkereten. Fokozatosan minden levegőt kiszorított az épületből, és nem hagyta visszaáramolni azt. Egyedül maga körül hagyott egy kicsit, mert megfulladni azért nem szeretett volna.

“Ez elképesztő! Nem tudtam, hogy te ilyen okos vagy.”

“Nagyon vicces. Inkább segíts. Az alsó szintek már nem égnek, de a tető túl sok oxigént kap.”

“Callum, ez a szerkezet egy pillanat alatt beomlik, ha rászakad a tető.” komolyodott meg Akiko hangja. “Igyekeznünk kell!”

Amilyen gyorsan csak tudott, óvatosan lépkedve felrohant a legfelső emeletre. Ide már beszűrődtek a ropogáson át a tűzoltóság evakuálásának hangjait. Mentették a menthető azzal, hogy az embereket minél messzebb terelték.

Callum megtörölte izzadságtól gyöngyöző homlokát, és ismét nekilátott. Körülötte a padlás és a tető teljes faszerkezetén tombolt a tűz. Mindenhol fekete, elszenesedett darabkék, és égő gerendák... Nem kellett mérnöknek lenni, hogy felismerje a veszélyt

Csak hogy ezúttal valami balul sült el. Felette az egyik tartógerenda megadta magát, és egy égtelen reccsenés kíséretében pont felé zuhant. Reflexből felkapta a kezét és ugrott, hogy védje magát. Csak éppen arra nem gondolt hirtelenjében, hogy Akiko-t a kezében tartja. Kis

16. fejezet – Fellángolás

figyelmetlenség, nagy baj. A lángoló gerenda kiütötte a léleklányt a kezéből, és vele együtt keresztülzuhant a padlón.

–Akikoooo!

17. FEJEZET – ÉGETŐ PROBLÉMÁK

Akiko tehetetlenül zuhant lefelé. A gerenda kiszorította belőle a szusz, és az újabb levegővételkor semmi sem jutott a tüdejébe. Hova tűnt a levegő? Miért nem érez semmit?

–Akiko, vissza! – zengett fentről a kétségbeesett kiáltás.

Akarva-akaratlanul azon nyomban engedelmeskedett a parancsnak. Végre önmagától is megmozdulhatott. Csakhogy az önálló mozgás magával hozott valami mást is: a fájdalmat. A jobb karja a gerenda alá szorult, minek következtében egyszerre fáj, égett és zsibbadt.

–Hogy az a szentséges... – visított fel. Hiába rángatta, meg sem tudta mozdítani.

–Akiko, minden rendben? – kiáltott le Callum – Mindjárt lemegyek oda.

–Kutya bajom... Csak egy átkozott fadarab lapítja ki a kezem... – sóhajtott fájdalmasan.

Bár Callum aggódott érte, az igazi felnőtt viselkedést messze elkerülte. Sem a teste, sem az elméje nem volt több tizenhatnál. Csak a lelke mutatta valódi korát. Vidám, fiatalos, mégis jó időben és jó helyen cselekvő maradt. Mindig tudta, mit mondjon, ha hatást akart elérni. Akár egy rafinált nagypapa..., aki Ádám és Éva idején született. Van, amit két-három emberöltő alatt sem lehet megszokni rendesen.

A védelmező megjelent felette a beszakadt padló szálkás, parázslóan izzó hasadéknál. Sápadt arcán, amit a kirobbant ablakokon beáramló hajnali fényben csak tovább fokozott fekete haja, aggodalmas rémület ült. Mire készülhet? Ugye nem?

De. Callum behajlította a térdét, és egy kicsit sem elegáns és még inkább bizonytalan ugrással Akiko mellett landolt. Ő ijedtében felsikkantani is elfelejtett. Mi lett volna, ha a meggyengült szerkezetű padló beszakad alattuk, és tovább zuhannak?

–Magasságos védelmező! Callum, használd a fejed!

–Most akkor segítsek vagy ne? – kérdezte a fiú felvont szemöldökkel.

Akiko arca grimaszba torzult, ahogy Callum lassan felemelte a gerendát. Behunyta a szemét, és annak érdekében, hogy ne sikoltozzon, elkezdte dúdolni a kedvenc altatóját.

–Kicsi csillag fenn az égen//tudom, figyelsz rám, óvod fényem//édesanyám elringat//vigaszt nyújt az éjszaka.

–Húha, ez azért elég ronda...

–Ezt hogy érted? – kérdezte, és kinyitotta a szemét.

Eddig is érezte, ahogy lüktet és dagad az alkarja, de amint meglátta a deformálódott, bedagadt, ellilult valamit a keze helyén, azon nyomban kidobta a taccsot. Kár volt aznap palacsintát enni.

Callum segítőkészen fogta és simogatta a haját, amíg végzett. Az épebb, bár karcolásoktól és horzsolásoktól egyáltalán nem mentes kezével letörölte szája sarkáról a nyomokat, majd óvatosan felegyenesedett ültében. A keze abszolút nem engedelmeskedett akaratának. Meg sem tudta mozdítani, ennek ellenére mégis irgalmatlanul fáj. Sziszegve, túrva a fájdalmat az ölébe húzta. Először el innen, mielőtt az emberek a behatolás mellett döntenek, és benntalálnak egy totálisan sértetlen fiút az épületben.

–Mehetünk?

–Ez kérdés? Kórházban a he...

–Kórházban? Hogy látnának el valakit, akit nem is látnak vagy hallanak? Callum... – óvatosan lefejtette magáról a megégett blúzát, és a fiú segítségével felkötötte a karját – Otthon megoldjuk.

–De...

A fenébe, hogy ilyen akadékoskodó! Akiko sejtett egy megoldást a bajaira, amit végiggondolni már nem futotta, de idejük sem sok maradt. Ideje felszívódni, ahogy azt illik. Ha kell, hát keményebb eszközökhöz folyamodik!

–Callum, mindjárt itt a hajnalhasadás, és otthon hárman is várnak rád. Szerintem bőven elég szívbajt okoztunk mindenkinek az elmúlt hetekben. Ne húzd az időt!

Ez hatott. A védelmező cselekedett. Csakhogy nem úgy, ahogy ő azt szeretete volna. Heves tiltakozása ellenére felkapta, mint vőlegény a menyasszonyát, és ahogy jöttek, úgy távoztak is.

Akiko a távolodó, villódzó fényeket figyelve dőlt a fiú mellkasának. Szédült a fel- és leugrálástól, de semmi esetre sem akarta „lerókázni” szegényt. Mélyeket lélegezve lehunyta a szemét, és elaludt.

–Szerinted rendben lesz? – szűrődött be egy meleg férfihang az álom hasadozó szövetébe.

Akiko nem akart felébredni, mert félt a fájdalomtól. Súlyos sérülést szenvedett, és azért sajna egy fegyver felturbózott gyógyulási képességei sem mindenhatóak. Beborzongott a gondolatba, hogy az ügyesebbik keze megbénulhat. Ha használhatatlanná válik, és kidobják... Nem! Azt sem élné túl még egyszer. Annyi mázlija neki ugyan nincs. Ám onnan már nem volt visszaút.

–Csak remélni merem – sóhajtott Callum hangja valahol felette. – Adtam neki érzéstelenítőt, de az csak ideig-óráig tolja el a gondot. Bárcsak látnád! Vagy is...inkább nem. Ezt visszavonom.

–Én láttam! Csúnya! Nagy padlizsán lett a keze!

–Fay, menj vissza a nappaliba! Nézd a filmet, amit elindítottam!

Csatt! Az ajtó becsapódott, és ő ebből már tudta, Callum szobájában vannak. Ezek szerint az első hang Chris-hez tartozott. Hogyhogy még itt van? Mennyi az idő?

–Az alapján, amit elmondtál a sing- és orsócsontja is ripityára tört, a bőre pedig harmadfokú égést szenvedett. Ennek ellenére mégis elkezdett gyógyulni, ráadásul az emberinél jóval gyorsabban.

–Akkor nem reménytelen, hogy rendbe jön, ugye?

–Komolyan engem kérdezel? Te vagy a védelmező, vagy mi a fészkes fekete fene.

Akiko hunyorogva pislogott. A mennyezeti nagylámpa egyenesen a szemébe világított, minek következtében alig látott bármit. Ahogy a szeme hozzászokott a fényviszonyokhoz, meglátta a felette társalgó fiúkat.

–Ezzel kapcsolatban...

–Akiko! Hála az égnek, hogy felébredtél! – segítette fel Callum – Hogy érzed magad?

–Hülye kérdés. Mint, akit maga alá temetett a beomló tető – bosszankodott. – Inkább gyógyíts meg!

–Hogy mit csináljak? – tátotta el a száját a fiú. Akiko csak azért nem pofozta fel, mert megnyugtató cseresznyevirág illata belengte az egész szobát.

–A hipotézisem szerint...

–A... Mid?

–Hipotézis! – csattant fel – Vagyis elmélet. Szóval, szerintem a szél, amit irányítasz nem csak pusztításra képes. Ezt ellensúlyozva tudnia kell gyógyítani is, nem? Így marad meg a világ rendje, amit őrzöl.

Callum a tarkóját vakarva gondolkozott egy ideig, majd bólintott.

Már csak egy kérdés maradt: hogyan? Milyen módon gyógyíthatná meg a fegyverét mágia által, ha egyszer rajta keresztül kapcsolhatja azt a világhoz? Itt nem játszik az a szintű energiahullám, ami a fegyverré válásakor keletkezett. Meg azzal amúgy sem lehetne gyógyítani. Túl erőszakos hozzá. De...

–Az elhívás! – mondta ki egyszerre Callum-mal.

–Milyen elhívás? – kapkodta a fejét Chris.

A védelmező elmagyarázta a szituációt, majd behívta Fay-t a szobába. A kicsi lány értelmes tekintettel végighallgatta a minimonológót a helyzet súlyosságáról... Egész addig, míg a lassanként visszatérő fájdalomtól elveszítve türelmét, közbe nem vágott.

–A lényege az lenne, hogy Callum téged is fegyverévé fogadhat. Ezzel persze vállalod azt, hogy örökké a közelében maradsz, vigyázol rá, és feltétlen bizalommal szolgálod – jól emlékezett rá, hogy anno neki senki nem mondta el a szerződés apróbetűs részét.

–Viszont így segíthetsz Akiko-nak! – világított rá a legpozitívabb oldalára a védelmező. Megfogta a lányka kicsi kezét, és a szemébe nézett – Segítesz nekünk?

Faylinn elhúzta a kezét Callum-tól, majd keserű grimasszal az arcán az ajtóig hátrált. Kerek, viharszürke szemeinek csillogását elhomályosították a könnyek. Hatalmas cseppekben lepergett az arcán, amiket pulcsijának ujjával próbált eltüntetni, ám csak elkennie sikerült.

–Mi a baj, Fay? – pattant mellé azonnal Akiko. Nem törődött a mozdulatai által okozott fájdalommal vagy szédüléssel. – Nem muszáj, ha nem szeretnéd! Senki nem kötelez rá téged.

–Nem! – sikította a kislány sírva – Én...én...én szeretnék segíteni, de nem lehet.

Akiko értetlenül nézett fel Callum-ra. Mégis mi akadályozza meg benne? Ő nem tudott olyan tényezőről, ami ellehetetlenítette volna. Adott volt egy tiszta lélek, egy védelmező, és együttműködni is tudtak. Akkor meg? Talán túl nagy nyomást gyakoroltak rá? Végére is Fay valójában csak egy kislány, aki nemrég csöppent csak bele ebbe az egészbe.

Bal karjával átölelte, és magához szorította. Kedvesen megsimogatta a fejét, és letörölte a könnyeit. Akárhány évtized telik is el, a gyermekek nem sokat változnak. Ugyanúgy vágnak egy idősebbre vagy egy felnőttre, akire támaszkodhatnak.

–Miért nem lehet, tündérmé? –

–Mivel már tartozik egy védelmezőhöz – válaszolt helyette egy rekedt hang az ablak felől.

Mind a négyen egyszerre kapták oda a fejüket. A nyitott ablakban – mikor nyitották ki egyáltalán? – egy magas, ezüstös hajú, ráncos arcú nő ült. Szigorú arcáról egyetlen érzelmet sem lehetett leolvasni, viszont a ruhája annál többet mondott el róla. Fekete bársonyból varrt ruhája alaktalan volt, akár egy zsák. Vagy egy lepel. A Kaszás halottileple.

–Morana, ha nem tévedek. – állt Faylinn elé, elrejtve őt a nő szeme elől.

–Morana?! A Halál védelmezője? – kapkodta a fejét Callum.

–Érdekes. Szóval tényleg nem emlékszel rám.

Morana felállt, és kihúzta magát. Magasabb volt még az értetlen rémületben ácsorgó Chris-nél is. Leginkább egy középkori, rideg főúriasszonyságra hajazott. Nem lépett közelebb, de onnan is bőven elég fenyegetést jelentett.

–M-minek köszönhetjük látogatásodat?

–A fegyveremért jöttem. – mutatott hosszú, csontos ujjával az Akiko lábát ölelő Faylinn-re.

18. FEJEZET – ÉLETRE HÍV

Callum először azt hitte, egyszerűen csak rosszul hallott. Nagyon nem akarta elfogadni a Halál védelmezőjének állítását. Talán, mivel tudat alatt pontosan tudta, milyen következményekkel járna ez.

Fay-re pillantott, és kérdőn felvonta a szemöldökét. Magában imádkozott, hogy a kislány heves fejrázással reagáljon. Ám a miniatűr léleklány a fájdalmasan pislogó Akiko lába mögé rejtette kerek arcocskáját. Nem volt hajlandó a szemébe nézni.

–Faylinn, ne akarj felhúzni! Gyere szépen ide! – intett Morana feszült arccal.

–Muszáj? – hüppögött, és erősen megmarkolta a léleklány szoknyáját – Nem maradhatok még egy kicsit?

Callum Akiko-ra pillantott, ám amaz a karját dajkálva nézett Fay-ről Morana-ra, azután vissza. Pontosan olyan zavarodottnak látszott, amilyennek ő érezte magát. Hogy lehetett az az ártatlan kinézetű, aranyos lányka egy megkeseredett vénasszony társa? Miért jött velük aznap, ha volt hová mennie? Tudnia kellett a tiszta lelkek, védelmezők és egyéb entitások kapcsolatáról, ha szerződést kötött valakivel... Ugye? Vajon Morana átverte vagy tudta, mit csinál?

–Ne zavarod tovább őket. A feladatod elvégezted, ideje hazamenni.

A vénasszony nem látszott túlságosan türelmes típusnak. A ki nem nyújtott keze gyors ütemet vert vézna combján. Ezzel a feltehetően tudatlan mozdulattal felhívta a figyelmet a ruhájára. Ki venne fel önszántából fekete zsákot? Nem követte a divatot, de azért az igényességet elvárt az emberektől.

–Milyen feladatot?

–Callum, mi folyik itt? – kérdezte Chris suttogva. Amilyen gyorsan és észrevétlenül csak tudta, leintette. Meg ne merjen szólalni! Nem a legjobb ötlet felhívni egy előre a Halál figyelmét.

–Morana mama azt szerette volna, ha... – motyogta a léleklányka, miközben megragadta a mozdulatlan Akiko ép kezét.

–Faylinn!

–...ha segítek neki utána járni egy csúnya bácsinak, aki kémkedett utána. Azt hittem, gonoszok vagytok, ezért sírtam akkor. Nem akartam hozzátok jönni. De ti kedvesek voltatok velem, vigyáztatok rám és utánam jöttetek, amikor elrabolt a lidérc.

Callum meghatódott a kislány éréseit hallgatva, ám többé nem tudott feltétel nélkül megbízni benne. Sajgott a szíve az árulás fájdalmas voltától, hiába sejtette, hogy kényszerítették rá. Habár nem ismerte túl jól mindezidáig hitte, hogy jó és tiszta. Még a nevében is benne van: tiszta lélek, és tündér... Hogy szúrhat hátba valaki ilyen nevek mellett?

–Semmi baj, Fay! Nem a te hibád. – guggolt le mellé Akiko. Sötét szemében könnyek csillogtak, de a szája hamiskás mosolyra állt. Callum nem tudta eldönteni, az árulás vagy a sérülései fájnak-e neki jobban. – Nem te tehetsz róla.

–Érdekes fegyvered van, Szél védelmezője. Melyik lélek tudna ekkora bűnt ilyen gyorsan elengedni? Csak nem elmebeteg?

–Ne merészelj így beszélni róla! – mordult fel azon nyomban, mire odakinn a szelek megéreztek fellángoló haragját, és az ablaktáblát zörgetve besüvítettek a szobába. Megcibálták a nő hosszú, ősz haját, és a parancsait lesve búgtak körbe-körbe.

–Ugyan-ugyan. Semmi szükség az erőszakra. Csak adjátok vissza a fegyverem, és már itt sem vagyunk. Ma nincs veletek dolgom.

Callum egy szót sem értett abból, mi folyik körülötte, hiába volt a részese. Egyik cselekedet követte a másikat, de az összefüggést egyszerűen nem látta meg közöttük. Ettől pedig alaposan megfájdult a feje.

–Faylinn!

–Távozz, ki egykor értem jöttél! – emelte fel a hangját Fay, mire Akiko megdermedt – Engedj el, s ne tarts rám többé igényt! Fegyver voltam egykor, de többé nem szolgállok téged! Mit összekötöttél, én szétválasztom, és visszavonhatatlanul távozom! Menj, Halál védelmezője, s járd saját utadat!

Belehasított a felismerés: ő valahol már találkozott ezzel a szöveggel! De, hogy hol, azt már nem volt ideje kigondolni. A kislány teátrális minibeszedének nyomán sötétszürke betűk villantak fel a lélek és Morana között. A Faylinn név a szeme előtt hullott darabokra. Belül

érezte, tudta, ez pontosan az ellentettje annak, ami közte és Akiko között történt az erdőben. Bármilyen is volt ez, elszakított egy örökre szólónak szánt köteléket.

A Halál védelmezőjének kicserepesedett szája, és pillanatra elnyílt, majd némán becsukódott. Felemelte a fejét, és bármiféle kérdés vagy akár egyetlen szó kimondása nélkül távozott a tárva hagyott ablakon keresztül. Amúgy az mikor lett kinyitva?

Faylinn térdre esett, és abban a pillanatban már el is törött a mécses. Callum soha azelőtt nem hallott olyan szívszaggató, keserves, vigasztalhatatlan zokogást. Majd' belehalt csak abba, hogy hallgatta. Akiko némán igyekezett megvigasztalni pusztán a jelenlétével és kedves simogatásával, de ő látta rajta, hogy a korábbi események rá is nagy hatással voltak. Érezte, hogy a prózai tettek mögött több volt, mint aminek ő látta.

–Callum, mi történik? – kérdezte az ágy mellett szobormereven álldogáló Chris suttogva.

–Morana itt járt.

–Az nekem is leesett. Ezek szerint elment?

–El... Bár azt hiszem, súlyos árat fizettünk érte.

–Ezt hogy kell érteni? Amúgy... Ki sír? Mondd, hogy nem én kezdek megbolondulni!

Akiko lefagyott két simogatás között. Chris élőként hallja a sírást? Felvázolta neki a helyzetet úgy dióhéjban. Fay önszántából elhagyta a Halál védelmezőjét, és halálraítélt lélekké vált, amilyen Akiko volt a találkozásuk idején. Oh, hát persze!

–Akkor most már felfogadhatom én fegyveremnek? – fordult a két léleklány felé reménykedve.

–Ez rajtam nem múlik – vont a vállát. Próbálta elrejteni a grimaszát, de Callum jól ismerte az ilyet. Chris is folyton ezt csinálta a kisebb kaliberű sportsérüléseinél. A viláért nem árulta volna el, hogy fáj valamije. Nem akarta, hogy azt higgyék, nem képes tovább dolgozni. – Ez kettőtökön áll vagy bukik.

–Hé, Callum! Ne hagyj már figyelmen kívül! Faylinn-t hallottam?

–Igen! – csattant fel Akiko, amit ő kelleetlenül közvetített is – Az elszakadás lelki és testi fájdalma akkora, amit én sem tudtam egykönnyen elviselni, ő meg egy kisgyermek. Ennél nagyobb sokknak ki sem lehetett volna tenni őt.

–N-n-nem – törölte meg a szemét Fay, és elmosolyodott. – Jól vagyok. Morana nem volt jó védelmezőm. Az én döntésem volt, amit tettem. Én Callum-ot akarom szolgálni. Azt akarom, hogy te legyél a nővérem, és az a fiú ne lehessen a bátyám!

Callum szívét megmelengették Fay kedves szavai. Bátor tettet hajtott végre. Már emlékezett rá, mi volt ez. Az elhívásnak köszönhetően védelmezők és tiszta lelkek köthettek szerződést egymással. Előnyök és hátrányok is voltak, de évezredek óta tökéletesen működött a kapcsolat. Ám a hőn áhított egyensúlynak köszönhetően létezett ennek az ellentéte is. Az elszakítást mindkét fél végezheti, és örökre eltörli azt, amit az elhívás létrehozott. A súlyos szavak után már nincs visszaút.

A léleklányka olyan határozottan cselekedett, amilyennel kevés felnőtt tudott volna cselekedni. Mégis mekkora terhet hordozott? Mit művelt az a nő vele? Kémkedésre és árulásra kényszerítette! Ki képes ilyen rettenetre?!

–Callum? Callum! Itt vagy velünk? – legyezett Akiko az arca előtt, amitől hátrahőkölt.

–Jaj! Ne ijesztgess! Hát nem rémüldözünk mi eleget amúgy is?

–Úgy tűnik, nem. – csóválta a fejét kacagva – Ha úgy lenne, talán nem ábrándoznál ilyen felelőtlen módon.

Hátrább lépett, és törökülésben letelepedett a szőnyegre. A szobáját a kislány elrablása óta sem tudta rendbe szedni. Az ágyat is csak félig takarították le, amikor hajnalban visszatért Akiko-val. Bár Chris nem látta a léleklány állapotát, elhitte, amit ő regélt erről. Mindenben segített.

Valami elképesztő és hihetetlen szerencsével a nagymamáját is sikerült megnyugtatniuk. Szegény egész éjjel aggódott Callum miatt. Le sem feküdt, míg haza nem ért. Szombat lévén elhitte, hogy Chris egy közös projekt miatt alszik ott, és ő pedig az ehhez szükséges anyagok beszerzése miatt kevergett a városban egész végig. Gyér magyarázat volt, de bevált. Talán, mert a nagyija is abban bízott, hogy ez az igazság. Nem keresett mást. Megbízott benne, ő pedig csúnyán átverte. Hiába tudta, a saját biztonsága érdekében teszi, attól még fájt.

–Callum?

–Mi az, Fay?

Az aprócska, felpuffadt arcú, szipogó lányka Akiko ujjait szorítva, fejét lehajtva állt meg előtte. Mély levegőt vett, mint a felkészült diák, aki egy szuszra szeretné elhadarni feletét megszakítások nélkül, majd nekikezdett.

–L-lehetek a fegyvered?

Callum felnézett Akiko-ra. A léleklány bizakodó mosollyal nyugtázta Faylinn kérését. Ő nem bánta. Sosem hagyott volna magára egy gyermeket, s ítélte volna ezzel halálra, de ez a konkrét gyerek megbízatásból beépült közéjük és kémkedett utánuk. Tényleg megbízhatnak benne? Egész eddig szívesen befogadta volna, de most, hogy ténylegesen lehetősége nyílt rá, elbizonytalanodott.

Nem! Kényszerítették erre. Akiko elmondása és a saját, szita szinten lyukacsos emlékei nyomán tudta, ha a védelmező parancsol, a fegyver nem sokat tehet ellene. Próbálkozhat, ám az kemény következményekkel járna. Márpedig az a nő ránézésre sem bocsátott volna meg neki egykönnyen.

–Tiszta lélek, ki egykor embernek születél! Szolgálatot ígértél nekem, a Szél védelmezőjének! Megvédjük mindazt, ki magát megvédeni képtelen, és közösen harcolunk! – felállt, és határozottan maga elé nyújtotta a kezét. Nem ugyan az, mint Akiko esetében, de hasonló. Komolyabb bárminél, amit rövidnek hitt élete során valaha tett. – Míg a Nap melegíti a földet, és a világ véget nem ér, én el nem hagylak téged. Jöjj, Faylinn!

A levegőben kékeslila betűk villantak fel, és lassan kirajzolódott a neve. A kislány csillogó, áhítattal teli szemmel rátekintett, és válaszolt.

–Megyek!

19. FEJEZET – CSODÁK

Akiko egyszerre érzett megkönnyebbülést, boldogságot és irigységet. Egész érzelmi vihar dúlt benne. Örült, hogy Fay-t oly sok kínlódás után végre ismét biztonságban tudhatta. De közben rettenetesen zavarta, hogy az a biztonság, az pont Callum oldalán kell legyen.

Csakhogy a vegyes érzelmek sora itt sem ért véget. Az a tündéri pici lány egész különleges saját alakot vett fel fegyverként. A védelmező és ő egy percig némán bámultak maguk elé lesokkolva.

– Egy bárd? Komolyan? – engedte le sérült kezét. A fegyver díszes, élénk magenta nyelét cirkalmas díszítés borította, az fémes csillogású pengéje pedig élesebbnek tűnt bármilyen alaknál, amit ő valaha felvett.

– Jobb kérdésem van! Miért pont rózsaszín? – rökönödött meg a fiú, aztán megrázta a fejét, és összehúzta a szemöldökét.

Ez volt az a pillanat, amikor az örületes helyzet ellenére vagy éppen amiatt Chris elröhögte magát. Jobbra-balra dőlt az ágyon, és egyre csak azt hajtogatta, „rózsaszín bárd, ez állati”. Pont olyan használhatatlan volt, mint eddig bármikor. Lehet, hogy élsportoló és osztályelső, de attól még mindig csak egy gyermek. Hozzájuk képest meg pláne az.

“Fay, minden rendben?”

“Azt hiszem. Majdnem akkora maradtam, mint az eredeti formámban! Nem hittem volna...” kezdett csacsogni a kislány lelkesen.

Na, de Akiko miért volt fültanúja ennek a beszélgetésnek? Hisz nem neki szólt! Akkor meg? Imelda tudott a sok fegyver közül eggyel vagy egy kisebb csoporttal külön is „tárgyalni”, ahogy ő nevezte. Szóval Callum is képes kellene, hogy legyen ugyanerre... Akkor ők nem is tudnak róla, hogy ő hall mindent?

“Üdv a Szél védelmezőjének fegyverraktárában!” üzenté mentálisan.

“Akiko?!” kiáltottak fel egyszerre.

“Igen, én is pont ilyen meglepett voltam. Callum, szerintem itt a lehetőség egy újabb képesség ismételt elsajátítására.” nevetett. Kezdett megint rettenetesen fájni az összeégett,

nagy valószínűséggel törött karja, de nem akart pánikot kelteni. Aznapra, sőt arra a hétre is bőven elég izgalmat éltek már meg. Igazából kezdett hozzászokni a változó erősségű fájdalomhullámokhoz. Nem hal bele, csak rém kellemetlen, és baromi fájdalmas. “Elméletileg képes vagy elkülönítve is kommunikálni velünk.”

“Az most hulla mindegy. Minek akarnálak elkülöníteni titeket egymástól?”

“Azt ne! Együtt jó, együtt biztonságos!” riadt meg a Tündér “Akkor történnek a rossz dolgok!”

Akiko a bárdra pillantott. Semmiféle érzelem nem látszódott rajta, de ő érezte, ő tudta, hogy fél. Nagyon megviselte az elrablása és a kényszerítés is. A kis szoba rendetlenségének tetején állva könnyedén vissza tudott emlékezni arra a másodpercre, amikor fellépett benne a bizonyosság. Azt a baljós, halálfélelmet hordozó megérzést utoljára azon a bizonyos napon érezte utoljára. Akkor is pontosan tudta, meg fog halni. Megfogadta, ha ilyen érzése lesz még egyszer a jövőben, nem fogja hagyni, hogy jogossá váljon.

“Ne félj, többé nem eshet semmi bajod. Mi vagyunk a legjobb csapat.” igyekezett lelket önteni az újdonsült fegyverbe.

“Bizony-bizony. Úgy legyen! – biccentett Callum – Most pedig kipróbálunk valami újat. Akiko megsérült. Mit szólnál, ha segítenénk neki meggyógyulni?”

Hogy micsoda? Akiko azt hitte, ez a terv, vagy még inkább ötlet már totálisan feledésbe merült. De Callum emlékezett rá. Oly sok mindennel ellentétben ez megmaradt benne. Az aprócska gesztus, amit a fiú talán észre sem vett, megmelengette a szívét. Imelda nem törődött azzal, ha a fegyverei közül valaki megsebesült. Még az életveszélyeseknél is kétszer megfontolta, segítsen-e. A sebhelyek a Harcosok védelmezőjének szemében egy kemény küzdelem babérkoszorúi voltak.

Callum némi erőlködést követően felemelte a bárdot, és a szokatlan fegyvert egész magabiztosan tartva hallgatta végig az ismertetőjét a gyógyításról. Kicsit... Jó, nagyon félt attól, hogy nem válik be. Minden erre vonatkozó ismerete abból a három alkalomból származott, amikor Imelda segített a társain. Márpedig ők ketten mondhatni ég és föld voltak egymáshoz képest. De más lehetőség híján ez maradt az egyetlen esélyük.

„Mehet?”

„Mehet!”

Kérlek, működj! Kérlek, működj! Kérlek, működj! Akiko összeszorított ököllel, behunyt szemmel, és reménnyel teli szívvel várta a csodát.

A védelmező szobáját lassanként édeskés illat lengte körbe. Halovány, bágyadt szellőcske indult felfedezőújtára a helyiségben. Lassan, csendesen mozgott, de egyértelműen ott volt. Callum különleges, cseresznyefavirág illatát hordozta magával.

Nyugalom és végtelen béke árasztotta el. Pár pillanat után a levegő összesűrűsödött a sérülései körül, majd enyhe nyomást gyakorolt rájuk. Nem fájt többé. Még egy iciri-picirit sem. Kinyitotta a szemét, és elképedve látta, hogy a keze, mintha csak új lenne.

–Sikerült? – szólalt meg hosszú idő után a védelmező.

Akiko válasz helyett a nyakába ugrott, és szorosan megölelte az ismét ép karjaival. Nem léteztek megfelelő szavak, hogy kifejezhesse háláját. Így hát a mezei tettekhez fordult. Nem hiába mondta anno oly sokszor az anyja, hogy néha egy aprócska tett is sokkal többet számít bármilyen nagy szónál.

–C-call... Callum... – Chris a sötét ágytakarón ülve remegő kézzel mutatott az ő irányába
– A-azt hiszem, szellemeket látok.

–Ezt mélységes sértésnek veszem! Kikérem magamnak! – tette csípőre a kezét, aztán leesett neki a mondat jelentősége – Várjunk! Hisz te... Látsz engem?

Az élsportoló elnyílt szájjal bólogatott. Kicsit úgy nézett ki, mint aki sokkot kapott. Kék szemei elképesztően nagyra tágultak, az álla leesett, és egy teljes percig mereven bámult rá.

–Chris! Hallasz engem? Hahó! – rángatta meg az elképedt tinédzsert egész addig, míg az feleszmélt.

–Valaki magyarázza már el nekem, mi történik itt!

–Őszintén? Halványlila dunsztosüvegem sincs. Ő itt – szorította meg a vállát – Akiko. Tudod, a léleklány, akivel kezdődött ez az egész örület. A pink bárd, pedig... Faylinn, vissza!

A kislány ismét az aranyos és kevésbé halálos formáját vette fel, és vidám önfeledtségben odarohant Chris-hez, és alaposan megölelte a lábát, mivel csak addig ért fel.

–Fay? Őt mentettétek meg, igaz? Ez hihetetlen. Hogyan láthatom őket? Nem azt mondtad, hogy ez lehetetlen?

–Valószínűleg mindez annak köszönhető, hogy az ifjú védelmező nem járt el elég körültekintően.

Akiko mindenféle gondolkodás nélkül az ablak és Callum közé ugrott, hogy ha kell, a testével védje a fiúkat és Fay-t. De nem a Halál védelmezője tért vissza, ahogy azt hitte, hanem Imelda állt velük szemben. Arcán a legnagyobb meglepetésére döbbenet tükröződött.

–Uram az égben! Ő meg kicsoda?! – ugrott egyet ültében az élsportoló.

–Mit keres a hálósobámban a Harcosok védelmezője? Miért az ablakon keresztül közlekedik mindenki, amúgy?

–Az ajtón keresztül jóval macerásabb, és mivel te egy halandó emberrel élsz egy fedél alatt, nem is lenne kifejezetten célszerű – fonta karba a kezét.

Akiko egy pillanatra sem mozdult el a többiek elől. Hiába segített nekik egyszer –elég súlyos áron –, nem tette semmissé a rossz tetteit. Nem bízott sem benne, sem a szándékaiban.

–Miért jöttél? – kérdezte élesebb hangon, mint amilyet meg szeretett volna ütni.

–Egy meglepően egyszerű okból.

–Uhhh, én tudom! – csettintett izgatottan Chris – A múltkor ő tett nektek szívességet a segítségnyújtással. Most tőletek is ugyanezt várja, igaz?

Kicsit úgy nézett ki, mint aki az iskolában mondott egy jó megoldást, és most várja érte a dicséretet és az elismerést.

–Úgy van, ifjú harcos. A kísértetek nem várnak. Tudjátok jól, minél tovább vártok, annál nehezebb dolgok lesz... Tudjátok, ugye?

Akiko megint úgy kellett visszafogja magát. Imelda elképesztő beképzeltsége minden egyes alkalommal felhúzta. Csakis Fay jelenléte állította meg abban, hogy alaposan elkalapálja.

–Bocsánat, de az elmúlt két napban a saját ügyeinkkel voltunk elfoglalva.

Idióta! Minek hárit? Csak megint be akarja őket csapni. A fene vinné el a naivitását!

Legalább egy teljes óráig tartott mire lerázták az összes akadékoskodót (beleértve a Harcosok védelmezőit és Callum aggodalmas nagymamáját is), és végre valahára mehettek. Csoda volt, hogy egyikük sem kapott idegbajt. Ki hitte volna, hogy egyszer azért fognak küzdeni, hogy elindulhassanak az öngyilkos küldetésre?

–Akiko... – bökte meg a vállát Chris vörös fejjel. Amióta látott, folyamatosan próbált interakcióba lépni vele. – Én nem értek a ti világotok taktikáihoz és stratégiához, de... az én tudomásom szerint, ha egy ember nekimegy nyolc-tíz másiknak, az akkor sem nyerő helyzet, ha két fegyvere van. Hogy lehettek ilyen elképesztően magabiztosak és gondtalanok? Konkrétan a halálba menetelünk!

Akiko mélyeket lélegezve nézett fel az esővel fenyegetődző, szürke égre. Sejtelmes, ólmos szagú, nehéz levegő vette körül őket. Üres, hideg súlyt hagyott a lelkén. Baljós. Csak erre a szóra tudott gondolni. Még a fák közötti félhomályban is nemlétező szörnyeket látott. Nem csak az Erdő védelmezője, de maga az erdő sem szerette őt. Amióta ilyen sokat járkált ki az erdőbe, nagyon is bánta azt a sértő félmondatot, amit évszázados harag követett.

–Nincs annak semmi titka. Az elmúlt időszakban... igazából, amióta csak ismerjük egymást, folyamatosan vonzzuk magunkhoz a bajt. Ennyi idő alatt is eleget éltünk meg ahhoz, hogy tudjuk, bármit is hoz elénk a következő, potenciálisan halálos kimenetelű akciónk, az izgulás és a rémület mit se számít. Akármennyire is logikátlan, ez a helyzet.

–Ez nem helyzet. Ez professzionalizmus két tizenévestől és egy kisiskolástól! Vagy... valakiktől, akik úgy néznek ki, mint két tini és egy másodikos – borzolta össze tökéletesen fésült haját az élsportoló kínosan nevetve. – Elnézést, de nekem baromi nehéz megszokni, hogy a korotok messze meghaladja azt, aminek kinéztek... Azt is nehéz megszokni, hogy kinéztek... akárhogy.

–Ez egy bók akart lenni? – nevetett fel.

–Aha, fogjuk rá. Nem is a frusztrációm miatt beszélek hülyeségeket.

Akiko felnevetett, majd alaposan beverte az orrát, mivel nekisétált Callum hátának.

–Aucs

A fiú eddig Fay-jel kézen fogva gyalogolt elől, most egy kisebb tisztás szélén álltak, mint akiket eltaláltak folyékony nitrogénnel.

Nem kellett hozzá sok, hogy megértse, mire fel. A mini mező túloldalán álló, rogyadozó állapotú vadászház körül az összes létező természeti elem, katasztrófa, jelenség ott keringett egy csomó elnagyolt testrészekkel bíró, antropomorf lény társaságában.

–Ez mi a jó, bűdös...

–Callum...

–Ez bizony rohadtul nem nyolc-tíz kísértet.

20. FEJEZET – MEGGYŐZÉS

Callum-nak a szava is elállt az elé táruló látványtól. Az aprócska házikó könnyedén halálra rémiszthette volna az összes embert, aki csak rá merészel nézni. Annyi katasztrófa tömörült összes oda... Miért nem omlott még össze a világ?

–Ez bizony rohadtul nem nyolc-tíz kísértet – lépett hátra Akiko az orrát dörzsölve.

–Uram az égben! Mi a fene történik amott?

Chris sápadt arcán izzadság csillogott. Meg tudta érteni a pánikot, ami a legjobb barátján eluralkodni látszott. Az az egy darab kísértet is bőven elég problémát okozott nekik, amikor megvívta vele. Akiko életereje majdnem elveszett az esetkor, egy teljes hétig alig tudott bármit tenni, most pedig összeszámolni sem tudta volna, hányan állnak szemben.

–Hogy mi történik? Hogy mi történik?! Imelda kifejezetten szeretne eltenni engem láb alól, az! Agyament harcosasszony! – morgott a léleklány – Minden rosszindulatnak kell legyen valamilyen határa!

Chris a vállára tette a kezét, és a hátát simogatva próbálta megnyugtatni. Ettől viszont benne meg felment a pumpa. De miért? Ez is védelmezői ösztön? Egy újabb beidegződés, ami emlékeztetheti rá, hogy képtelen helytállni? A Szél elcseszett védelmezője. Tényleg ő a megfelelő ember ennek az ügynek az elintézésére?

–Oké, nem ácsoroghatunk itt, mert előbb-utóbb azok a...

–Kísértetek.

–Azok a kísértetek észreveszik a jelenlétünket, és az harci játékokból és történelmi témájú könyvekből, filmekből szerzett tudásom alapján kizárt, hogy nyerjünk – magyarázott hevesen gesztikulálva a sportoló. Egy lepedős álszellemen is több szín látszott, mint az ő arcán.

–Köszönjük a bátorító beszédet...

–Nem! Igaza van. Tíz másodperc alatt bekeríthetnek, és nagyjából ugyanennyi idő alatt minden életerőnk el is vehetik tőlünk. Esélytelen. Imelda lepasszolta a kötelességét, mivel ő a megannyi fegyverével... azzal a fegyverarzenállal sem mert idejönni. Az a kis...

Callum egy szúrós pillantással elhallgattatta a léleklányt. Akármennyi ideje is élt Fay, gyereknek tűnt és gyerekként is viselkedett. Gyermekek előtt pedig nem káromkodunk, úgy nevelték. Ám ettől függetlenül igaza volt. Terv kellett, még hozzá egy fantasztikus, különben nem csak a fogukat hagyják az erdő mélyén.

–Akkor kérjünk segítséget! – nézett fel rájuk a tündérke mosolyogva. Azóta le sem olvadt az arcáról, amióta befogadta.

–Mégis kitől? – kapta fel a fejét. A kooperáció még a Harcosok védelmezőjével is eredményes volt. Ha egy rendes, jóindulatú védelmező segítené, több eséllyel... maradnának életben. – Én összesen két védelmezőt ismerek, mármint akire emlékszem is. Az egyik a megbízónk, a másik pedig nem éppen a legjobb haverunk.

Morana nem segítené nekik, ebben száz százalékgig biztos volt. Aki egy munkatársát évszázadokig képes a tudatlanság börtönébe zárni, és kényszeríteni egy gyereket a beépülésre meg a kémkedésre, az nem nyújtana segédkezet csak úgy. De akkor ki? Erdőben voltak, akkor annak a védelmezője segíthetne a leghamarabb. De Akiko korábban azt mondta, nincsenek kifejezetten jóban, és kerülje el. Ám a szükség nagyon-nagy úr.

–Akiko, mennyire nem bírjátok egymást az Erdők védelmezőjével?

–Tessék? Ez miért fontos mo... Nem! Callum, ezt már kétszer is megbeszéltük emlékeim szerint! Ez messze nem megoldás. Kell lennie más módnak...

–Netán tudsz jobb módot?

A léleklány egy szélesebb törzsű fa mögött guggolt, s bár vele beszélt, a szemét egy pillanatra sem vette le az előttük alakulgató katasztrófáról. A sötét szemének bogara sebesen mozgott. Gondolkozott, de láthatóan ő sem jutott másik megoldásra. Egyetlen esélyük a gyors erősítésben rejlett.

–Ki az, akiről beszéltek?

–Jól van. Nem ígérem, hogy nem csak még egy sorscsapást szabadítunk magunkra azzal, hogy idehívom – tápázkodott fel egy nagy sóhaj kíséretében. – De bízom benne, hogy a védelmezőm tudja, mit csinál.

A súlyos mondat hallatán Callum szíve megdobbant. Még ő maga sem hitt a saját döntéseiben. Bizonytalanul járt-kelt abban a világban, erre a lány, akit csak nemrég ismert

meg, elfogadta a döntését. Bízott benne, és hallgatott a szavára. Egyszerre adott neki erőt, és rótt rá elképesztő felelősséget.

–Köszí. De mire is készülsz egész pontosan?

–Idehívom, aztán imádkozunk, hogy ne egyenek meg minket a fák vagy végezzük egyéb szörnyűséges módon.

Idehívja? Ez meg mégis mit takarhat? Azt már nagyon jól ismerte, ő hogyan képes védelmezőként magához hívni a lányt, mint fegyvert. Na, de fordítva? Nem rémlett neki elég a régi életéből, hogy ezt el tudja képzelni. Az a néhány emlékfoszlány, az ösztönök... Mit sem értek. Semmit sem sügtak még a legkisebb szellőcskék sem.

Akiko felvett egy sötét színű, szabálytalan háromszög alakú követ, és végigsimított az szélén. Még csak fel sem szisszent, amikor az elvágta a nagyujját. Normál esetben aggódott volna a sáros kavicsról a sebbe kerülő piszok miatt, de a fegyverét nem olyan fából faragták.

–Mit csinálsz?

Válasz nélkül hagyva a totálisan jogos kérdést, Akiko egy nagy lendülettel mély vágást ejtett a fedezéküket adó fa szürkés, gyanta illatú törzsén. Callum látott már gyerekeket, szerelmespárokat, élőfákat összekarcolni. Nem is egy alkalommal. Játék és romantikus gesztus. Ártalmatlannak tűnt. Csakhogy a fák azelőtt nem sikoltottak fel. Soha. Főleg nem ilyen égtelen, rikácsoló hangon. Hiába tapasztotta a kezét azon nyomban a fülére, kicsit sem segített. Sőt, mintha azt a keserves, fájdalommal telt, meglepően magas visítást a környező fák is továbbterjesztették volna. Elképesztő kakofónia kerekedett körülöttük. Szinte beleszédült.

–Fáj! – sírt fel Fay, miközben Akiko-ba kapaszkodva próbált talpon maradni.

Ez volt az utolsó csepp a pohárban. Önkéntelenül is a szelekhez fordult végső mentsvárként. A kétségbeesett belső kiáltása meghallgatásra talált. A fuvallatok bekerítették őket, kizárták a külső zajokat, és megvédték őket. A csend mindennél jobban esett nekik. Chris egyenesen térdre esett megkönnyebbülésében. Még a sár sem érdekelt. Callum sosem látta koszos ruhában azelőtt. Mindig tökéletesen nézett ki, mióta csak ismerte.

–Ez volt a megoldásod? – dörzsölte meg a még mindig sajgó fülét. Egyáltalán nem tudta hová tenni ezt az egészet. – Ezzel mit értél el azontúl, hogy mindenkit megsüketítettél?

–Például felhívta ránk a kísértetek figyelmét! – mutatott előre pánikkal teli szemmel a legjobb barátja.

A házikó körüli entitások abbahagyták a kaotikus, szédítő és ezáltal meglehetősen rémisztő keringést, és mozdulatlanul bámulták a szélfallal körülvevő csapatot. Az eddig megkönnyebbülést hozó csend riasztóvá, félelmetessé vált. Csak a füle sípolását hallotta. Ez a megfagyott pillanat ijesztőbb volt a hangzavarnál, már amennyiben ez lehetséges.

–Vagy, hogy magára haragított egy erős védelmezőt.

A mélyen zengő, susogó, mézédés hang mindenhol szólt. Visszhangot vert, és összezavarta Callum-ot. Ösztönösen kereste a hang forrását, de ötlete sem volt, merre kellene néznie.

–Ó, jaj. – rezzent össze Akiko, és magához ölelte Fay-t – Nehogy leengedd a falat!

–Szenilis vagyok, nem hülye vagy vak. Eszem ágában sincs – rázta meg a fejét. A világ minden kincséért sem árulta volna el, hogy messze nincs tejhatalma a védelmük felett.

Ahogy ezt kimondta, a háta mögül hangos puffanás hallatszott. Megfordulva egy olyan alakkal találta szemben magát, akiről két dolog rít le azonnal. Először is, hogy ő az Erdők védelmezője. Erős, középkorú, szakállas férfi kinézete ellenére sem téveszthették volna össze egy emberrel, hisz egy méretes grizlimedve hátán ült, fenyőbarna hajából pedig csavart szarvak nőttek ki. Másodszor, hogy baromi dühös. Hosszúkás arca teljesen eltorzult.

–Minden angyalok a mennyekben! – ugrott Chris a háta mögé, ami furán hatott, hisz magasabb volt nála. Ám aztán rájött, hogy így a csak egy szélből alkotott, átlátszó, mozgó fal választja el egy hordányi kísértettől, és inkább Akiko és közöttük helyezkedett el. – Mi a frász ez?! Egy szatír?

–Egy mi?

Az ég felettük hatalmasat dördült. Callum rémülten észrevételezte, hogy egyre több sötét, nehéz felhő borítja el az égboltot. A levegő sűrű, nedves ólomszaggal telt meg, amitől baljós érzései támadtak. Két tűz közé szorultak, és sehol nem látott kiutat a helyzetből. Hogy a búbánatba keveredhettek bele megint ilyesmibe?

–Silas vagyok, az Erdők nagyhatalmú védelmezője – az erdész magabiztos hangjában felsőbbrendűség érződött – Te pedig minden bizonnyal a Szél elveszett védelmezője lennél, igaz?

–Callum – intett egy mosoly kíséretében.

Létezett erre jó válasz? A férfi villámló tekintetéből, és abból, ahogy Akiko-ra pillantott, bárki levonhatta a következtetést. De nekik segítségre volt szükségük, nem pedig még egy ellenségre. Ezért hívták ide alapból. Valamit tennie kellett, méghozzá gyorsan.

„Callum, használd a speciális hangod!” csendült fel a fejében a léleklány hangja.

„A... Mim?”

„Amikor Imelda-val tárgyaltál, ha lehetett azt így nevezni, a hangod elképesztően meggyőzően csengett. Mintha a széllel ezt is manipuláltad volna.”

Az ötlet Akiko-hoz méltóan zseniális volt. Csakhogy neki leheletnyi ötlete sem támadt a kivitelezéssel kapcsolatban. Nem emlékezett rá, hogy alkalmazta egyáltalán, hát hogyan is ismételhethé meg?

„Menni fog!” csacsogott közbe Fay, és visszatért a mosolya „Nincs még egy olyan kedves ember...védelmező, mint te! Ezt a morcos bácsi is fel fogja ismerni.”

Callum végignézett a kócos, riadt, fáradt, mégis elszánt kompánián. Egy gyermek, aki többet élt meg minden vele egykorúnál, egy ember, aki az ő figyelmetlensége és egy elcsesztett varázslat miatt belekeveredett ebbe az egészbe (egyáltalán miért hozták magukkal?), és egy léleklány, aki sötét múltja ellenére sem adta fel hitét az emberiségben és a védelmezőkben. Talán létezik náluk összeszedettebb csapat, talán mások alkalmasabbak egy védelmező támogatására. De kinek kellene egy tökéletes társaság, ha ott vannak neki ők? Értük újra elveszítené minden emlékét, ha azzal segítene rajtuk. Mi neki felidézni egy trükköt?

Összeszedte a gondolatait, és előhívta a rejtett képességeit – remélve, hogy vannak. A szeme előtt emlékképek pörögtek le. Kicsi vár, kevés védő, seregnyi ostromló, és egy kétségbeesett várkapitány valahol Közép-Európában, akinek egy kis bátorításra volt szüksége. Az utolsó alkalom, amikor ehhez a képességéhez folyamodott. Pontosan tudta, mit kell tennie.

–Silas, az Erdők védelmezője! Ha a pletykák igazak, haragot tartasz a fegyveremmel, Akiko-val.

–A te fegyvered? Hiszen Imelda tartozéka volt! Azért él még, mert vele én sem szállnék szembe. De ebben az esetben... – intett a hatásmedvéének, ami morogva indult meg a szélfal felé.

Akiko hófehér arcáról még a fehér árnyalat is eltűnt rémületében. Nem hagyhatta, hogy riogassa! Bármin is kaptak össze anno, nem lehet olyan fontos, hogy ne tegyék kispolcra egy kísértethorda kedvéért. Hát persze! Ez az!

–Várj! Bár még csak most találkoztunk, úgy hiszem, bölcs védelmező vagy. – Silas megálljt intett a vicsorgó állatának – Akármi is köztetek a harag oka, tényleg megéri inkább ezzel foglalkozni most, mint azokkal ott?

Silas a viharos háttér felé kapta a fejét. A helyzet sokat romlott az elmúlt tíz percben. Callum megérezte, egy ekkora vihar már komoly pusztítást végezhet mind az erdőben, mind a külvárosban. Ha az erdész nem lép, a saját otthona is megsemmisül.

Mindhárom védelmező, akivel találkozott az ébredése óta, önző módon, a saját érdekeit nézve védte a világot. Nincs jobb motiváció annál, ha a saját értékeidet kell megóvnod.

–Hm. Okosan érvelsz, Szél védelmezője – biccentett a klorofilzöld szemű férfi. – Ám legyen, elintézem veletek ezeket. De aztán lerendezem a tartozásomat a fegyvereddel.

Callum csak nehezen rejtette el a mosolyát. A nagy csata még előttük állt, de ő már most apró győzelmet aratott.

–Jöjj, Akiko! Jöjj, Faylinn! – ezt a harcot együtt kellett megvívniuk.

21. FEJEZET – ÁLLATI TERV

Akiko büszkén vigyorgott, és titkon örült, hogy fegyver alakjában ezt senki más nem láthatja. Callum végre a sarkára állt, és önállóan cselekedett. Ráadásul első próbálkozásnak ez kiváló volt. Meggyőzött egy haragvó embert, hogy minden különösebb ismeretség nélkül segítsen nekik! Tagadhatatlanul ügyes.

Csakhogy itt nem volt vége. Miért is maradt volna minden rózsás? A kötelékükön keresztül Akiko érezte a védelmező érzelmeit is. Félelem, bizonytalanság, izgatottság, remény és kíváncsiság szokatlan egyvelege kavargott benne. A félelmet, bizonytalanságot és az izgatottságot még meg is értette... Na, de mire volt kíváncsi? Hogy túlélik-e az akciót? Mitől támadt fel benne remény? A segítségtől? Két védelmező és egy ember felfegyverkezve is kevés egy komplett hordányi felhúzott kísértet ellen.

Nem! Nem láthatja mindig ilyen sötéten a világot. Annyi szomorú év, lelkek között is magányos időszak után végre igazi otthont talált magának és valódi barátokat. Az a három társ, akivel összesodorta az élet, többet tudott adni a teljes arzenálnyi léleknél. Nem nevetett ennyit... igazából az emberi élete óta. Callum megérdemli, hogy a legjobb formáját hozza.

–Két fegyverrel egyszerre? Nem értek hozzá, de jól átgondoltad te ezt?

–Chris, én sem vagyok profi, hisz... – Jaj, ne! Már megint! Újfent túl sokat fog elárulni! A fenébe, hogy sosem bír időben leállni! A mentális kiáltása túl későn érkezett. – ...alig emlékszem bármire.

–Hogy micsoda? – kapta fel a fejét Silas – Miről beszélsz?

Akiko csakis azért nem rohant fejfel a legközelebbi fának, mivel Callum szorosan fogta a markolatát. Miért nem tudta tartani a száját? Silas túlságosan érzékenyen reagált minden apróságra, ahányszor csak találkoztak. Az az apró elszólás, egy rossz félmondat, és egy teljes évtizedig nem merte betenni a lábát a világ egyik erdejébe sem. Mit fog szólni egy ilyen kaliberű kijelentéssel. Előre rettegett a közelgő újabb bajtól.

“Idióta!” sziszegte, ám aztán eszébe jutott, hogy Fay is hall minden, és kicsit szelídebben folytatta: “Most aztán magyarázhatod meg a helyzetünket, amihez neki semmi köze!”

“Nem lesz rá ideje.”

“Miről beszélsz, tündérkém?”

“J-j-jönnek!”

Akiko felkapta a fejét, és a védelmező szemén keresztül körbepillantott. A kísértetek nem tétlenkedtek, mialatt ők megoldásokat vadásztak. Az égboltot elfedő nyomasztó, vihart jelző felhőréteg mellé betársult néhány egyéb természeti rémálom. Itt-ott néhány mérsékelt méretű, de önálló tornádó, a ház mellett közvetlenül egy víztölcsér pörgött búzló cseppeket szórva mindenfelé, és ami mindennél rosszabb volt... lángocskák villantak fel a tisztás túloldalán állók fák takarásában.

Ne! Még egyszer nem! Bár nem látta jól őket Callum ide-oda cikkázó tekintete miatt, de ez csak rosszabbá tette az egészet. Nem félt a tűztől. Számtalan alkalommal rakott tüzet korábban, és ezt egy baleset sem változtatta meg. Persze, hogy nem... de ha az erdő fái lángra kapnak, nem olthatóak el egykönnyen.

–Callum, mond csak, én látok rosszul, vagy tényleg a természeti elemekkel kellene szembe szállnunk? – kérdezte remegő hangon Chris – Nem kísértetéről volt szó korábban?

–Jobb kérdésem van! Miért nem emlékszel semmire? Meg úgy egyáltalán hol voltál az elmúlt évszázadokban? Hatalmas hír volt az eltűnése, erre kiderül, hogy te sem tudod, mi történt?!

A pánik láthatóan kezdett elhatalmasodni rajtuk. Jogos volt, de nem engedhették meg maguknak. Mind meghalnak, ha félelmükben ezerfelé menekülnek vagy netán egymás ellen fordulnak.

„Callum, adj oda Chris-nek!”

„Hogy mi?!“ kérdezte kiáltva a védelmező. „Miért tennék ilyet? Ő egy ember! Nincs ereje, amit felerősíthetnél.”

„Viszont a fizikai védelem is több a semminél. Ahogy mondtad, ő nem védelmező és nem is fegyver. Gyámoltalanabb egy magára hagyott tiszta léleknél. A magunk harcára koncentrálna őt könnyedén elveszíthetjük a szemünk elől. Nem vitatom bátorságát és képességeit, de nem tudja megvédeni magát segítségünk nélkül.”

Akiko emlékezett az egyezségekre. Együtt harcolnak, megvédik egymást. Chris pedig túl fontos volt számára a kockázatáshoz. Hiába méltatlan egy védelmező fegyverének viseléséhez, ennél jobb ötlete nem támadt.

„Legyen. De akkor valami számára is hasznos fegyver kell.” biccentett, és azzal a lendülettel át is alakította az első kard formájába. Könnyed és erős. Aki kicsit is játszott fabotokkal gyermekkorában, az tud kezdeni vele valamit. Bármit.

–Chris, fogd ezt! – azzal átnyújtotta az élsportolónak – Véd meg magad, és ha kell, kiálts!

–Akiko? Harcoljak egy lánnyal?

–Nem... ez nem ilyesmi. Erősebb, mint azt hinnéd. Nem árthatsz neki, és ráadásul ő kérte. Ha már belerángattalak a harcba, nem hagyhatlak meghalni – nyomta a ledöbbsent fiú kezébe. Az érintése erős, gyengéd és bizonytalan volt. Máshogy tartotta, mint Callum. – Csak akkor küzdj, ha muszáj, és az ég szerelmére, ne hősködj!

A kísértetek nem várták meg, míg befejezik a diskurzust. Őrült sikolyt hallatva az egyik tornádó neki indult. Keserű ólomszagot árasztva, süvített feléjük, és felkapott mindent, ami csak az útjába került. Ez leginkább faágakat, leveleket és fücsomókat jelentett. Mintha felrobbant volna egy elektromos fűnyíró.

Chris – vele a kezében – beugrott egy bokor takarásába. A szíve olyan gyorsan vert, hogy Akiko attól kezdett tartani, gyorsabban kap szívrohamot, minthogy a kísértetek közül akárcsak egy is rájuk akadna. Valahogy szólni szeretett volna hozzá. Meg akarta nyugtatni. Na, de miképpen?

Hallotta Callum utasításait és Fay bizonytalan válaszait. Látta a Silas parancsait hűen követő fák különös, természetfeletti mozgását, fülébe csengett a töméntelen mennyiségű kísértet zilált visítása, hörgése és csatakiáltása. A reménytelen küzdelem fülsüketítő hangjai egészen a lélekig hatolóan rémisztették halálra. Az emberi csataterék és harcmezők messze nem érték fel ezt a szituációt. Nem csoda, hogy Imelda az első adandó alkalommal megszabadult a feladattól. Ide egy húsz védelmezőből álló csapat is kevés lett volna. Nekik pedig mindössze kettő adatott.

–Oh, atya ég, és minden angyalok az égben! Hogy lehet valaki ilyen bátor? Még sosem láttam Callum-ot ilyennek. Sosem tűnt ki a tömegből. – suttogta Chris, miközben

megszorította a markolatát. A tenyere csúszott az izzadságtól, és remegett a félelemtől, mégis erős maradt. Ugye nem... Ugye nem akar... Oh, akárcsak Callum! Pedig a védelmező a lelkére kötötte, hogy nem száll ringbe, míg nem muszáj. – Akiko, nem tudom, hallod-e, amit mondok, de kérlek segíts nekem!

Akiko méltatlankodva nézett fel, ám a látottaktól gyorsan megfagyott az ereiben a vér. Szemmel láthatóan megritkultak a kísértetek, ám három tűznádó körbe vette Callum-ot és Fay-t. Alig tudták bárdnyélnyire tartani őket maguktól. Silas valahol messzebb harcolt, nem is látta őket, és abban a hangzavarban nem hallhatta meg őket. Csapdába estek. Hiába rohan Chris hanyatt-homlok segíteni, ha nincs célja. A fenébe, hogy nem tud kommunikálni vele! De Callum-mal viszont igen!

„Callum!”

„Akiko, asszem, hatalmas pácban vagyunk.” válaszolt azonnal a védelmező. Akiko azonnal megérezte, mennyire nem ura a helyzetnek. Tisztában volt vele, ez nem egy videójáték, amit újra lehet indítani, ha veszítesz. Ráadásul nem csak a saját életéért felelt, ami rátett még egy lapáttal az amúgy is stresszes helyzetre.

„Azt vettem észre.” sóhajtott cinikusan, de közben a megoldáson járt azt agya „Chris kész a segítségre sietni, de valahogy beszélnem kellene vele.”

A mentális párbeszédet két mennydörgés, és egy női sikoly szakította félbe. Callum szemén keresztül azonnal a forrását kereste. Silas és a medvéje elváltak egymástól. A hatalmas állat az oldalán hevert, aztán valami zöld villant, és a helyén egy barna hajú, szemüveges nő jelent meg. A medve valójában egy fegyver volt?!

„Akiko, miért nem mondtad, hogy ilyet is lehet?”

“Talán azért, mert nem tudtam róla?!” mordult fel. Komolyan ez a legnagyobb baja, amikor az egyetlen segítségüket a szó legszorosabb értelmében kiütötték a nyeregből? Hogy lehet még mindig ennyire gyermeket és naiv? “Inkább azt nézd meg, él-e még az a kettő!”

Callum kiélesítette a látását, és amennyire csak tudott, ráfókuszált az Erdők elviselhetetlen védelmezőjére és annak robosztus fegyverére. Lélegzett mind a kettő, ám nyilvánvalóan eszméletüket veszítették. Magukra maradtak.

“Igen, de elájultak.”

“Látom, amit te. Véd meg őket! Vonj köréjük olyan pajzsot, mint korábban körénk!”

Néhány kék villanás után, és átlátszó, sebesen keringő szélkavalkád alkotta kupola alakult ki a sérültek körül. Ennek a támadóik láthatóan nem örültek. Amelyik képtelen volt elemi alakot ölteni, az nyurga testében maradvá, pingponglabda szemeit forgatva káromkodott.

“Sikerült!” jelentette ki a védelmező boldogan.

“Ügyes vagy, csak bírd a fenntartását. Kell egy új terv.” a felmentősereg szerepét csak ő és az élsportoló alkothatták. De akkor, és csak is akkor, ha képesek egymással kapcsolatba lépni. Fegyverként nem beszélhet vele. Egy kardnak nincs szája, hogy szavakat formáljon... Viszont egy medvének lehet! “Callum alakíts át valamilyen állattá! Úgy tudok majd beszélni vele, és segíthetünk nektek!”

“De...”

“Calluum, megint támadnak!” visított közbe a tündérke.

“Jól van!”

Akiko néhány pillanattal később váratlanul rosszul lett. Minden, amit aznap evett visszakíváncozott, a tagjai lezsibbadtak, minden izma görcsbe rándult, majd azonnal meg is nyúlt. Ismét képes volt mozgatni a tagjait. Chris egy riadt kiáltással kiejtette a kezéből, ő pedig két lábbal a földre kapaszkodva nézett fel az óriási fiúra. Óriási? Nagyjából a fiú bakancsba bújtatott bokájáig ért. A szeme elé emelte a kezeit, és enyhe pánik közepette vette tudomásul, hogy azok bizony ébenfekete szárnyakká változtak át. Szárnyakká!

“Mi a fene történt velem? Callum, mit tettél?!”

“Pillanat, itt forrósodik a helyzet.”

–Öhm... Akiko? – guggolt le mellé az élsportoló – Mitől lettél te varjúvá?

–Varjúvá... – és tényleg. Gyér biológiai tudásával és a félelmetes perspektíva ellenére is leesett neki a tantusz. – Callum, már megint mi járt abban a gyönyörű fejedben?

Megcsattogtatta a szárnyát, és némi kísérletezés után sikeresen felrebbent a fiú vállára. Összehasonlíthatatlanul más érzés volt a varjú testben mozgolódnival. Pici volt, másképp látott, és kezek híján háromszor nehezebben tartotta meg az egyensúlyát. Chris vállán is csak a karmaival kapaszkodva tudott megmaradni. Talán még sem volt ez olyan fenomenális ötlet.

–Kell a támogatás a többieknek. Harcképes vagy? – csipkedte meg az arcát.

–P-persze. De hogyan? – húzta ki magát amaz rögvest.

Na, hogy? Mindenképpen el kellett vonni a tűznádók figyelmét a Szél védelmezőjéről, ámde az Erdőkét sem hagyhatták a szélpajzsot ostromlók martalékának. Akármennyire is megérdemelte volna...

–A fák között lopakodva kerülj Callum másik oldalára, és vond magadra a tűztornádók figyelmét! Ne hagyj, hogy hozzád érjenek, mert szent meggyőződésem, hogy fél perc alatt átsütnének. Ők elintézik a többi.

A szárnya hegyével végig mutatta az utat, amit elképzelt, és közben büszkén kidüllesztette a begyét, mivel hadonászás közben sem esett le.

–És te?

–Én elkergetem a vihart a fejünk felől – sóhajtott. Az eget rengető vihar kísértete tűnt messze a legerősebbnek az összes közül. Ha a kígyó fejét levágod, az állat elpusztul. (Kivéve, ha hidra, de ez nem az. Nem lehet.)

Akiko nem várta meg, míg Chris megkérdőjelezi a közel öngyilkossággal felérő tervét, és felröppent az ezer felől fújó szélben hullámzó fák lombjai közé. Mámorító, és elképesztően megterhelőn érzés volt. Mintha a viharos óceánba próbált volna úszni. Rémisztő és fantasztikus élmény. Csak ne lett volna az út célja egy villámló felhőtenger!

22. FEJEZET – EZERNYI KÍSÉRTET ÉS EGYETLEN EMLÉK

Callum az elmúlt időszakban számtalan alkalommal kapott majdnem szívbajt. A Lélekrendészet meglehetősen szokatlan látogatása óta annyiféle rémisztő alakkal, vérfagyasztó helyzettel találkozott, amibe egy ijedősebb alak könnyedén bele is örülhetett volna. Az is a múltja rejtelmes csodáinak egyike volt, miért is nem szenved poszttraumás stressz szindrómában.

Az elején minden szerfelett remekül ment a küzdelem során. Fay rózsaszín harci bárdként kimondhatatlanul ügyesen vált a hasznára, és az első pár perceske után már a színe sem zavarta. Nem egyszer a kislány szemfüles megfigyelései mentették meg mindkettőjük életét.

Arról sem tudott kifejezetten tiszta magyarázatot adni, miféle boszorkányos módszerrel sikerült neki időben reagálni az összes támadásra, még hozzá a megfelelő védekezéssel, avagy ellentámadással. A felük sem volt tudatos tett. Inkább...mintha az érzékeit kiterjesztve érzékelt volna mindent maga körül. Nem csak a bőrén érezte a vihart, hanem a levegőben is, érezte a tündérke pengéjéhez simuló szelet, a tűz hőhullámain és a vízcseppeket a lebegőben. Egyszerre volt fantasztikus és ijesztően új érzés.

“Callum, meg fogunk halni?” kérdezte Fay sírós hangon.

“Dehogy! Ez semmiség...” igazából neki is ez járt a fejében, ám ezt eltitkolta a lányka elől.

Nehezen tartotta távol magától a tüzes tornádókat, állt ellen az eszméletlen védelmező köré húzott pajzsot támadóknak, és alakította át Akiko-t egy állattá. Igazából nem is volt befolyása az alakra. Legyen állat! Ennyit akart mindössze, és drukkolt, hogy valami kisüljön belőle. A dolgok kezdtek kicsúszni a kezei közül. A szemét egyedül a majré tartotta nyitva, olyan fáradtnak érezte magát.

–Callum! – ordított át a tisztás katasztrófális kakofóniáján át Chris, és az ég felé mutatott
– Akiko!

Azonnal a viharfelleg felé kapta a tekintetét, és a pillanat tört része alatt lesápadt. Egy aprócska, ébenfekete madár igyekezett heves szárnyacsapkodások közepette felrepülni az általa valaha látott legnagyobb felhőbe, amire rövid emlékezete kitért.

“Akiko, mit művelsz te odafenn?” rikoltott mentálisan.

“Nem is tudom, kinek az ötlete volt varjúvá változtatni engem...” lihegett a lány “Add nekem az erőd egy részét, és semmissé teszem ezt a vihart! Kígyó-elmélet, Callum!”

“Kígyó-mi?”

“Mindjárt meggyulladok!” szólt közbe sírva a léleklányka.

Gyorsan kellett döntenie. Azt komolyabb tudás nélkül is észlelte, hogy rohamosan fárad. A kinyújtott karja egyszerre zsibbadt és sajgott, a feje pedig zsongott a ringlispílként forgó jelenségek szemmel tartásától. Elvileg végtelen mennyiségű energia állt a rendelkezésére, most mégsem úgy érezte. Mi lesz, ha kimerül vagy kifogy az erőből? De a kígyós feje... megérte a kockázatot a barátai életéért cserébe.

“Tedd, amit jónak látsz!”

Az ereje az utolsó szó kimondásával elindult egy harmadik irányba, és ez már túl sok volt. A szeme előtt fekete pöttyök és karikák kezdtek táncolni, majd egy röpke másodperccel később már a földet nézte a szürke ég helyett. Zsongó feje végre elcsendesedett és a világ csendes sötétségbe burkolta őt.

Halk duruzsolás töltötte be a levegőt. Visszafogott csevej folyt valahol a háttérben. Állj! Kik beszélgetnek? Hova tűnt a csatatér zsibongó hangzavara? Hova tűnt a kemény erdei talaj? Hol a hideg levegő és a vihar rideg szaga? Akiko sikerrel járt volna? Győztek? Egyáltalán él még? Egy védelmező hova kerül a halála után?

–Nem gondoltam volna, hogy Callum nagymamája ilyen könnyedén elhiszi, hogy az unokája csak beteg. – pusmogta Chris a feje mellett.

–Akkor örülhetsz, hogy minket nem kellett kimagyaráznod – válaszolt egy nő.

–Arra befizettem volna.

Silas tompa hangja távolról szólt, alig hallotta. A párbeszéd zajai mellett Fay dúdolása is eljutott a fülébe. Fáradtabb volt, mint egy három témazáróval tarkított tanítási nap után, pedig ki tudja meddig aludt.

–Hogy vannak? – kérdezte a kislány egy ásítás kíséretében.

Callum kinyitotta a szemét és a mennyezeti lámpájának fényétől hunyorogva felült. A saját ágyában feküdt. Chris az íróasztala mellett ült, amin a tündérke játszott néhány papírdarabbal és egy tollal, míg Silas néhány kék-zöld folt és egy szintén sérült, de meglepően összeszedettnek látszó nő kíséretében a babzsákfotelben fészkelődött. Azonnal Akiko-t kezdte keresni, mivel sehol sem látta.

–Tűrhetően, köszönöm kérdésed. De hol van Akiko?

–Mögötted.

Egy döbbent tekintet és egy pillanatnyi fáziskésést követően megfordult. A léleklány mellette feküdt az ágytakarón. Sötét haja kócosan meredt ezer felé, az arca sápadt volt, és mélybarna szemével álmosan pislogott felfelé. Aztán felfogta, hol van, és a másodperc tört része alatt az ágy végében termett.

Az egyik tincsből egy fekete toll hullott alá. Callum felvette, és gyengéden megsimogatta. Tényleg! Akiko-t varjúvá változtatta. Na, de mi volt aztán?

–Mi a fészkes fekete fene történt? – kérdezte a lány a szemét dörzsölve.

–Engem is érdekelne...

–Elmondhatom én? Létsziiii! – ugrált Faylinn.

–Ugyan, a felére sem emlékszel!

–De...

–Te sem, ifjú legény. A fa mögül sokat nem láthattál.

–Nem igaz már! Csak mondd el! – borult ki Akiko indokolatlanul gyorsan.

–Hű, valaki azóta is harapós – nevetett a szarvas férfi, majd elkomorodva nekikezdett a történetek elregéléséhez – Akkor tértem magamhoz egy szélkupola alatt, amikor Akiko-ból madár lett, és felszállt az égbe. Fogalmam sincs, miféle boszorkányos módszerrel csinálta, de addig körözött a magasban egyre csak gyorsulva, míg egy vákuumot hozott létre. Az pedig magába szippantotta az összes kísértetet úgy öt kilométeres körzetben.

–Mi volt ebben a boszorkányság? – vont a szemöldökét – Ez eddig szintiszta fizika.

–Az, hogy csak a kísérteteket vonzotta be. Egy levél nem sok, annyi sem hiányzik az erdőmből. Minden földrög a helyén maradt. Viszont a kísértetek mind egy szálíg felszívódtak a jelenséggel egyetemben.

–De a lány –vágott közbe a védelmező mellett álló nő. Göndör fürtjei alatt szeplős arcán zavartan igazította meg megrepedt szemüvegét – varjú formájában lepotyogott az égből. Te ekkor dőltél el, mint egy nagy zsák krumpli, felettünk pedig megszűnt a kupola.

Callum visszafojtott lélegzettel várta a befejezést. Olyan magasról lezuhanva nemhogy sérülés nélkül, de élve sem úszhatta volna meg a fakóra sápadt lány.

–A fákat segítségül hívva tompítottam a sebességén, így csak kicsit ütötte be magát. A legtöbb sebeteket begyógyítottam, de a kisebbeket hagytam. Én sem voltam a topon, no.

–Szóval te... Megmentettél? – pillázott Akiko értetlenül. A sok morcos megjegyzés és elhúzott száj között, kifejezetten jól állt neki a mosoly, a nevetés és a bamba értetlenség is. Emberivé vált tőle a jó értelemben, nem pedig, mint a múltja felfedésekor. – Miért? Hisz...

–Azt hiszed, azóta is haragszom rád amiatt a bugyuta megjegyzés miatt? – kacagott a fejét rázva a férfi és elmosolyodott – Ilyen kicsinyesnek tűnök a szemedben? Ne nevetess! Mérgesebb vagyok az erdőm bántalmazása miatt.

–Oh.

–De tényleg – villantotta klorofil zöld szemét kettejükre, amitől a hideg futkosott a hátán – Ne merjetez kezemet emelni a fákra vagy az erdő bármely más részéhez!

Ott és akkor megfogadták, egy ujjal sem érnek a szatír kinézetű férfi védelme alatt álló növények egyikéhez sem. Neki köszönhatték, hogy nem haltak bele Imelda feladatába. Hatan szorongtak egy magányos fiú szobájában, mégsem volt tömegnyomor. Callum többé már nem volt egyedül. A múltja szilánkjai nem fedtek fel előtte sokat, de azt biztosan tudta, hogy sosem maradt elhagyatottan.

Ám a válaszok annál inkább hiányoztak. Morana maga egyetlen hatalmas kérdőjel volt minden tetteivel együtt. A múltja meg annál inkább nyugtalanította. Itt volt az ideje, hogy válaszokat szerezzenek. Lecsúszott a szőnyegére, kinyújtózta megmacskásodott tagjait, majd visszahuppant a lány mellé.

–Akiko, mit tudsz Morana-ról?

–Mi? Ez most... Na, jó.

–Mi közöttök a Halálhoz? – dőlt előre Silas.

–Ő vette el az emlékeimet, de érthető okokból fogalmunk sincs, miért.

–Hát te nem tudsz normális társaságot kifogni? Igazi halálmadár vagy – állt fel a férfi, megragadta irodai dolgozókra hajazó hölgyemény karját, és az ajtó felé húzta.

–Most hova mentek? – hüppögött Fay riadt tekintetét a férfira villantva –Nem maradunk együtt?

–Igaza van, Silas! Bármilyen közük is van ahhoz a néemberhez, amennyiben látott velük, jobb, ha közösen dolgozunk!

A férfi arcán tisztán látszott, hogy semmi kedve egy olyan társasággal egy légtérben tartózkodni, akik a Halál védelmezőjével keveredtek ellentétbe. Ám az észérvek mellett ő sem mehetett el, így lassan megenyhült a tekintete.

–Legyen. Ennél rosszabb már nem nagyon lehet.

Callum Akiko közbevágásaitól kísérvé összefoglalta a helyzetet és mindazt, amit tudtak. Még ő maga is meglepődött, milyen kevés is az. Leginkább a legutóbbi fizika dolgozatára hajazott. Üres lap, mérges arcok és egy hatalmas probléma.

–Szóval az a kislány az asztalon egykor Morana-t szolgálta? – pislogott nagyokat Silas – Neked hobbid a legnagyobb hatalommal rendelkező védelmezők fegyvereinek gyűjtése?!

–Mintha egy arkangyal kardját venné magához, igaz?

–Na, ez meg a másik! Hogy lehet annyira elcseszni egy egyszerű gyógyítómágiát, hogy abból egy látóember legyen?

–Emlékek nélkül nehéz! Ösztönből csináltam az egészet! – pattant fel. Kezdtől elege lenni az akadékoskodásból. Mintha visszament volna az időben egészen az általa átélt legnagyobb tengericsatájáig, ahol fatális hülyeséget követett el: veszekedett az együttműködés helyett.

A vihart nem szándékosan hozták létre. Ő és Nimue elvileg az áldozatok számának csökkentése miatt siettek a helyszínre. Akkoriban a halandók kardokkal és ágyúkkal vívták a felesleges vérontással járó csatáikat. Csakhogy aznap valami nagyon rosszul sült el. Eltérő nézeteik voltak arról, hogyan is kellene segíteni. Ennek a vége pedig a tenger és az ég

összezsapása lett. Az évszázad viharát hozták létre a semmiből, aminek ára a csata összes résztvevője lett. Meghalt mindenki, akin segíthettek volna.

–Csihadjatok már le! – vágott közbe Akiko – Nehogy már verekedni kezdjete! Az előbb még együtt győztünk le annyi kísértetet, amiből egy egész hollywood-i kísértetfilm stábja kijönne. Ilyen nehéz lenne egy kicsit nyugodtan beszélgetni? Ez abszolút nem vezet előre.

Általában egy ilyen filmes kirohanás csak felhúzta volna a veszekedőket. Ám amikor valaki csatát vívott, és minden erejét felhasználta közben, annak egy idő után már nem futja ilyesmire. Mind a ketten visszahuppantak a helyükre, és a lányra bámultak.

–Nem sokat lehet tudni róla, de a fegyverek között az a pletyka járja, hogy ő a legharagtartóbb védelmező mind közül. Neki nincs “bázisa”, mint a legtöbb védelmezőnek. Valahogy mindig jelen volt a történelem összes csataterén, így nem egyszer láthattam Imelda oldaláról. Fogalmam sincs, honnan szedte Fay-t, mert előtte úgy tudtuk, egyetlen fiú volt a fegyvere.

–Will-ről beszélsz? – nézett fel Fay a félkész rajza felől – Ő most is ott van. Én jöttem később. Szegény, mindig szomorú és sokat pityereg.

Pityereg? Callum szeme előtt egy pillanatra felvillant egy magas, sápadt, fekete hajú srác vörösre duzzadt szemekkel néz rá a könnyei mögül. Emlékezett a haragra, amit akkor érzett. Az a fiú nem önszántából szolgálta Morana-t. Megszegték az idők kezdete óta fennálló rendet és törvényt. A legsúlyosabb bűnök egyikét követte el, nem csoda, hogy üldözte a titok tudóját!

–Már emlékszem.

23. FEJEZET – TÉVEDÉS

Akiko felvont szemöldökkel bámult a védelmező után. A kijelentése igencsak magyarázatra szorult. Sok kérdést hagyott hátra, pedig nem egy atomfizikáról szóló előadás után lépett le.

Egész eddig minden alkalommal, amikor szóba került a múlt, láthatóan zavarta, hogy semmi nem rémlik neki. Elterelte a szót, vagy kétségbeesett tőle. Most pedig egyetlen ennek abszolút ellentmondó kijelentés nyomán kiviharzott a szobából.

Mégis mire emlékszik ilyen hirtelen? Hova ment? Miért pont most? Mi ez az egész? A fiú ingadozott a düh, a csalódottság és a megfélékezhetetlen elszántság között. Az érzelmi kötelék miatt ezt pontosan tudta. De ezekre magyarázattal nem szolgálhatott a mágia. Mindez pedig túl sok kérdést vetett fel.

–N-nem kellene utána mennünk? – kapkodta a fejét Fay zavartan a rajzát szorongatva. Pici fejecskéjén tanácstalan arckifejezés ült.

–Nem is tudom... Bárhová is ment, veszélyes nem lehet, hisz titeket itt hagyott – mutatott rá és a tündérekére Silas. – Vagyis valószínűleg a házat sem tervezi elhagyni. Még itt sem kifejezetten biztonságos az elmondások alapján.

Akiko leintette őket, és egymaga eredt a védelmező nyomába. A tömeg nem segítette volna elő, hogy kiszedhesse belőle az igazságot. A folyosón még érződött a vacsora illata. Nem kapcsolt lámpát, hisz anélkül is eleget látott a tájékozódáshoz. Ebben a pillanatban belerúgott egy szekrény sarkába, ezzel még maga előtt is meghazudtolva az állítást.

Callum-ra a nagymamája mellett találta a nappaliban. Az idősödő asszony éppen a tv-t nézte, amikor megzavarták. Valami főzőműsor ment, amiben az emberek kicsit sem tűntek profinak. Inkább tűnt egy konyhába oltott drámasorozatnak.

–Nagyi, lenne... Huh, lenne egy kérdésem. Vagyis inkább kérésem. Igen, ez a jó szó rá – ült le a kanapéra a védelmező. Ámbár ott inkább tűnt az unokának, mint a Szél védelmezőjének. Az arcán a tv fényei játszottak, ajkán mosoly ült, de belül büntudat gyötörte.

–Szívem, minden rendben? Olyan sápadt lettél! – borzolta össze a haját a nénike.

–A hétvégére nem adtak semmi házi feladatot, és tanulni sem kell olyan sokat, szóval úgy gondoltam, Chris társaságában holnap elmennénk táborozni. Lehet? Tudod, ez most tényleg nagyon fontos nekünk!

Táborozás? Pont most akar kirándulni menni? Milyen emlék az, ami miatt otthagy valaki egy örökre szóló állást, két feltétlen hűségű fegyvert és a harc elől elszökve gyáván inkább egy kirándulást választ? Sőt, még az erdész sem véletlenül maradt mellettük!

Nem ilyennek ismerte meg a fiút. Hisz a találkozásuk óta számos oldalát láthatta már! De gyáván egyszer sem viselkedett. Egyetlen kalandos balhéjuk alkalmával sem. Annyi minden támadta meg, üldözte, és akarta különféle módokon megölni őket, mégsem futott el egyetlen problémájuk elől sem. Sőt, maga mellé állított mindenkit, aki eléggé a tudatánál volt. Hogy fordíthat hátat Fay-nek? Hogy hagyhatja el ismét, ezúttal szándékosan a szeleket? Mi lesz Morana sorsa? Ha nélküle szállnak szembe vele, esélyük sincs. Ami pedig ennél is sokkal jobban fáj neki...Őt is otthagyja. Megint magára marad majd, mint azon az éjjelen.

Akiko visszahátrált a fal mögé, lekuporodott a sarokba, és átkarolta a térdét. Még a felgyűlt por alatt sem. A francba az egészszel! Szép volt, amíg tartott. Hosszú utóélete során most volt talán a legboldogabb. Igazán tudhatta volna, hogy túl szép ez az egész az igazsághoz. Előbb-utóbb ki kellett bújni a szögnek a zsákból. Mondjuk örült volna, ha ez minél később következik be...

Igazából félt beismerni, de félt a magánytól. Képes volt a tömegben is elhagyatottnak lenni, és nem erre a képességére volt büszke. Imelda oldalán a számtalan másik fegyverrel maga mellett sem volt igazán társasága. Ám Callum oldalán, nem így volt. Egészen ezidáig.

“Akiko, mit keresel itt?” állt meg előtte a fiú felvont szemöldökkel. Leguggolt mellé, és az álla alá nyúlva felemelte a fejét. A könnyeit látva pánik uralkodott el rajta. “Te sírsz? Mi történt?”

“Én nem...” rázta a fejét.

“Jaj, ne szórakozz már!” elővett egy zsebkendőt a farmeréből, és azzal törölte meg a felpuffadt arcát “Ha sírsz a sarokba kuporodva, akkor bizony felmerült valami baj. Mi lenne,

ha ez egyszer kihagynánk a felesleges köröket, az utcákon rohangálást és hasonló léleklányos mizériákat?”

Akiko halvány mosoly kíséretében rejtette vissza az arcát az ölébe. Most hogyan mondja meg neki, hogy nem hagyhatja el? Nem kérheti, hogy egy emlék alapján hagyjon el mindent, amit addig ismert! De a lélekfiút sem hagyhatják cserben. Egyszerűen nem létezik helyes döntés.

“Miért akarsz elmenni innen?” kérdezte végül a legsemlegesebb módon, ahogy csak tudta.

“Elmenni?” pislogott zavartan a fiú a kócos frizurája alól “Oh, a táborozásról beszélsz. Oda nem csak én megyek ám. Hanem mindannyian! Nagyi nem tudhat erről az egészről – még akkor sem, ha igazából nem is a vérrokonom –, szóval kellett egy mese. Bárhol is találjuk meg Morana-t, nem tudhat róla senki az emberi életemből.”

“Akkor... Nem akarsz elhagyni minket?”

“Tessék? Akiko, mi van már veled? Szembe szállunk... Igazából a Halállal.” ölelte át Callum. “Morana megszegett minden morális törvényt, amiben valaha hittem. Az a fiú, aki ötszáz éve szolgálja fegyverként, valójában rab.”

Elgondolkozva döntötte a fejét a védelmező mellkasának. Az egész érzelmi hullámvasút a semmiért volt? Elvörösödve jött rá, hogy icipicit túlaggódta az egészet. Pontosabban rossz probléma miatt aggódott. Végére is csak a létező legnagyobb hatalmú védelmezővel kerültek összetűzésbe.

“Nem szeret ott lenni.” zengett fel a fejében Faylinn mentális hangja. A francba, teljesen elfelejtette, hogy mindent hall, amit telepatikusan beszélnek meg.

“Fay?!”

“Will jó lélek, de Morana nem becsüli meg igazán.” szipogott “Kérlek, hozzuk el őt is!”

Akiko Callum kíséretében visszabarangolt a fiú szobájába, hogy a sírás nyomait eltüntetve kieszeljenek egy haditervet. Csakhogy ez messze nem bizonyult ilyen egyszerűnek. Bár a tündér meg tudta mondani a Halál védelmezőjének legutóbbi átmeneti szállását, ezen túl nem sokra emlékezett. Ráadásul akadt itt még egy aprócska baj.

–Morana nem viselkedett védelmezőhöz méltóan. A Lélekrendőrség dolga pont ennek megakadályozása lenne, de ez kb. ugyanaz a helyzet, mint az emberek világában a korrup

politikusok esete. Nem fognak szembeszállni vele – vázolta Silas fejcsóválva. – Nekik is sok hasznuk van...

–Csak semmi társadalomkritika! – intett az íróasztal mellől Callum.

–Jól van, na. De a legnagyobb bökkenő nem is ez. Egyetlen védelmezőnek sincs helyettese, aki átvehetné a helyét, ha történik valami velük.

– Így lehetséges az a katasztrófa a légkörben, amit a te hiányod okozott – biccentett mellette a nő is.

–Sajnálom, de úgy hiszem, ez nem az én döntésem volt...

–Hagyd! – intett Akiko. Az Erdők védelmezője csak hibást keresett. Ám nekik erre semmi szükségük nem volt. – Viszont pechünkre igazat mond. Morana nélkül senki nem halna meg.

–Ami...

–Rossz! Méghozzá nagyon. Tudom, hogy nehéz, én sem örülök neki, hogy anno meghaltam. De ennek ez a teremtett rendje, és ebbe nem szólhatunk bele.

–De akkor mégis mit tegyünk?

24. FEJEZET – TÜZET TÜZZEL

Callum tanácstalanul bámult a szobája ablakára. Még messze nem pihenték ki a kísértethadsereggel vívott rettenetes csatát. Azt sem tudta, hogy élő szervezet működhet olyan csekély mennyiségű energiával, mint amennyit ő magában érzett. Csakhogy nem hagyhatták ennyiben a dolgokat.

Egy felderítetlen rejtély is bőven soknak bizonyult a csapatnak. Erre most ezek száma jelentősen megugrott. Imelda tényleg csak tíz entitásról tudott? Vagy ennél rosszabb a helyzet? Akiko szerint ezzel egészséges körülmények között nem az, hogy nem kellett volna egyedül megküzdeniük, de még csak nem is találkozhattak volna. Mintha száz hím oroszlánt zsúfolnának be egy kisebb helyre. Együttműködés helyett megölnék egymást a területért. Ráadásul a kényszerített lélek ügye is felmerült.

Nem pusztíthatták el a rossz útra tért védelmezőt, viszont nem engedhették meg neki, hogy lényegében rabszolgaként tartson tiszta lelket maga mellett. A Halál védelmezője sem játszhatta ki a szabályokat. Hát itt jött a kérdés, akkor mégis hogyan? Csakhogy a választ nem tudta senki.

–Talán túl agresszívan állunk az egészhez – vetette fel Silas fegyvere elgondolkozva. Nem nézett egyikük szemébe sem, csak az ablakot kémlelte. A teste megfeszült a kinn álló fák minden aprócska rezdülésére.

–Ezzel meg mit akarsz? Menjünk oda, és kérjük meg, hogy engedje útjára az egyetlen fegyverét? – lökte el magát a faltól Akiko. Fáradtan megdörzsölte a szemét, és rosszállóan bámult a másik léleknőre. Hangjából türelmetlen cinizmus csengett ki. – Azontúl, hogy ez azonos a lehetetlennel, csakis azt érnénk el, hogy kínhalált halhat. Biztos örülne neki.

–Na! – intett Callum a szemével Fay felé.

Ám a kislány nem hallotta az ártó szellemiségű mondatot. A kis léleklány az ágyon elterülve szuszogott. Vajon mikor aludt el? Hisz az előbb még merengve firkálgatott. Elvileg a lelkek teste nem tartott igényt az emberek számára végtelenül fontos szokásokra, mint az evés vagy az alvás. Csakis a mentális egészségük miatt folytatták haláluk után is. De az első

találkozásuk után egy kísértettel, Akiko egy hétig nem tudott mást csinálni a pihenésen kívül. Más szóval a kislány ennyire kimerült.

A kis csapat tanácstalanul bámult a szoba annyi pontjára, ahányan voltak. Senki nem mert szólani sem. Callum pedig aggódni kezdett. Mi lesz, ha nem tudják megállítani a Halál védelmezőjét? Ha ismét kitörli az emlékeit? Vagy akár az egész csapatét! Akkor ki mentené meg a fiút vagy akadályozná meg, hogy ámokfutásba kezdjen?

–Akárhogy is döntünk, két tényezőt figyelembe kell vennünk mindenképp – sóhajtott Silas, miközben arcát a tenyerébe temette.

–És pedig?

–Először is, Morana nem hülye. Hamar le fog esni neki a tantusz a status quo-ról, és mi akkor leszünk csak igazán nagy bajban. Tehát nekünk ez előtt kell cselekedni. Mivel nem sejtjük most, mit tud, jobb lenne minél gyorsabban előállni egy tervvel. – Callum helyeslőleg bólintott. Ebben abszolút igaza volt. Nem tudhatták igazából, nem jár-e előttük, és jött rá máris mindenre. – Másodszor, ehhez két védelmező és a kompániájuk nem elég. Segítség kell.

–De honnan? Kitől? Vele még a rendészek sem szállnak szembe szívesen. Ráadásul nem kezdetünk vádaskodni bizonyítékok nélkül! – csattant fel a léleklány – Jó csak esetben örültnék néznek minket.

–Jobb esetben?!

Hová lehetne ezt még fokozni? Hogyan állhat az egész univerzum olyasvalaki oldalán, aki akarata ellenére tart fogva embereket? Callum megrázta a fejét. Nem uralkodhatnak el rajta a negatív érzelmek! Eddig is kihívások várták minden utcasarkon, néha egy kis halálos veszély kíséretében, mégis minden alkalommal felnőttek a feladathoz.

Végtére is honnan indultak? Néhány hónappal korábban átlagos embernek hitte magát. A legnagyobb gondja a matek vizsga volt, amivel az ártatlan diákokat kínozták. Aztán egyik pillanatról a másikra – majdhogynem szó szerint – belépett az életébe egy teljesen új világ. Egyenest beledobták a mélyvízbe, és rövid idő alatt több entitást ismert meg, mintha egész életét biológia könyvek tanulmányozásával töltötte volna. Legalábbis úgy érezte. A “gyenge szellem miatt majdnem földig romboljuk az iskolát” szituációtól eljutottak a “nem haltunk

meg egy ezer kísértet elleni csatában” helyzetig. A hadsereg tovább képez ki egy közlegényt, mint amennyi idő alatt ő kiskorú diákból több ezer éves védelmezővé avanszált át.

Mi az nekik, ha kicsit nehezebb a dolguk? Meg fogják oldani! Mindig akad egy félig életképes ötletük, aminek mentén elindulhatnak. Ez most sem lesz másként.

–Mi lenne, ha rávannánk Will-t, hogy álljon ki Morana-val szemben?

–Callum, tudom, neked még rettenetesen új ez az egész, de a francba is, használd egy kicsit az agyad! Azt hiszed, egy fegyver majd a védelmezője ellen fordul? A bántalmazott gyermekek sem vallanak a szüleik ellen – fogta össze a haját egy kócos kontyba a lány. Sötét szemében a fásultság mögött harcias szellem csillogott. Kénytelen volt bevallani magának, hogy ez bizony baromi vonzó valakiben. De mire is gondol... – Na, jó. Az éjszaka már semmire nem jutunk. Aludjunk egyet, és holnap folytatjuk.

–Velünk mi lesz? – kérdezte Silas a babzsákfotel mélyéről. A fegyvere még mindig befeszülve kémlelte az ablakon túli világot veszélyek után kutatva.

–Ohm... – vakarta meg a tarkóját zavartan – Vagy itt maradtok velünk, bár a szobám meglehetősen szűkös lesz ennyi embernek... védelmezőnek... léleknek. Vagy, ha akartok, hazatérhettek, és majd reggel találkozunk a város mellett.

Az Erdők rettenthetetlen védelmezője a lehetőség első pillanatában kapva kapott az alkalmon, és a fegyverének éber tekintetétől követve távozott. Callum nem tudta hova tenni a pánikszerű menekülést, de Akiko gyorsan rávilágított a megoldásra. Egy természethez szokott valaki, aki évek óta be sem tette a lábát egy betondzsungel mélyébe, nem bírja sokáig még egy kertes házban sem.

Callum éjszakája távol állt a nyugodtól. Habár érezte a fáradtságot, sokáig nem jött álom a szemére, és a pirkadat első jelére nyomban felriadt, ráadásul az álom minden nyoma elillant előle, így felkelt, átlépett a lányok felett, és belesüppedt a kedvenc babzsákfotelébe. Ha már pihenni nem képes, legalább gondolkozhat a taktikájukon. Vagy stratégia? Mindig összekeverte a kettőt.

A szél megmozgatta az ablak alatt növekvő fa ágait, mire ő azonnal felkapta a fejét. Az izmai megfeszültek a készültségtől, és sokáig tartott, mire ellazult. Nem volt paranoid téveszmés. Igencsak jogos indokok húzódtak a félelmei mögött. Az ellenségeinek sem

kívánta volna a helyzetüket. Egy öröklétű, mega-giga-szuper hatalommal rendelkező, és azt – vele ellentétben – használni is tudó, több ezer éves nővel álltak szemben, aki elszántan védelmezte a titkait. Nem riadt vissza a drasztikus eszközöktől sem.

Mert hát ki rádirozná ki a munkatársának agyát a legkisebb emlékekig, és alkotna meg számára egy hamis életet a filmes antagonistákon túl? Icipicit túlzásnak érződik. Ámbár... valószínűleg tényleg azonnal a hatóságokhoz sietett volna ezzel a hírrel. A moralitása nem tűnt el a memóriájával együtt, ismerte ennyire a saját személyiségét. Ha elpusztítja, újraéledve ugyanezt teszi. Igazából... ha efféle szégyenfoltot rejtegetne, talán ő is Morana módszeréhez nyúlna.

–Ez az! – kiáltott, amikor végre leestek neki a saját gondolatai.

Akiko szeme felpattant, majd szemnek követhetetlen gyorsasággal felpattant, és az ébredező Tündér elé állt az ökleit a mellkasa előtt tartva. Ébredés után másodpercekkel bárkit lebokszolt volna, aki ártani akar kicsiny csapatuknak.

–Mi az? Mi történt? – kérdezte egy ásítás közepette, amint megnyugodott – Mi a fenének vagy te fenn ilyenkor? Pláne miért zajongsz? Kimerített minket a csata, idő kell, míg regenerálódunk.

–Akiko, rájöttem! – ugrott a lány mellé csillogó szemmel. Végre tényleg tudott valamit, amit nem más juttatott az eszébe, nem tanítottak neki, és nem utólag esett le a tantusz. Itt az ideje lábra állni, és felvenni a harcot. – Tudom, hogyan győzhetjük le a Halál védelmezőjét!

–Ez fantasztikus! – Akiko szeméből azonnal eltűnt a fátyolos köd – Meg is osztod velem, vagy elégedjek meg ennyivel?

–Reggeli irónia?

–Callum, ne húzz fel, különben a reggeli morcossággal is megismerkedhetsz! – tette csípőmre a kezét, de a szája huncut mosolyra görbült.

–Nem kell elpusztítanunk Morana-t, csak ellene fordítanunk a saját módszerét!

–Azt javaslod, töröljük ki az emlékeit? Akkor ugyanaz a problémánk, mint a halálával. Hogy végzi el a feladatát?

–Hát... pont úgy, ahogy én!

–Vagyis sehogy.

–Naaaa! Nem így értettem. Nekem itt vagy te, aki megtanítja, hogyan tegyem a dolgom, mint annak előtte. Neki pedig ott lehetünk mi, hogy támogassuk – vázolta lelkesen sebtében összefércelt tervét. – Ha nem emlékszik semmire, újrakezdheti. Talán ezúttal a jó döntéseket hozza meg.

Akiko mereven bámult rá. Kétkedve vizslatta az arcát ki tudja mi után kutatva, majd egyszer csak elmosolyodott. Elébe állt, átkarolta a nyakát, pedig alig ért fel hozzá, és lágycsókot nyomott az arcára. Mielőtt bármit is reagálhatott volna, ismét a helyén álldogált fejesóválva.

–Nem hiszem el, hogy ennyire jó legyél! Képes lennél átsegíteni az amnézián annak ellenére, amiket tett, és ahogy viselkedett?

–Én... oohm... – a szavai elhaltak valahol a toroka mélyén, így csak biccentett. A kicsi szobában elfogyott a levegő és felszökött a hőmérséklet.

–Callum, tiszta vörös a fejed. – kuncogott Akiko – Mély levegő! Nehogy elájulj itt nekem!

Eszében sem volt. A terv vázlata megszületett, ő maga mellett tudhatta a világ legtisztább lelkét, aki szerint lehetetlenül jó. Kell bárkinek több ennél, hogy hadba vonuljon?

–Akkor győzzük le a tüzet tűzzel!

25. FEJEZET – A HALÁLLAL SZEMBE NÉZ

Akiko maga sem tudta, miért is reagált Callum ötletére úgy, ahogy. De ez nem is számított, hisz szívesen tette, és a fiú nagyon is megérdemelte. Viszont józanul viselkedni annál sokkal nehezebb volt. A tervnek csak aprócska szikrája csillant fel az éjsötét égen, még sok dolguk maradt, és a jó ég maga sem tudta, mennyi idejük minden előkészületre.

Ahogy a nap felkúszott az út mentén kókadozó fák koronája fölé, a kis csapat, ha nem is mindenre, a legtöbb bekövetkező katasztrófára felkészülve állt a ház előtti járdán. Fay türelmetlenül ugrált fel és le az egyik villanyoszlop tetején, míg Callum megígérte a nagymamájának, hogy kerülik a bajt, azonnal hívják, ha történik valami, és vasárnap alkonyatig hiánytalan számú végtaggal érkeznek vissza. Mindannyian pontosan tudták, hogy a felét biztosan nem, a másik felét, ha szerencsések, tudja csak betartani. Chris is kelletlenül, elhúzott szájjal bólogatott. Szerencsésükre az ősz hajú asszony ezt könnyedén ráfogta a látható mehetnékükre, így gyorsan elszabadultak.

–Vigyázzatok magatokra, gyerekek! Nem szégyen ám segítséget hívni a bajban! – integetett a küszöbről.

Nem, nem az. Csak a megfelelőt kellett keresniük, és az bizony nem egy tudatlan ember volt a kertvárosból. De az nem volt tiszta, ki igen? Silas és Callum jó kezdés lehetnek volna egy rögtönzött hadsereghez, csakhogy ők ketten alkották az előőrsöt és az utolsó védvonalat is. Egy félkész terv és a féltucat tagot számláló csapat óriási hátrányból indult... egy vénasszony meg egy elgyötört fiúcska ellen. Enyhén szólva is nevetségesen hangzott.

“Akiko, beszélhetnénk egy kicsit?” csendült fel a fejében a védelmező suttogása “Fay nem hall minket.”

“Figyelek. Mit szeretnél?” villantotta tekintetét egy pillanatra maga mellé. Callum leszegett fejjel bámulta a keskeny földutat, ami a találkozóhelyhez vitte őket. Az erdő egy olyan részén jártak, ahová ő azelőtt be sem tette a lábát. Hogy a fenébe lehet egyáltalán ekkora az a zöld foltocska a térképen? “Nincs sok időnk, mielőtt elérjük az Erdők idegesítő védelmezőjét. Tervet fognak elvárni tőlünk.”

“Pont ez a probléma.” sóhajtott Callum letörten – Még mindig nem emlékszem mindenre, bár egyre több évszázad eseményei jutnak eszembe a leglogikátlanabb pillanatokban. Tudtad például, hogy Amerika felfedezésénél is ott voltam? Bizony, azok a jó szelek, amik elvitték addig a hajókat, nem maguktól fújtak arra. Régen kordában tudtam tartani a világ összes szelét egyszerre! Most meg... Örülök, ha a város szellői arra fújnak, amerre én akarom. Az örületbe kerget, amikor egyszerre annyi hang beszél a tudatomban!”

“Próbálnál egyszer egy csatát elemezni, miközben három tucat hang ordibál egymásnak mentális parancsokat és válogatott káromkodásokat a harctéri zaj közepette!”

“Inkább nem, köszi. Mindenesetre arról a leghalványabb ötletem sincs, hogyan vesztettem el az emlékezetemet. Nem rémlik, Morana erejének működése, így esélyem sincs visszafordítani rá a hatását. Feltéve persze, hogy lehetséges.”

“Még szép, hogy az!” fogta meg a kezét bátorításképpen. Nem a legmegfelelőbb alkalmat választotta, hogy inába szálljon a bátorsága. “A világon minden mágia és varázslat kétélű kard. Ugyanúgy, ahogy leterítheti az ellenséget, vissza is üthet.”

–Callum, vigyázz! – kiáltott pánikkal a hangjában Chris.

Későn szólt. Sem Callum, sem ő nem vette észre időben az úton tátongó méretes szakadékot. A védelmező lába bizonytalan talajt ért, ami a súlya alatt azonnal beomlott. A fiú a szakadékba zuhant.

–Callum!

Az egyetlen szerencsésüket az jelentette, hogy éppen egymás kezét fogták. Bár Akiko hasra esett, és egészen a peremig csúszott, nem engedte el a kezét. Egyedül ő tartotta vissza a száz méteres zuhanástól.

–Akiko! – indult meg feléjük Chris, mire a talaj ismét repedezni kezdett.

–Ne! Senki ne mozduljon! – rivallt rájuk – Ha közelebb jöttök, tovább omlik a szirt!

A válla majd' kiugrott a helyéről, mégsem engedett a szorításán. Egy ekkora zuhanás megölné bármelyik védelmezőt. A keze remegni és zsibbadni kezdett. Ne, ne, ne, ne, ne!

“Callum!”

“Nehogy elengedj!”

“Eszembe sincs! De felhúzni sem tudlak onnan.” nyögte fáradtan. Megtartani is éppen csak ment, az sem sokáig.

“Akkor ki kell találnunk valamit!”

–Akiko, változz valami erős állattá! – sürgette Chris.

“Igaza van. Sokkal erősebb lennék mondjuk...” még be sem fejezte a mondatot, már fekete szárnyakkal csapkodott a levegőben, miközben egyre kétségbeesettebben kapaszkodott karmos lábával Callum felsőjének ujjába “...varjúként? Ez most komoly?!”

“Bocsánat, bepánikoltam!” ordított a fiú a mentális kapcsolatukon keresztül. A helyében ő is pont ilyen rémült lenne. Két karmos madárlábnyira volt attól, hogy lezuhanjon az alattuk elterülő, sziklával borított völgybe. “Erősebb vagy, mint azt hinnéd. Húzz fel!”

Mi a jó búbánatról beszél? Egy varjú nem bírhat felemelni egy embert! Várjunk csak... Ő most pontosan ezt csinálta! A saját határait feszegette, de egy átlag varjúét már rég túllépte. Azonban ez sem volt elég. Fenntartotta, de egy millimétert sem tudott volna emelkedni. Ha nem megy jobbra, menj balra!

“Leereszkedünk!”

“Hova tetted a józan eszed?!” kapta föl rémült tekintetét Callum, miközben nagyon igyekezett nem mocorogni “Pont ezt akarjuk megakadályozni!”

“Nem, nem. A cél a zuhanás elkerülése. Ha szépen lassan leereszkedünk, senki sem sérül meg, és én sem szakadok bele a felemelésedbe. Persze, nem mintha olyan nehéz lennél...”

“Csak csináld!”

Akiko fújtatott egyet, ami leginkább egy gyenge csivitelésnek hangzott. Erősen rámarkolt a fiú ruhájára, gyorsan, de ütemesen csapkodni kezdett, mire a szirt a fejük fölé emelkedett. Nem zuhantak, ám a süllyedés sem töltötte el biztatóbb érzésekkel annál, mintha néhány másodperc alatt csapódtak volna be. Pedig ezt a folyamatot, legalább is elvben, ő irányította.

–Atyám, Akiko, mondd, hogy ezt direkt csinálod! – hallotta az élsportoló hangját valahonnan felülről.

–Igen! Vigyázz, nehogy Fay utánunk induljon!

–De hisz idősebb vagyok nála! – tiltakozott a Tündérke.

–Most komolyan, drágám? Ezt nem ma beszéljük meg. Várj Chris mellett szépen!

A csapatuk tényleg nem az időzítéséről fog híressé válni, az is biztos. Mindig a legrosszabb pillanatokban állnak neki világmegváltó gondolatok megtárgyalásának. Mégis még mindig élnek. Mondjuk nem egyszer táncoltak pengeélen, és függött hajszálon az életük. Most is alig egy karomhegy és egy szárnycsapás választotta el őket.

Egyre gyorsabban kellett verdesnie, hogy ugyanolyan sebességgel ereszkedjenek tovább. A védelmező súlya egyre nehezebbnek tűnt, ő meg egyre nehezebbnek érezte magát. Azt is csodálta, hogy eddig bírta. Nem! Nem adhatja fel a célvonalban! Még egy egész kis távolság, és túlélhetővé válik a távolság. Callum kimentette egy égő épületből is! Ha kell, a Mount Everest tetejéről is leereszkedik vele.

“Még egy kicsit, tarts ki!”

Akiko nem gondolt vissza semmit. Kedveset nem tudott volna, így elcsitította az érzéseit. Néha nem tudta hova tenni a képzeiteit. Jobban szerette Callum-ot annál, minthogy azt Imelda esetével összehasonlíthassa. Anno nem gondolt ilyesmire, és most is talán csak a “most mindennek vége lesz” érzés beszélt belőle, de... Ha nem is ez lett volna a helyzet, akkor sem hallott vagy látott ilyesmit. Persze, mindig akadnak elsők. Ők akarnak lenni az elsők? Ők... vagy csak ő?

Callum cipője elérte a talajt a szakadék alján. Akiko fekete tollfelhőbe burkolódzva visszavedlett emberi formájába, és megállt szemben a fiúval. A haja többfelé állt, mint ahány szála volt, a ruháját por fedte, és itt-ott karcolások bukkantak fel a bőrén. Viszont élt, és nem sérült meg komolyabban, és csak ez számított.

–Megcsináltad – mosolyodott el.

–Te idióta! – boksolt a vállába, majd szorosan átölelte – Legközelebb vigyázz, hová lépsz!

–Úgy lesz – karolta át ő is – Úgy lesz.

–Most, hogy ezt megdumáltátok, tovább mehetünk? A végén még mi is beomlunk mellétek!

Majdnem egy egész órájukba került, mire sikerült átvergődnünk a szakadék túloldalára. Néhány próbálkozás után Callum emberméretű sassá változott, így egyesével átvihetett

mindenkit. Jó távol rakta le őket a peremtől, nehogy egy újabb omlás valakit magával rántson, vagy ami még rosszabb, maga alá temessen valakit.

Silas és a szemüveges nő türelmetlenül vártak rájuk a találkozóhelyen, ám miután egymás szavába vágva elmesélték a történetüket, gyorsan elfelejtődött a dolog. Főleg, mivel gyorsan érkezett más tennivalójuk.

A mellettük csordogáló patak partján egyik pillanatról a másikra, bármiféle előjel nélkül felbukkant egy vénasszony. Pontosabban, egy bizonyos vénasszony. Az arcán ülő kifejezés, a ruhája és a beállása feledhetetlen volt. A vállán egy icipici, szürke egérke remegett.

–Morana! – termett Fay és Callum előtt.

–Ez a nő... Istenem, segíts! – szörnyülködött Chris kikerekedett szemmel. A mimikáját eluralta a félelem mindent elsöprő kifejezése. Remegett, és izzadt, mintha ezer kilométert futott volna le egyszerre. – Magával a Halállal nézünk szembe!

A védelmezőnő nem szólt egy árva szót sem, csak nézett rájuk a túloldalról. Nézett, bámult rájuk, és mustrálta őket. Csendben állt ott, meg sem mozdult, mégis halálra rémítette őket. A korábbi találkozásukkor dühös volt. Azzal tudott mit kezdeni, hisz a Harcosok védelmezője is folyton emelt hangnemben beszélt, a harci kiáltásai egyenesen a pokolból származtak. Ámde a csend... A hangos ellenfél nem erősebb annál, aminek kinéz. A halk, szelíd kinézet bármit takarhatott.

Akiko nem tudta eldönteni, mi fog történni a következő pillanatban, és ez rettenetesen frusztrálta. Bugyuta szellemek, erőszakos kísértetek, mind jöhet, akár egyszerre is, csak ezt a várakozást ne kellene elviselnie!

–Will! – suttogta rekedten, mire a kiségerből kasza lett. Klisés a Halált egy kaszával a kezében látni? Igen, de minden legendának akad némi igazság alapja. – Küldjünk a másvilágra néhány haszontalan, huncut lelkecskét!

26. FEJEZET – EMLÉKEZZ!

Callum hátán a hideg futkosott. Morana megjelenésétől egy képzett katona is sikoltozva menekülne, és ők mégsem teheték. Pedig ő legszívesebben elfutott volna a harc elől. Nem gyávaságból, és nem is félelemből. Egyszerűen nem akart szembesülni azzal a ténnyel, hogy olyasvalaki ellen kell fegyvert fognia, akivel elméleti egy oldalon állnak.

Morana szorosán markolta a kaszája szálkás, karcolásokkal teli nyelét, de nem indult el feléjük, nem tett támadó lépéseket, csak állt ott a túlparton, és bámult tovább. Vajon arra vár, hogy ők támadjanak elsőnek? Vagy netán csak fenyegetőzik?

„Callum, mi folyik itt?” kérdezte Fay remegő hangon. Riadt tekintete ide-oda cikázott a patak két partja között.

„Ne aggódj, nem lesz baj! Morana már nem árthat neked.”

„Szerintem nem kellene hagynunk, hogy befejezze a varázslatot.”

„Hogy mit?!” közelebről megnézve a másik védelmező szája tényleg szavakat formált. De egy hang nem sok, annyi sem jött ki a torkán. Miféle varázslatot mormolhat? „Akiko, mit tudsz, amit én nem?”

„A védelmezők nem képesek minden mágiájukat egy csettintésre működésbe hozni. Idő és mérhetetlen mennyiségű energia koncentrációra kell hozzá. Van olyan, akinek ez kántálással megy könnyen. Azt hinné a lélek, hogy az alapvető infók már visszatértek.”

„A kioktatást majd később kérném, és egyébként az is csoda, hogy bármi visszatért.”

Callum összevonta a szemöldökét, és megkísérelt felidézni mindent, ami akár csak haloványan is, de rémlett neki az elmúlt időkből. Mindent, ami kicsit is, de a hasznukra lehet. Kell lennie valaminek! Hogy fordíthat vissza valamit, aminek nincs is igazán anyaga?

–Ezt nem teheted! – kiáltott a fülében dobogó vérrrel. A düh elvette a fókusz minden másról, csak a sebesült, holtfáradt, hófehérre sápadt alakot látta a sziklán térdelve.

–Semmi közöd hozzá, mit teszek az én lelkeimmel!

Morana elé lépett, így hosszú csuhája eltakarta előle a fiút. Olyan közel álltak egymáshoz, hogy látta dühtől izzószemeit, és remegő ajkait. Fialos, sima, porcelánszerű arca eltorzult, mégsem kiabált. Viszont Callum sem hátrálhatott meg. Erősebb volt az igazságérzete, mint a félelme.

A sziklaszirt felett megdördült az ég. Az északi szelek vihart hoztak a fejükre. Érezték a védelmezők körül gyülemlő sűrű feszültséget. Az ellentét nagyobb volt, mint bármelyik másik valaha az öröklétűek között. Pedig bizony megannyi védelmező között megszámlálhatatlanul sok konfliktus kerekedett az évezredek alatt. Ezt pedig a hatalmuk sem hagyhatta figyelmen kívül. A fű kiszáradt és elsorvadt a talpuk alatt, a szelek tölesért csavartak a hamuszürke felhőkből, és a fegyverek is aggodalmukat fejezték ki.

“Védelmező!” zengett a fejében egy aggodalmas, katonás hang “Biztosan bele akarunk menni ebbe? A Halál védelmezőjéről beszélünk! Nem győzhetünk.”

“Oh, ne légy ilyen negatív, Charlie! Itt hagynád Will-t annak tudatában, mit művel vele?”

“Nem, dehogy is! Csak... Ez nem a mi feladatunk lenne! Miért nem lehetett szólni a rendészeknek? Ők csapatban könnyedén leverhetnék. Mi meg egyedül... Senkinek nem árultuk el, hova megyünk vagy miért.” aggodalmaskodott a fegyver. Callum a szemkontaktust megtörve a kezében tartott fokosra pillantott, bár tudta, a férfi nem láthatja rosszalló pillantását.

Fatális hibának bizonyult levennie a tekintetét az ellenségéről. Mire felocsúdhatott volna, tompa, ám meglehetősen erős ütés találta telibe mellkasát, és máris a levegőben zuhant a háborgó óceán felé.

“Charlie, csinálj valamit, különben ez nagyon fog fájni!”

“Én?! Ki itt a főnök?”

A fokos gyorsan bumeráנגgá alakult, amit könnyedén eldobhatott. A szelek boldogan hallgattak az észszerű kérésére, és visszaemelték a perem magasságába. Kétszer csak a bolond esik ugyanabba a csapdába.

Többet nem ért szilárd talaj a lába. Az istennyila és égiháború nem tombolt még annyira a világ kezdete óta, mint ott és akkor. Ha másnak nem, a Vizek védelmezőjének nagyságos figyelmét azt felkorbácsolják a tengerfelszínnel egyetemben. Bár az ellenség csak motyogott,

a környezetük nem spórolt a hangokkal. Még egy kicsi, és komolyan megsüketülnek mind a négyen.

“Most mi legyen? Hagyod varázsolgatni?” hangzott a kérdés hisztérikus hangnemben.

“Mi? Ja, nem kellene.”

Felkarolta a hozzá legközelebb fűvő virgonc huzatot, majd segítségével megzavarta a koncentráló Halált. A lábánál térdelő Will közben feltápáskodott, és az asszony háta mögé sunnyogott. Nem lesz a segítségükre akkor sem, ha ez az egész érte történik.

–Nem szimatolhatsz csak így más háza táján, Szelek védelmezője – csóválta meg a fejét mosolyogva a fekete szépasszony.

“Callum, készül valamire!”

“Akkor akadályozzuk meg! Húzz fel Légfalat!” adta ki a parancsot mentálisan. A legjobb védekezés a támadás, úgy tartják. Csakhogy azt ismeretlen ellen nehéz hadba vonulni. “Addig elterelem a figyelmét!”

–Nem úszhatod meg szárazon. Megszegted a legszentebb törvényeink egyikét! Tiszta lelket szolgaságra kényszerítettél!

–Figyelj! Más nem tud erről, csak a jelenlévők. Ha senki nem emlékszik rá, az eset meg sem történt, nem igaz? – húzta ravasz mosolyra ajkait.

Callum-nak későn esett le a tantusz. Will egy lélegzetvételnyi idő alatt kaszává alakult, és Morana egyetlen suhintására ködös, homályosan világító fehér fény vakította el kék szemeit. A világ elhomályosult, a keze elzsibbadt, kiesett belőle a fegyvere, ő maga pedig lezuhant a mélybe, és a világ a semmibe veszett.

“Callum? Callum! A mindenségit neki! Hol jársz?” üvöltött a fejében Akiko aggodalmas hangja. Vajon mióta állt ott mozdulatlan?

Callum megrázta a fejét, hogy könnyebben visszatérhessen a jelenbe. Ez tényleg az a küzdelem volt? A legutóbbi találkozásuk? Az a fehérfény a memóriavesztő bűbáj? Egy teljes értékű emlékkép.

–Eddig és nem tovább! – kiáltott Silas, és mire Callum odakapta a fejét, a védelmező magához hívta fegyverét, aki ezúttal elképesztő mértékben nyúlt meg, hogy lándzsaként

teljesíthessen szolgálatot. Az Erdők idiótája pedig nekirontott a Halálnak. A feketeruhás nő azonnal abbahagyta a varázslást.

–Ez meg mit... mire gondolt egész pontosan?! – csapott a homlokára Akiko lemondóan – A saját halálát kívánja tán?

–Időt nyer nekünk, hogy tervet kovácsolhassunk.

–Miféle tervet? Most sem tudunk többet, mint reggel. Az ötletremek, de ha nem rémlik a mágia, mit ér?

–Láttam. Emlékszem az utolsó csatámra vele háromszáz évvel azelőtről.

–Akkor... Tehát tudod, miként nyerhetünk? – Callum biccentett, ám mielőtt megszólalhatott volna, türelmetlenül folytatta – Ne aggódj, megvárjuk a hatásszünetet. Tényleg, a harcmező a legmegfelelőbb helyszín erre.

Mit reagálhatott rajta? Figyelmen kívül hagyva a szarkasztikus felhangot, gyorsan elhadarta a látomását, emlékét, vagy fene se tudja, mijét. Igazából nem is számított, hiszen ezen azután is elfilozofálhatott Akiko-val és a barátságosabb védelmezővel, ha –nem is ha – amikor itt győztek.

–Elképesztő – suttogta Akiko csillogó szemmel. Callum büszkén ébredt rá, hogy a lány meglepetten méltányolja rémképeit – Akármit is mondtam korábban, nem hittem, hogy valaha is eszedbe juthat valami ilyen részletességgel.

–Akkor nincs is más dolgunk, mint visszatükrözni a bűvölet fehér fényét, igaz? – ugrott arrébb Chris egy elkóborolt, meglehetősen gyorsan kacskaringózó gyökér útjából.

Callum a patak túlsópartjára kapta a tekintetét. Silas minden kétséget kizárólag bevetette a teljes arzenálját. Egy pillanatnyi szünetet sem tartva támadott, és a vízmosás szélén állva egy tapodtat sem mozdult. Ezernyi faág, zöld lián és fűrge gyökér tartotta távol tőlük a hevesen vagdalkozó védelmezőt. A mozdulatai megszűntek lassú és kimérték lenni. Nem maradt bennük más csak a kétségbeesettség és a mérhetetlen düh.

–Chris, te zseni vagy! – csapott a homlokára a léleklány, majd a vízre mutatott – A víztükör visszaveti az átkot, ahogy máskor megtisztít a piszoktól. Hogy én erre eddig miért nem gondoltam!

Nem tartott sokáig, míg a terv összeállt. A kérdés már csak az maradt, vajon képesek-e végrehajtani? Callum bízott a társaiban. Afelől egy pillanatig sem kételkedett, hogy Akiko vajon elbírja-e a terhét, vagy hogy Chris meg tudja-e védeni magát Fay segítségével baj esetén. Mind bizonyították már rátermettségüket. Na, de ő maga képes egyáltalán arra, amit bevállalt?

“Ne most kezdj el pánikolni!” suhant el a feje felett Akiko, miközben apró, fekete szemével a hadszínteret pásztázta – Komolyan mondom, nyomás! Silas hatalma óriási, de a Halállal szemben neki sem tart sokáig kimerülni.”

“A helyedben a bátorítást még gyakorolnám.” sóhajtotta. El is felejtette, hogy védelmező-fegyver kapcsolat nem csak gondolatokat közvetít, hanem erős érzelmeket is.

“Ca...”

A mentális vitát az Erdők védelmezőjének kiáltása szakította félbe, amit egy erőteljes csobbanás követett. Callum azonnal a vízbe zuhant társa felé indult, ám Morana átlendült a patak felett, és a kaszát maga elé emelve visszatartotta.

Ha eddig nem aggódott volna, most biztosan kihagyott volna a szíve néhány ütemet. A Halál védelmezője, avagy angyala félelmetes jelenséget hozott. A gyermekeket szörnyekkel riogatták, akik a szekrényben és az ágy alatt lakoztak, majd felnőve az ember már a kaszástól retteg. Bárki is találta ki a csontváz kinézetet, nem lőtt messze a valóságtól.

Callum felnézett Akiko-ra, aki alig láthatóan oldalra billentette a szárnyát, majd egy dobhártyarepesztő süvöltéssel karmait az ősz hajba akasztotta, és tollfelhőbe burkolva az arcot tépte azt. Morana dühödt sikollyal kapott utána, ám a hosszú kasza alkalmatlannak bizonyult a műveletre.

–Hogy a villám csapna beléd, bolond varjú! – átkozódott.

Callum futásnak eredt, bár a lábai csak nehéz kívántak együttműködni akaratával. Míg a kasza balra csapott Akiko csőre után, ő jobbról kikerülte a védelmezőt, kihúzta a patakából a didergő Silas-t, aztán a legközelebbi rejtek felé lökte. Kontrollálhatatlanul remegve nem sokat tehet a súlyos sérülés kockázata nélkül.

–Na, mi van, Morana? A Halál képtelen elbánni egy aprócska madárral?!

–Pokolfajzat! –hördült fel. Egyik lábát hátra csúsztatta, a másikat térdben meghajlította, végül előre lendítette fegyverét, ami így tompa felével telibe találta a varjút.

„Áá...Áu” csipogta Akiko, miközben nagyot puffant a fűben.

„Fay, Akiko-t kiütötték, vigyétek biztonságos helyre!” üzenté mentálisan „És drukkoljatok!”

–Mindjárt nem vagy olyan nagylegény, Szél kotnyeles kis védelmezője, nem igaz?

Callum nem méltatta válaszra, hanem inkább lassan hátrálni kezdett a vízpart felé. Nem volt a terv része a léleklány sérülése. Csak remélni merte, hogy a súlytás és a zuhanás nem bizonyult halálosnak az aprócska test számára. Nagyot nyelt, hogy az előtte tornyosuló gondra fókuszálhasson. Sarkát megvetette a víz legeslegszeleén, és a torkában dobogó szívvel nézett Morana rideg szeméibe. Most mutasd meg, Callum!

A lehetőség, amit ezzel a pozícióval nyújtott, nem vezett semmibe. A Halál abban a pillanatban, ahogy semmi sem röpködött a feje felett vijjogva, befejezte az elkezdett varázslatot. Callum lassított felvételen nézhette végig, ahogy egy elképesztően tiszta, rideg, minden általa ismert árnyalatnál fehérebb fénynyaláb száguld a mellkasa felé. Szívének minden súlyos dobbanásával egyre csak közelebb került.

„Callum, most!”

Tökéletes időzítéssel hátra lendült, átugrott a víz felett, miközben hangtalanul, szavak nélkül minden szélhez fordult, ami csak hajlandó volt meghallani a segélykiáltásnak is beillő parancsot. Légáramlatok összegyűltek körülötte, és összeolvadtak. A patak kiemelkedett medréből, és tükörsima falat emelt. A felület azzal a lendülettel fordította vissza az emléktörlő igézetet, amivel érkezett.

Morana talán fel sem fogta, mi történik, mire a saját csapdájába esett. Saját és mindenki más legnagyobb meglepetésére vagy három métert repült hátra. A hátán landolt, a kezéből kirepült Will, majd egy közeli fának csapódott.

–Will! – Fay egy rózsaszín villanás kíséretében magától visszaalakult emberré, és a kaszához rohant. Aprócska térdeire esett, és magához ölelte. – Gyere vissza!

A kaszából elgyötört fiú lett, azonban Callum-nak nem maradt ideje foglalkozni vele. Morana magához tért. Átlendült a medrébe visszatért patak felett, ám a sok mozgolódástól a

föld sárossá vált, ő pedig jó érzéssel pont egy síkos tócsában landolt. Kiáltani sem volt lehetősége, máris a vízben találta magát. Térdig is alig ért a víz, de fekve az orra és a szemei is telement homokos folyadékkal, ráadásul alsóig beázott.

–A francba!

–Hogy lehetsz még mindig ennyire szerencsétlen? – állt meg felette Akiko. Sötét haja a szemébe lógott, a ruháját kosz borította, és az arc egyik oldalán vér száradt.

–Akiko! Hála az égnek. Jól vagy?! – megragadta a lány felé nyújtott kezét, aki így kisegítette a patakból. Azonnal a sérült homlok felé nyúlt, de a léleklány elkapta a kezét, és magához ölelte, és ragyogó szemmel felnevetett.

–Csak te vagy képes vízbe esni, miután hibátlan manőverrel győzted le az ellenfeled.

Callum önkéntelenül is felnevetett. Teljesen igaza volt. A filmekben és videójátékokban is itt ért véget a történet. A hősök győztek, a gonosz elbukott, és a szegény áldozat is megmenekült, vidáman meséltek egymással a Tündérrel. Viszont nekik...

–Ööö, ne haragudjanak, de meg tudnák mondani, hol vagyunk? – lépett melléjük Morana ráncatlan, fiatal változata. Mondjuk a haja színe fikarcnyit sem változott... Az arcáról eltűntek az évezredek gondjai, zavartan mosolyogva bámult rájuk. Mint egy fiatal nagymama az unokáira. – Bár van egy ennél sokkal égetőbb kérdésem is. Tudják esetleg, én ki vagyok?

27. FEJEZET – MINDIG VELED

Akiko hosszú életet élt, és bár számtalanszor történtek vele rettenetes, emberi szavakkal szinte kifejezhetetlen események, jó élményekben sem szenvedett hiányt. Ámde annál boldogabbnak talán sosem érezte magát, mint a küzdelem végeztével. Mindenki élt, ráadásul sérülést sem igen szereztek. Nyolc napon túl gyógyulót legalábbis senki sem.

Mire elérkezett a nyár, és Callum nagy nehezen megkapta a csodával határos módon nem kifejezetten rossz bizonyítványát, Morana tisztába került a védelmezők mindennapi feladataival, és folytatta saját küldetését. Bár csak homályos magyarázattal tudtak szolgálni a memóriájának teljes elvesztésére, megbízott bennük és teljes mértékben hitt nekik. Akiko-t picit gyötörte is a bűntudat, hogy hazudtak neki, és nem keveset el is hallgattak előle, ám gyorsan meggyőzte magát, így a legjobb. Máskülönben Will tovább szenvedett volna, és a másvilági lények egyike sem érezhette volna magát biztonságban.

Az egész beletanulási folyamat legviccesebb része az a hét volt, amikor Morana új fegyvert próbált szerezni magának. Will semmi áron nem kívánt többé vele dolgozni, így ő végül a Nap védelmezője mellett lelt új otthonra, Fay pedig már Callum-hoz tartozott, tehát ő bizony hoppon maradt. Másfél hét temetőben lófrálás és mentőautó nyomában rohangálás után végül egy nem régiben rákban elhunyt orvos kötött ki mellette. Élete legnagyobb mizériája lerendeződött, és az életük lecsillapodott végre.

–Min gondolkozol ennyire? – huppant le mellé a padra Callum kifulladásra, miközben Fay ismét emberi formát öltött, és elrohant a közeli játszótér felé egyetlen szó nélkül. Láthatatlanul hintázni nemcsak a játék miatt jó móka, hanem az értetlen halandók kiáltásai miatt is. A kislányt kevesen látták, de azokkal a gyermekekkel jó barátságot tudott kötni. Nem volt többé magányos.

–Végeztetek is? – söpörte félre a haját zavartan mosolyogva.

–Persze, hisz ez csak egy gyenge kis szellem volt.

–Hadd ne kelljen emlékeztetnem téged, mennyire is esett nehezünkre megküzdeni az első szellemmel! Igazán... Hisz csak az iskolád és néhány száz diák élete került veszélybe. Ámbár igazad van, végtére is a nagyhatalmú Szél védelmezőjének ez meg se kottyán, nemde?

A következő pillanatban egy fuvallat az arcába sodorta a tincseit, és fellibbentette a ruháját. Callum is beletanult végre valahára és egyben újra a saját mesterségébe. A legtöbb szél engedelmeskedett az akaratának, bár a makrancos tájfunok, hurrikánok és dacos tornádók okoztak némi nehézséget mindhármuknak.

–Hé, ez nem ér! Talán nem volt igazam? – pattant fel somolyogva. Megbánja még a fiú, hogy kikezdett vele.

–Nem én voltam! Magától cselekedett a kicsi – eredt futásnak azonnal Callum, miközben hátrakiáltott. – Bolond lyukhoz bolond szél fúj!

Több sem kellett, Akiko a villámnál is gyorsabban fellendült a legközelebbi tetőre, átugrott a park szélben susogó, zöldellő fái felet, miközben mentálisan jelezte a Tündérnek, mi történik, és sebesen a nyomába eredt. Tudta, Callum csak olyan utcákon és tereken használhatta emberfeletti képességeit, ahol egy lélek sem tartózkodott. Sokkal nehezebb dolga volt, mivel továbbra is látták, és ezen a csöppnyi előnye nem segített. Pillanatok alatt utolérte egy elhagyatott ház kertjében, a hátára ugrott, és a puha fűvel borított földre vitte.

Callum kacagva próbálta kiszabadítani magát a fogságból, ám a lány a törzse mellé szorította mindkét karját, miközben a térdhajlatába térdelt. Esélyt sem hagyott az újabb kergetőzésre. Végül a védelmező tagjai elernyedtek; láthatóan feladta a küzdelmet.

–Jó-jó, ezúttal nyertél! Elengednél már végre?

–Mi az, hogy ezúttal? – húzta fel méltatlankodva, de magában vigyorgott, mint a tejbetök.

–Oké, ezúttal is nyertél. Megfelel? Menjünk vissza Fay-ért?

–Nem kell. Azt mondta, hazamegy magától, ha kiszórazta magát a játszótéren. Akármilyen régóta is él lélekként, és akárhányszor is harcolt, gyerek maradt.

Akiko nem hitte volna el, hogy ez lehetséges, ha valaki más meséli neki, de a Tündérkének valahogy mégis sikerült. Akárcsak a teste, ő sem fog felnőni soha. Ellenben Callum a kinézete ellenére komoly és felelősségteljes védelmezővé vált. Hiába is törte a fejét, vagy volt mellette szinte a nap huszonnégy órájában, fogalma sem volt, hogy a fenébe teljesített az iskolában ennyi éjszakai harc és viharos teendő mellett ennyire jól. Ráadásul az emlékei miatt sem panaszkodott soha. Pedig biztos tudta már a sorsukat.

–Callum... – lökte meg a fiú kezét, miközben a lemenő nap narancsos fényében fürödve járdára lépve elindultak a nagymamája háza felé. Haza. – Nem zavar, hogy most már sohasem kaphatod vissza az elveszett emlékeidet?

–Ezek szerint jól sejtettem. Morana múltjával az enyém is odalett – könyvelte el rezzenéstelen arccal. – Amúgy nem. Bármi is történt a múltamban, most már ott is maradhat.

–De hát... Az emlékeid mind te vagy – rázta meg a fejét értetlenül. Akiko a halála után sem akart megfeledkezni semmiről. A családjá, a barátai, az események, élmények... Megannyi jó és rossz emlék, amik együtt tették azzá, aki. Hogyan élhetne anélkül, hogy tudná, kicsoda? – Miért nem akarod őket vissza? Én bizonyára megőrülnék.

–Ha egy éve azt kérded, mit tennék meg az elveszett múltamért, a válasz a “mindent” lett volna. De most... Most úgy látom, a jelen és a jövő sokkal többet számít. Miért kellenének a régi emlékeim? Hisz biztos vagyok benne, hogy veletek... – megfogta a kezét, és ragyogó kék íriszével a szemébe nézett – veled sokkal szebbekre tehetek szert?

Akiko arca felragyogott, megszorította a kezét, majd az égre tekintett. Nem mindenkinek ugyanolyan fontos ugyanaz a dolog. Sőt, ami egykor a legtöbbet számító tárgyak és események voltak, azok kis idő elteltével többé egyáltalán nem relevánsak.

Az életük útjai ezer felől indultak, millió irányba tértek ki, begolyózott kígyó módjára tekeregtek, de végül egy helyre vezettek. Pontosan oda, ahol lenniük kellett.

VÉGE